KUMBA MELA
PATRU MILIOANE
DE PELERINI

REVISTA MISTERELOR

ANUL 1 Nr. 1

PIRAMIDA
NOI REVELAȚII UIMITOARE

OZN
IPOCRIZIA PUTERII

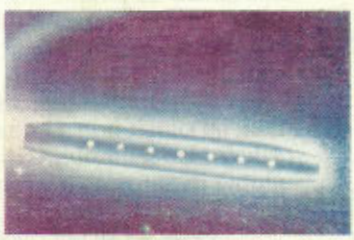

EDITORIAL

"Cel mai minunat lucru pe care îl putem trăi este Misterul. El este sursa tuturor artelor și științelor adevărate." - Albert Einstein

DE CE MISTERUL?

Există întâmplări care par să spună că legile noastre, credințele noastre, chiar și bunul nostru simț, pot câteodată să nu ne mai ajute la nimic.

Știința a ajuns să explice CUM se desfășoară fenomenele, respectând anumite legi, însă nu CE sunt de fapt aceste legi, CARE este natura lor intimă, ascunsă, DE CE ele sunt așa cum sunt.

Pierdut în mulțimea anonimă a marilor orașe, trădat de progres, dezorientat de o istorie care își accelerează ritmul și care apoi se degradează ca un mecanism necontrolat, omul caută altceva. Și oare ce anume caută? O realitate diferită, mai adâncă, pe care cunoasterea științifică, rațională, s-a dovedit incapabilă până acum să i-o ofere. Această știință rigidă, sigură de ea însăși și de legile sale, mai poate rămâne expresia căutării veritabile, aducătoare de fericire pentru om? Mulți sunt cei care încep să se îndoiască de acest lucru, deseori aceiași care o ridicau în slăvi, nu cu mult timp în urmă. Pe măsură ce progresează, cercetătorii, fie că vor sau nu să recunoască, sunt din ce în ce mai mult copleșiți de ignoranța lor în ceea ce privește cauzele ascunse ale fenomenelor pe care le studiază.

Astfel, de câțiva ani, științele numite încă "exacte" s-au aventurat pe tărâmuri mai puțin cunoscute. Mai mult, au sfârșit prin a le anexa. Astăzi, nimeni nu s-ar gândi să conteste seriozitatea unor științe umaniste, sociale, psihologice sau psihanalitice. Și, fără îndoială, aceasta nu e totul. Zidurile în spatele cărora anumiți doctrinari duc o luptă în numele unor teorii depășite, încep să se clatine. Ca și zidurile Ierihonului, acestea vor cădea, ca prin minune, mai devreme sau mai târziu.

Peste tot se pot observa primele semne prevestitoare ale acestei transformări. Există deja medici cunoscuți și renumiți, care nu mai ezită să facă apel, pentru tratarea bolnavilor, la hipnoză sau la terapii neconvenționale, bazate pe cunoștințele înțelepciunii orientale ce au fost multă vreme ignorate.

Telepatia este din ce în ce mai mult cercetată și practicată, într-o manieră foarte oficială, chiar și în cadrul armatei.

Peste tot în lume apar grupuri de studii parapsihologice, care adună nenumărați tineri entuziaști, dornici de a descoperi sensul ascuns al existenței, oameni frământați de eternele întrebări ale Umanității: ***De unde venim? Unde ne ducem? Care este rostul existenței noastre pe acest Pământ?*** Ei cercetează atât fenomenele cunoscute sub numele de "paranormale", cât și teoriile și practicile secrete ale filosofiilor orientale, în special YOGA, care mai păstrează încă misterele unei tradiții spirituale autentice.

În trecut, bărbații și femeile credeau cu toată ființa că lumea din jurul lor are o dimensiune miraculoasă - acei îngeri și demoni erau reali, de aceea rugăciunile erau eficace, iar omul avea un loc anume în univers. În zilele noastre, din ce în ce mai puțini oameni cred într-o asemenea lume. Pentru foarte mulți, existența a devenit un lucru care este definit doar de politică, economie și de descoperirile făcute în laboratoare. Și totuși o senzație a necunoscutului persistă, și împreună cu aceasta, convingerea că nu toate aspectele vieții noastre pot fi pregătite dinainte de statisticieni, controlate de guvern sau lămurite într-o eprubetă de experiențe.

De aceea, deși în ultimii 25 de ani am aflat mai multe lucruri despre Pământ și Cosmos decât în toți anii precedenți ai istoriei scrise, cu cât mai multe am dovedit, cu atât mai mult lumea a devenit un mister și mai mare. Privind ciudățeniile care apar în mod constant în jurul nostru, ne punem întrebarea dacă nu cumva bunul simț ne cere el însuși să acceptăm neobișnuitul. N-ar trebui să renunțăm la cunoștințele noastre convenționale despre legile naturii? Faptul că cercetătorii captează reverberațiile începutului creației cosmice, ar trebui să ne facă să renunțăm și noi la ideea că timpul înaintează într-un mod linear. Nu ar putea să existe oare simultan trecutul, prezentul și viitorul? Fiecare efect trebuie să fie precedat de o anumită cauză? Nu este oare posibil ca energia psihică să se manifeste ea însăși, prin anumite modalități observabile în plan fizic? Există nenumărate întrebări ca acestea, care deschid porțile timpului și uimesc lumea necunoscutului.

Cu mult timp în urmă filosoful Seneca spunea: "Universul nostru este deschis. Întotdeauna va mai rămâne ceva de cercetat în el pentru orice om, la orice vârstă... Natura nu își revelează misterele dintr-o dată și pentru toată lumea."

Lumea paralelă, lumea supranaturalului, LUMEA MISTERELOR există. Misterul există pretutindeni în acest univers și se reflectă, de asemenea, în noi. Apropierea de el ne conferă o reală bucurie spirituală.

Această revistă își propune să vă deschidă orizonturi noi, pentru a vă ajuta să îl descoperiți.

CUPRINS

RELIGIE

pag. 4 KUMBA MELA - În India, o dată la 12 ani, 4 milioane de pelerini se întâlnesc pentru cea mai mare sărbătoare religioasă din lume

PROFEȚII ISTORICE

pag. 7 Oare noi vom trăi Apocalipsa? - Apostolul Ioan vorbește în Apocalipsă despre epoca actuală?

pag. 10 Profeții împlinite

LUMI INVIZIBILE

pag. 11 Despre ispită și exorcizare - un om care alungă demonii: interviu cu părintele Argatu

pag. 12 Posesiunea demoniacă - epilepsie sau isterie? - O analiză comparativă a concepțiilor

PARAPSIHOLOGIE

pag. 13 Culorile aurei

pag. 14 Aura - corpul energetic al ființelor. Aparate care pot fotografia partea nevăzută din noi

pag. 18 Metode practice de dezvoltare a clarviziunii

pag. 18 Efectul Kirlian, vizualizarea aurei

SĂNĂTATE ȘI MAGIE

pag. 19 Magie și tradiție pentru îngrijirea pielii. Descântece și tratamente străvechi în slujba frumuseții

pag. 21 Cum se realizează un ritual magic

ARHEOLOGIE

pag. 22 Enigmele arheologice de la Sarmizegetusa Calendarul dacic vestigiu tulburător al unei civilizații foarte avansate

FENOMENUL O.Z.N.

pag. 24 Ipocrizia puterii - De ce ascund oficialitățile existența O.Z.N.- urilor

ENIGMELE TRECUTULUI

pag. 28 Misterul undelor de formă Sfaturi practice pentru a ne construi o piramidă

pag. 30 O experiență în piramidă

pag. 31 Inițierile din piramida lui Kheops Care era destinația ezoterică a acestor construcții?

COINCIDENȚE - FENOMENE STRANII

pag. 32 Remedii contra scepticismului

SIMBOLISM

pag. 34 Simbolismul numerelor - semnificația fiecărei cifre

YANTRA SHAMBALEI

Reprezentare geometrică folosită de inițiați. Cu ajutorul ei se poate realiza contactul telepatic cu lumea misterioasă a ființelor superioare ce veghează asupra planetei Pământ.

EDITURA SOPHIA

Cititorii interesați să intre într-un dialog sincer și fructuos cu membrii colectivului de redacție al acestei reviste, care urmăresc să aibă accces și la alte informații suplimentare referitoare la domeniile abordate aici (PARAPSIHOLOGIE, MISTERE, MEDICINĂ NATURISTĂ, YOGA, O.Z.N., ESOTERISM, SIMBOLISM, ORIENTALISTICĂ, ASTROLOGIE, METAFIZICĂ, FILOSOFIE, RELIGIE), se pot adresa personal la telefonul 01-7890088, sau ne pot contacta în scris la C.P. 77, O.P. 12, BUCUREȘTI.

Anunțăm, de asemenea pe toți cei interesați că Editura vă poate pune la dispoziție lucrări în domeniile precizate, în limbile română, engleză, franceză, germană, italiană, sanscrită.

Această bibliotecă, cu acces gratuit, este deschisă zilnic, între orele 10-20, la adresa Șoseaua Sălaj, Nr. 2, Bl. 126A, Parter, Sector 5, BUCUREȘTI.

COLECTIVUL DE REDACȚIE:

DIRECTOR: Claudiu TRANDAFIR
REDACTOR ȘEF: Adina SECARĂ
REDACTORI: Emil BAZAC, Daniela DAE, Mircea IONIȚĂ, Iris MANOLESCU, Oltea MUTULESCU Costin PERIEȚEANU, Bogdan RADU, Aniela UNGUREȘANU.

PREȚ: 800 LEI

CEA MAI MARE SĂRBĂTOARE RELIGIOASĂ A LUMII, CARE REUNEȘTE, O DATĂ LA 12 ANI, MAI MULT DE PATRU MILIOANE DE PELERINI.

KUMBA MELA

Celebrată o dată la doisprezece ani, Kumba Mela este nu numai cea mai străveche, ci și una dintre cele mai spectaculoase și extraordinare sărbători religioase din subcontinentul indian.

Destinată să celebreze victoria finală a zeilor asupra demonilor, cu alte cuvinte, victoria binelui asupra răului, această sărbătoare a atras la Hardwar, de-a lungul malurilor fluviului Gange, mai mult de patru milioane de pelerini, uniți prin aceeași fervoare mistică.

Ei sunt veniți din cele patru colțuri ale Indiei, dar de asemenea și din Nepal și din regiunile învecinate Sikkim și Bhutan.

Din trenurile vechi de un secol, zgomotoase și deloc confortabile, coboară nenumărați oameni: bătrâni cu turbane, femei învăluite în sari-uri multicolore, copii cu abdomenele rotunde și ochii imenși, plini de mirare. Ei invadează drumurile cu o mulțime de lucruri vechi, cu căruțe și cu biciclete.

La ultima Kumba Mela, în 1988, au fost mai mult de patru milioane de persoane la Hardwar - o localitate situată la 200 km la nord de Delhi - pentru a sărbători cea mai veche dintre toate "Mela" (festivități consacrate divinităților hinduse) și anume cea numită "Kumba", pe parcursul căreia credincioșii evocă și retrăiesc epoca îndepărtată în care zeii se iubeau și se luptau precum oamenii.

Se spune că în vremurile străvechi multe comori divine se pierduseră în apele potopului universal, incluzând Amrita, (nectarul divin) cu care zeii își mențineau tinerețea. Pentru a redobândi prețioasele comori pierdute, zeii au intrat în alianță cu demonii, și împreună și-au asumat răspunderea de a filtra oceanul cosmic, pentru a regăsi nectarul divin. În vremurile acelea, filtrarea se realiza cu ajutorul unui lemn introdus într-un vas. Lemnul era pus în mișcare de rotație trăgând de capetele unei funii răsucite în jurul acestuia. Vishnu, zeul care menține întreg universul, a devenit o broască țestoasă uriașă și s-a scufundat în adâncul

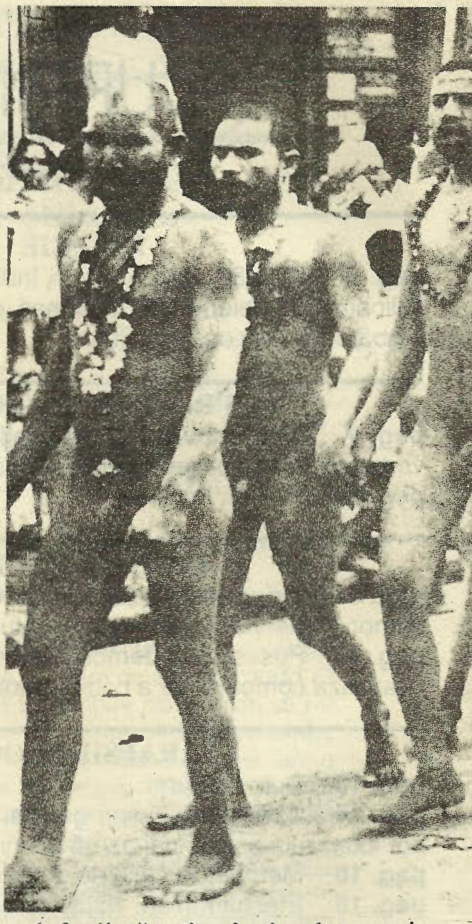

Pentru a demonstra nivelul de stăpânire a simțurilor atins, sadu din imagine, stă toată ziua cu capul îngropat în nisip.

În India există aproape 100.000 de sadus-i, sau oameni sfinți, supranumiți și nagas-i. Cu ocazia ultimei Kumba Mela, 60.000 dintre ei, veniți din întreaga Indie, au fost în pelerinaj la Hardwar. Acest sadu bătrân a făcut jurământul de a nu se întinde la sol niciodată. Pentru a-și înlătura oboseala, el se odihnește stând agățat cu brațele de un balansoar.

Sadus-ii se plimbă plini de detașare complet goi, sugerând starea de puritate, libertate și dorința de a evita orice complicații inutile în viața lor. De remarcat este faptul că și marele nostru sculptor Constantin Brâncuși, el însuși adept al învățăturii marelui yoghin Milarepa, ceruse să fie îngropat fără haine, pentru a părăsi lumea exact așa cum a venit - fără nimic care să-i aparțină. Sadus-ii dau dovadă de o rezistență fizică uimitoare și mulți realizează practici ce țin de fakirism.

oceanului. Pe spatele său se afla muntele Mandara, care avea rolul de tijă de agitare, iar în jurul muntelui era încolăcit divinul șarpe Vasuki, care era folosit drept funie. Oceanul a fost agitat și filtrat prin eforturile reunite ale zeilor și demonilor, trăgând de șarpe și răsucind muntele. Din oceanul astfel filtrat s-au ridicat la suprafață Amrita și multe alte comori, incluzând-o pe Lakshmi, iubita lui Vishnu, zeița sănătății și a frumuseții.

De îndată ce nectarul divin a apărut din ocean, zeii și demonii și-au uitat înțelegerea, au reînceput certurile, fiecare dorind să stăpânească nectarul sacru, care reprezenta cheia puterii, fericirii și eternității. Războiul inevitabil a căzut brusc, ca un trăznet, între cele două tabere. Demonii, fiind mai numeroși și având o putere mai mare, au ieșit învingători din luptă și au luat în stăpânire Kumba (vasul în care se afla nectarul nemuririi). Atunci însă s-a trezit Jayanta, fiul lui Indra (zeul suprem din Vede), care s-a transformat într-un corb și a furat Kumba, vasul cu nectarul divin, de la demoni. Așa cum spune legenda, pasărea, în zborul său către ceruri, a scăpat câteva picături care au căzut în patru localități: Hardwar, Allahabad, Nasik și Ujjain, care sunt considerate astăzi orașe sfinte, și sunt toate locuri sfinte, de pelerinaj.

Dintre acestea, Hardwar atrage cei mai mulți pelerini. Este firesc să fie așa, deoarece Hardwar este traversat de Gange, fluviul sacru al indienilor, care scaldă de asemenea și un alt mare oraș sfânt,

Benares. Credincioșii realizează în Gange abluțiunile rituale destinate purificării.

La Hardwar, timp de douăsprezece zile, hindușii închină rugăciuni pline de fervoare strămoșilor lor, în amintirea lui Jayanta, zeul transformat în corb, care a zburat douăsprezece zile neîntrerupt până să atingă cerurile.

În Hardwar se întâlnesc, cu ocazia sărbătorii Kumba Mela, toate grupările spirituale hinduse.

Cei mai deosebiți sunt sadus-ii, - oamenii sfinți - care sunt pe deplin detașați de lumea fizică, în întregime goi, cu corpurile acoperite de cenușă, manifestând adesea capacități paranormale și dovedind un control total asupra simțurilor.

Har-Ki-Pary (sau Piața Zeului) aflat pe malul Gangelui, este considerat a fi locul cel mai sfânt din Hardwar, deoarece se spune că acolo s-a așezat fiul lui Indra, după ce a dăruit zeilor vasul cu nectarul divin. Pelerinii vin aici cu miile pentru a se purifica în apele binecuvântate ale fluviului.

De dimineața și până seara, în continuu, se poate vedea spectacolul fascinant al miilor de bărbați și femei care

se îmbăiază cu sfințenie în râul purificator, se scufundă îmbrăcați, după care se ridică, lăsând apa să le curgă șiroaie pe față, în timp ce se roagă la diferite divinități, pentru a dobândi sănătate, fericire sau împlinire spirituală.

Pelerinii revin apoi la apusul soarelui pentru ceremonia de seară, numită Arti. Atunci, cu torțe aprinse în mâini, se strâng pe maluri și lasă să plutească pe apa fluviului, diferite ofrande închinate zeilor, tot ceea ce ei pot să dăruiască plini de iubire Divinului. Fructe, flori și lumânări sunt duse de curent, fiind purtate de mici bărcuțe în formă de altar, pe apele fluviului.

Urmează apoi cea mai măreață zi a sărbătorii: 60 000 de sadus-i pășesc împreună prin fața unei mulțimi de patru milioane de pelerini, îndreptându-se către locurile sacre de îmbăiere. Acești călugări sfinți merg pe jos, în timp ce conducătorul fiecăreia dintre cele șapte grupări religioase care participă la întîlnire se deplasează în care decorate somptuos. Pentru un român, obișnuit sau nu cu călătoriile, spectacolul sărbătorii sadus-ilor (care mai sunt numiți și nagas-i, adică "oameni șerpi") este într-adevăr fascinant.

Unii dintre acești inițiați, au făcut jurământul de a nu sta niciodată culcați, iar, după aceste călătorii lungi și extenuante, se odihnesc agățați de un fel de balansoare special construite în acest scop. Alții realizează în fața asistenței uluite, exerciții fizice, adesea incredibile, demonstrându-și aptitudinile de fakiri. Există și unii yoghini care rămân interiorizați, în meditații, timp de ore în șir. Chipurile lor exprimă stări de extaz beatific.

În general, sadus-ii se feresc de aparatele de fotografiat. Au putut fi luate niște instantanee fotografice ale unora dintre ei doar pentru că ei nu au știut că sunt fotografiați.

Sfârșitul festivităților prilejuite de Kumba Mela nu înseamnă neapărat și încetarea pelerinajului. Numeroși credincioși își continuă drumul către un alt loc sacru, Badrinah, în Himalaya. Ceilalți, înainte de a se despărți, își dau întâlnire la viitoarea "Kumba" - peste 12 ani. Adică în anul 2000.

"Mela" înseamnă în limba sanscrită "întîlnire" și este o sărbătoare celebrată periodic la date stabilite exact, organizată în majoritatea cazurilor pe malurile unui râu sau lac, în onoarea unei divinități sau cu ocazia unui fapt istoric important. Kumba Mela durează douăsprezece zile, timpul care i-a fost necesar lui Jayanta, fiul Zeului Cerului, transformat în corb, să fure nectarul divin cucerit de demoni și să-l aducă la zei. Legenda spune că Jayanta a făcut un popas la Hardwar, pe malul Gangelui, astăzi devenit loc de pelerinaj.

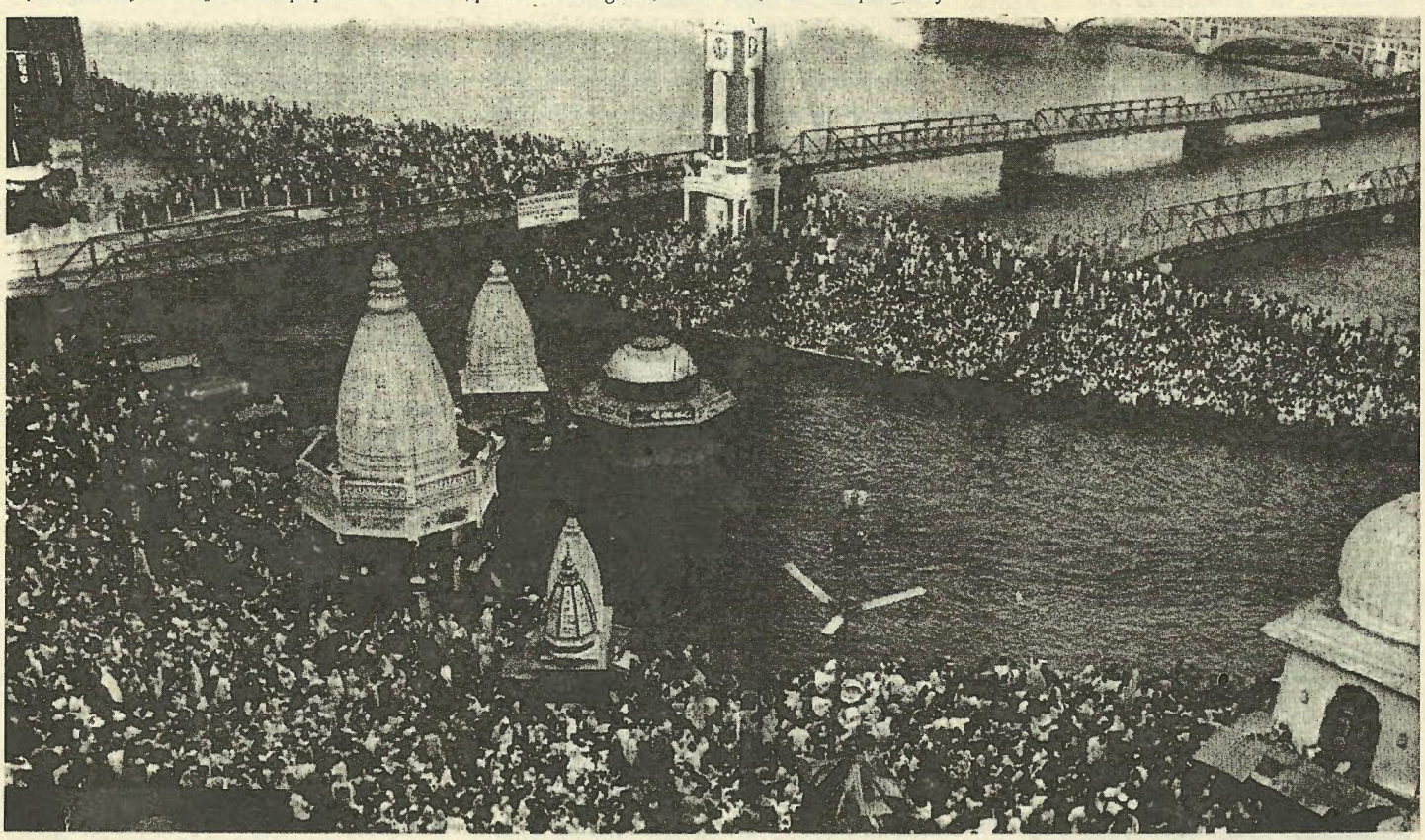

Claudiu TRANDAFIR

OARE NOI VOM TRĂI APOCALIPSA?

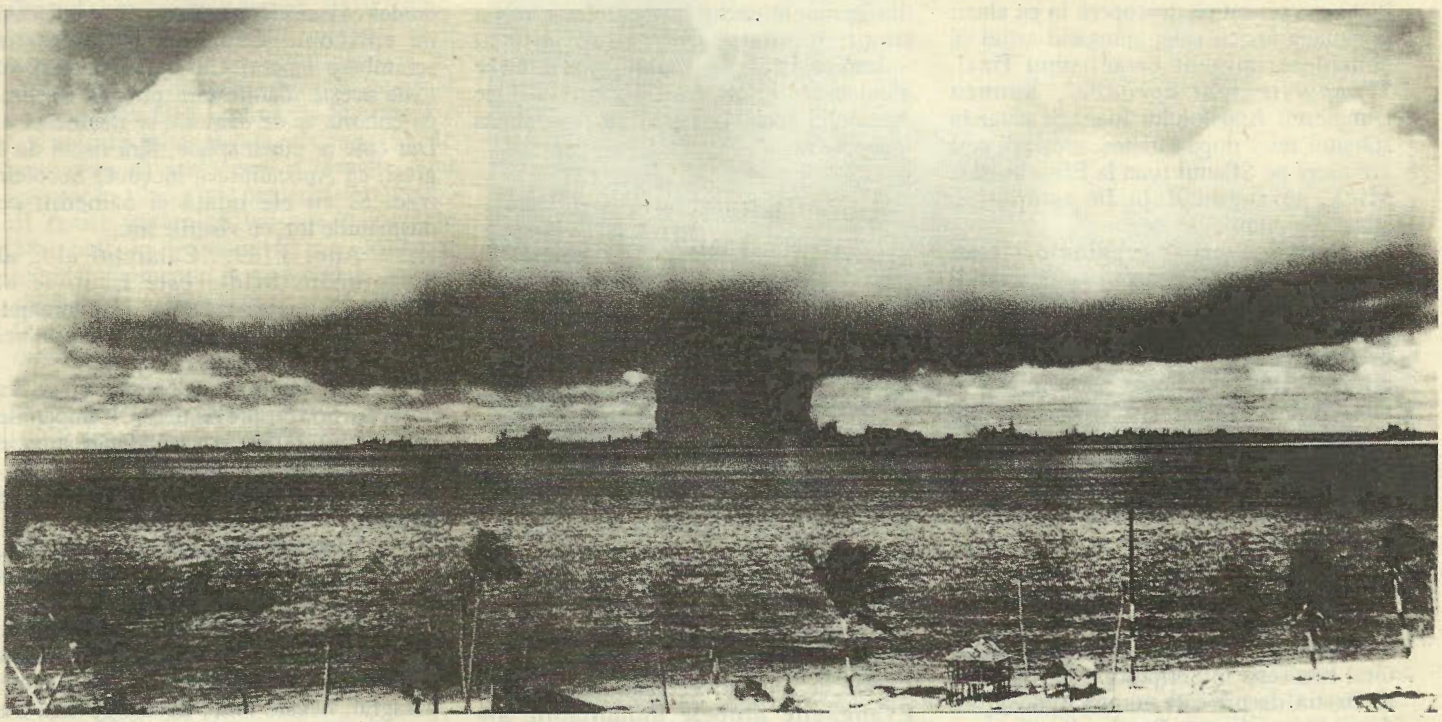

ÎN URMĂ CU APROAPE 2000 DE ANI, ÎN APOCALIPSĂ, APOSTOLUL IOAN ANUNȚASE DEJA EVENIMENTELE DEZASTROASE LA CARE NOI SUNTEM ASTĂZI MARTORI!

Planeta Pământ, jefuită, secătuită, otrăvită de proprii săi locuitori, amenințată de cataclisme, este acum gata să moară sub ochii noștri... Marile puteri se află într-o concurență nebună de căutare a noi mijloace de distrugere, și perfecționându-și armele nucleare, amenință din ce în ce mai serios viața pe Planeta Albastră. Oamenii, mai iresponsabili ca niciodată, par să nu mai cunoască decât limbajul sângelui, al urii și al distrugerii. Oare generația noastră este aceea care va cunoaște sfârșitul îngrozitor pe care ni l-a prezis Sfânta Scriptură?

Din ce în ce mai mulți dintre noi cred deja că văd în evenimentele de pe pământ și din cer semnele anunțate de Apocalipsă. Acestea au fost intuite și descrise acum două milenii de Sfântul Ioan și, în prezent, au căpătat mai clar ca niciodată semnificația unor uluitoare profeții.

Era într-o dimineață, în Insula Patmos, pe malul liniștit al Mării Egee. Nimeni, niciodată, nu va ști exact care au fost gândurile bătrânului solitar care medita contemplând orizontul, linia magică unde azurul cerului se confundă cu marea. Dintr-o dată pământul s-a cutremurat. Un vuiet cuprinsese întreaga atmosferă, venind parcă de pretutindeni. Marea a început să rostogolească talazuri vijelioase și gigantice asupra stâncilor, iar cerurile s-au deschis pentru a arunca asupra oamenilor și lucrurilor pietre de foc.

"Eu, Ioan, eram în Duh și în spatele meu am auzit o voce ca de tunet zicând: "Ceea ce vezi acum să scrii într-o carte pe care s-o trimiți celor șapte biserici: din Efes, Smirna, Pergame, Tiatira, Sardes, Filadelfia, Laodiceea" (1. 9-10-11).

"Timpurile sunt aproape" a spus vocea. "Păcătoșii vor fi pedepsiți cu foamete, războaie, moarte, cataclisme. Apoi Mielul Divin, triumfător va dura Ierusalimul ceresc". (1. 9-10-11)

Atunci când Ioan - simțind în același timp exaltarea comuniunii divine, teroarea acelor vremuri și compasiunea pentru cei ce le vor trăi - și-a redeschis ochii, nimic nu părea să se fi mișcat pe pământul acela tihnit. Pescărușii, ca niște aripi albe, mișcătoare, zburau ca întotdeauna deasupra lui, și aerul era înmiresmat de parfumul cimbrișorului proaspăt și al rozmarinului. Cu toate acestea, în acea zi, contemplându-și fața în apa unui izvor, Ioan n-a mai recunoscut imaginea din oglinda apei: părul lui ușor

cărunt devenise alb ca zăpada de pe muntele Sinai și pielea sa căpătase asprimea merelor îmbătrânite și crețe.

Ceea ce Apostolul Ioan a trăit atunci, pe malul mării Egee, puțini oameni ar fi suportat să vadă și să simtă, fără să înnebunească. Mesajul trimis de Dumnezeu celui mai credincios tovarăș al lui Iisus era Apocalipsa - sau vestirea sfârșitului lumii.

VREMURILE GRELE

Puține din scrierile Evangheliei au stârnit în urma lor atâtea controverse și atâta groază ca această Apocalipsă. Fiecare a crezut că descoperă în ea aluzii la situația epocii sale, ajungând astfel să considere iminent cataclismul final. *"Timpurile sunt aproape"*, spunea Dumnezeu Apostolului Ioan. Și chiar la sfârșitul sec.I după Hristos, creștinii ce-l urmaseră pe Sfântul Ioan la Efes, în Asia Mică, se rugau deja în așteptarea sfârșitului lumii.

Acești primi credincioși erau convinși că trăiau premizele dramei Apocalipsei, așa cum le prevestea Evanghelia. Alungați de evrei, batjocoriți de greci, asupriți de romani, ei îndurau primele exiluri și primele martiraje. Într-o lume despre care se poate spune că se afla deja în descompunere, în care popoarele erau în conflict și statele se luptau unele împotriva celorlalte, unii oameni sufereau și mureau pentru credința lor în Isus, din dragoste de Dumnezeu și de oameni, nestrămutați în convingerea că ei dețin Adevărul.

Celor ce se mirau de fermitatea și încrederea lor, creștinii le răspundeau că totul este scris în Scriptură. Confruntarea cu Bestia, despre care vorbea Apocalipsa, devenise realitate. Bestia din Est era reprezentată de poporul parților de pe malul Eufratului, *"fluviul care era sursa tuturor relelor"*(IX.4). *"Călării fantastici a căror carne scânteie"* erau

oamenii care cutezau încă să-l adore pe Mithra, taurul zeificat, dușmanul Mielului creștin.

Bestia din Vest era Imperiul Roman bineînțeles, aflat sub semnul "Babilonului", Roma *"coruptă și prostituată"* (XVI 6,15 XVIII 4,22,23), care sfida iubirea aproapelui și dezlănțuia persecuția. Aluziile la împărați, de la Domițian la Titus (XVII 8,12), la victoriile lor și, în sfârșit, la locurile lor de cult sunt numeroase în Apocalipsa după Ioan. Abundă, de asemenea, referințe la viața bisericii, la martirii săi, la creștinii care se refugiau în deșert. Toate acestea se desfășurau în decorul catastrofelor acelui timp: inundații, cutremure, erupții vulcanice. În aceste condiții, cum să nu se gândească primii creștini, citindu-l pe Apostolul Ioan, la faptul că Apocalipsa începuse deja?

ANTICRIȘTI PRINTRE OAMENI

Apoi Imperiul a devenit mai rău decât era. Acest Imperiu care, de fapt, n-a reprezentat decât simbolul tuturor forțelor orientate contra creștinilor. Dar și biserica a devenit mai mult decât era la început.

Credincioșii persecutați n-au fost numai cei din secolul I, ci toți martirii secolelor următoare. Pentru că istoria este ciclică, odată încheiată ea o va lua totdeauna de la început. Iar actorii sunt întotdeauna aceeași, deși au înfățișări diferite. Într-atât sunt de asemănători protagoniștii unii cu ceilalți, încât toți cred că se regăsesc în scrierea Apostolului. Și fiecare, de-a lungul secolelor, va cerceta în Evanghelie probele indubitabile ale imineței sfârșitului lumii.

Anul 410. Barbarii au intrat în Roma, cetatea eternă. Goții lui Alanic au devastat orașul. În toată Europa s-a răspândit arianismul, o erezie creștină venită din Alexandria, pe care o vor condamna conciliile de la Niceea și Constantinopole. După goți a urmat năvala vandalilor. Ei, de asemenea, sunt arieni. A coborât oare Anticristul printre oameni? Recitim Biblia, Apocalipsa, și suntem asigurați că Mielul va învinge până la urmă Bestia. Agățându-se de această certitudine, mulți evocă astfel sfârșitul lumii atunci când cred ei că ar trebui să fie.

Anul 732. Charles Martel a învins arabii la Poitiers. Crucea a înfrânt Semiluna. Pericolul este înlăturat. Dar anul 1000, cu amenințările sale, este aproape. Au apărut semne stranii pe cer. De data aceasta nu încape nici o îndoială, spun oamenii. Noi vom fi ultimii. Dar "ultimii" trec și vin alții. Ca de fiecare dată, reîncep aceleași mituri, aceleași angoase. Bestia a căpătat formă în spiritul creștinilor. A fost identificată cu Islamul. Și cavalerii au plecat în cruciadă pentru a restabili Adevărul la Ierusalim. Mielul a fost sculptat și pictat pe corăbiile romane.

Apare Inchiziția cu spectrul său sinistru. Dar dacă Bestia nu este dincolo de mări, ci printre noi? Sunt hăituiți catharii și templierii. Aceștia la rândul lor ripostează, considerând că ei sunt de partea adevărului, identificându-i pe călăii lor cu Bestia.

De pe rugul înălțat pe Insula Evreilor, Molay, un mare maestru al templierilor îl acuză pe Clement al V-lea. Papa moare patruzeci de zile mai târziu. Mulți au văzut în aceasta un avertisment al Cerului. Și dacă Bestia nu este cea care se credea că este? Ioana D'Arc a fost judecată de episcopul Cauchon. Oare Bestia schimbase tabăra? Cu siguranță însă, în toate aceste manifestări, puterea Bestiei, cu cohorta sa de demoni, se manifestase. Dar cine ar putea spune, fără riscul de a greși, că Apocalipsa a început? Secolele trec. Și cu ele odată și oamenii, cu dușmăniile lor, cu visurile lor...

Anul 1789. "Călărețul alb" al Scripturilor Sfinte este Ludovic al XVI-lea. Ruperea peceților este teroarea acelor vremuri. Astfel au interpretat atunci unii creștini Apocalipsa.

Cu venirea lui Napoleon se va vorbi din nou despre Anticrist. Campaniile sale nu sunt pentru unii decât luptele apocaliptice din Noul Testament.

Sfârșitul este aproape...și este așteptat.

Urmează războaiele secolului XX, arma chimică, gazarea... De data aceasta Anticristul se numește Hitler.

Apoi urmează era atomică. Niciodată însă n-au fost atât de mulți adepți capabili să interpreteze fiecare paragraf, fiecare linie, fiecare cuvânt. De data aceasta, oare este chiar sfârșitul?

SEMNELE SFÂRȘITULUI

Încă de când Ioan a primit din ceruri mesajul, la Patmos, nici o epocă nu s-a "potrivit" mai bine celor descrise de Apocalipsă, decât a noastră. Mai întâi, deoarece lumea noastră cunoaște astăzi două drame: una telurică și una cosmică. Aspectul teluric destructiv este ceea ce anticii numeau "focul infernal". El comandă mișcările scoarței terestre, și declanșează erupțiile vulcanice care sunt în aceste vremuri mai frecvente ca niciodată. El perturbă, de asemenea, nivelele subconștiente ale maselor, conduce, influențează, și induce revoluțiile ori războaiele.

Să recitim Apocalipsa. Este străbătută de zgomote asurzitoare, de agitație, de tulburări telurice, manifestări care în epoca noastră sunt foarte frecvente. *"Va fi un cutremur îngrozitor de pământ" (VI, 12), "vor fi tunete, trăznete, voci, fulgere, totul se va cutremura"* (VIII,5, XI,9, XVI,18, XI,13). S-a vorbit

despre cutremurul din Ispahan, vechea capitală a Iranului, care a omorât, în 1932, 10000 de oameni în mai puțin de treizeci de secunde. De asemenea, s-a vorbit despre meteoritul căzut în Siberia, al cărui impact a fost precedat, la începutul secolului, de lumini orbitoare.

"Atunci, din cer, va cădea ca un glob de foc". (VIII,10).

Dar se uită adesea cele aproximativ 5000 de seisme percepute în fiecare an și care se pot multiplica în proporții îngrijorătoare sub influența bombelor A și H.

Dr. Phillips, un medic britanic din Bristol și un medic indian, S. Balakrishna, au stabilit că un seism survenit la 5 noiembrie 1952 în Kamtchatka, la extremitatea orientală a Siberiei, a urmat la patru zile după explozia la Ennivetok a primei bombe H americane. Și de asemenea că acela care a răscolit solul grecesc în 1956 a fost precedat de o bombă H foarte puternică lansată în insulele Marchall, în Oceania. El s-a declanșat exact în momentul în care undele aeriene produse de explozie treceau pe deasupra Greciei. Ori, iată ce spune Apocalipsa după Ioan:

VIII,8: "Ca un munte întreg de foc și de flăcări s-a prăbușit în mare; și a treia parte din mare s-a prefăcut în sânge".

VIII,9: "Și a pierit a treia parte din făpturile cu viață în ele, care sunt în mare și a treia parte din corăbii s-a sfărâmat".

VIII,5: "Și îngerul a luat cădelnița și a umplut-o din focul altarului și a aruncat cărbunii pe pământ; și s-au pornit tunete și glasuri și fulgere și pământul s-a cutremurat".

XVI,9: "Și oamenii au fost dogorâți de o arșiță cumplită.

XX,9: "Un foc a coborât din cer și i-a mistuit".

VI,14: "Cerul a dispărut precum o hartă pe care o strângi sul, iar munții și insulele s-au smuls din locurile lor".

XVI,20: "Și toate insulele pieiră, iar munții nu se mai văzură".

Ca să se ajungă aici n-au fost necesare decât două bombe - Hiroshima și Nagasaki: 30000 de morți. Și cu toate acestea, nu reprezintă nimic în comparație cu armele actuale: un singur proiectil cu cobalt, în greutate de 500 de tone, cum se fabrică acum în SUA sau Rusia, este suficient să distrugă aproape toată viața de pe Terra!

Dar există ceva încă și mai îngrozitor. Cine nu-și amintește de "copiii monștri" din Hiroshima? Cine nu cunoaște povestea majorității locuitorilor din insulele Bikini cărora le-a căzut părul sub efectul radiațiilor radioactive rezultate în urma unei experiențe nucleare în Pacific, și care prezintă și acum ulcerații radioactive pe piele? Multora le-au căzut degetele de la mâini. Se pare că aceste fenomene au fost prezise de Apostolul Ioan:XVI,2 *"Și s-a dus cel dintâi și a vărsat cupa pe pământ. Și o rană rea și ucigătoare s-a ivit pe oamenii ce aveau semnul fiarei și se închinau chipului ei."*

Deșeuri industriale pe litoralul Mării Negre.

Vorbea el oare de ulcerații, de răni, de cancer? În lume există la ora actuală aproximativ 300 de centre nucleare. Se pot nega riscurile îmbolnăvirilor de cancer sub influența radiațiilor crescute? Și aceasta fără să mai ținem seama de cancerul psihic reprezentat de angoasă și nervozitate - pentru că s-a evidențiat faptul că energia atomică posedă anumite particularități capabile să sporească anxietatea, ce vine apoi să alimenteze rezervorul de teamă latentă al omului modern.

Există astfel pericolul nuclear, există, de asemenea, războiul, foametea - flageluri ale tuturor epocilor - multiplicate acum prin explozia demografică. Și mai există pe deasupra POLUAREA, atât în apă, cât și pe pământ. *"Și a ars din copaci a treia parte, iar iarba verde a ars de tot"* (VIII,7). Pământul moare ars de pesticide, de insecticide, de fungicide pe bază de arsenic. Otrăvurile acestea ucid la fel ca și bombele. Ele suprimă toate insectele, nu numai pe cele purtătoare de germeni patogeni, ceea ce reprezintă indirect o condamnare la moarte a tuturor păsărilor ce se hrănesc cu gâze. Acestea la rândul lor nu mai hrănesc răpitoarele care de obicei le vânează, și așa mai departe.. De curând în preajma Piteștiului mai mulți oameni au murit din cauza unor insecticide folosite pentru distrugerea gândacilor de Colorado de pe cartofi. Există și alte rele:

XVI,3 "Marea s-a prefăcut în sânge. Și orice vietate a murit din cele ce sunt în mare".XVI,4 "Iar cel de-al treilea a vărsat cupa lui în râuri și în izvoarele apelor și acestea s-au prefăcut în sânge".

Tragedia celor 25 de japonezi atinși de un sindrom paralitic fiindcă au mâncat pește contaminat cu metil de mercur de la o uzină de acetaldehidă nu este, probabil, decât începutul! Curenții marini redistribuie deșeurile de hidrocarburi cancerigene care sunt vărsate în ocean. Flora și fauna submarină le absorb și le transmit oamenilor. Marea Nordului, Marea Mânecii, Mările Japoniei sunt cele mai poluate de petroliere. Dar și Atlanticul este poluat, și chiar Marea Neagră. Ne amintim de verile în care nu se putea face baie în apa unor stațiuni de pe litoral, din cauza substanțelor toxice deversate în apă de Combinatul Petrochimic de la Năvodari.

În ceea ce privește apele continentale, deși radio-activitatea este încă limitată, ea este totuși "suplinită" de produsele chimice deversate de uzine. În multe locuri Dunărea nu mai este decât un canal plin de reziduuri. Mississippi? Un fluviu mort. Lacul Erie? Un rezervor de ape putrede, aproape lipsit de vegetație subacvatică. Râurile noastre? Colectori de

PROFEȚII ÎMPLINITE

Cartea Apocalipsei începe cu o viziune a lui Ioan în fața tronului lui Dumnezeu. Drept răspuns la faptele celor care batjocoreau tot ce era sfînt, Dumnezeu se hotărăște să-i pedepsească pe cei răi. Lumea va avea de ales între drumul morții și cel al transformării spirituale. Puterile Sale nelimitate vor fi transferate Mielului Divin și acesta va dezlănțui urgia în trei faze a câte șapte acte:

- Va desface cele șapte peceți ale Cărții Domnului. De aici vor rezulta războiul, foametea, moartea. Este epoca neagră în care o parte a planetei va fi exterminată.

- Șapte trâmbițe vor provoca seisme și alte cataclisme pe pământ și în aer. În felul acesta o treime din omenire va fi distrusă.

- Dar omenirea va rămâne totuși în continuare sub influența bestiei. Șapte nenorociri vărsate din șapte cupe vor nimici o parte din supraviețuitori. Apocalipsa va separa răul de bine, distrugând răul.

După terminarea ultimelor confruntări, va domni pacea și se va naște în sfârșit o lume nouă, plină de puritate și sfințenie: Ierusalimul ceresc. Lucifer va fi încă o dată învins.

Este semnificativ și cutremurător totodată faptul că toate apocalipsele, indiferent de tradiția din care provin au prezentat scenarii aproape identice: civilizația va fi ruinată prin faptele celor răi și lipsiți de credință; aceștia vor fi pedepsiți și distruși după care se va naște o lume nouă, superioară.

Cele mai vechi scenarii apocaliptice pe care le cunoaștem aparțin Egiptului:

- Profeția meșteșugarului care anunță ruina Egiptului și sosirea unui rege eliberator;

- Profeția lui Nefertiti: *" Din marele Egipt nu va mai rămâne nici măcar cât negru sub unghie."*

- Cea mai grandioasă și mai precisă provine de la lui Hermes Trismegistos: *"O, Egipt, din tine nu vor rămâne decât cuvinte sculptate în piatră..."*

După aceea urmează Apocalipsele evreiești, scrise între anii 130 i.C. și 100 d.C.:

- Cărțile lui Daniel;

- Apocalipsa lui Baruch, cel care a păstrat în scris cuvintele profetului Ieremia;

- Înălțarea la cer a lui Isaia;

- Testamentele celor doisprezece patriarhi.

Și în sfârșit Apocalipsa Maniheistă, scrisă spre sfârșitul secolului al III-lea d.C. de către Kostaios, discipolul lui Mani: *"Toți copiii Babilonului vor bea din cupa mâniei Divine. Dar Isus va veni și va triumfa, separând binele de rău."*

bacili de febră tifoidă, virușii enterici și poliomielitici.

ERA TRANSMUTĂRILOR

Astfel, după ce își va fi poluat și distrus planeta, omul va fi pedepsit de judecătorii cerești. Un asemenea de scenariu poate trezi în cei sceptici un surâs. Precizia halucinantă cu care Apocalipsa a descris experiențele pe care le-am trăit de treizeci de ani încoace are, totuși, motive să ne îndemne la reflecție. *"Cerul și pământul vor fi răscolite. Și mare nu va mai fi"*. Dar intervenția trimișilor cerului va semnifica oare sfârșitul lumii? Sau numai sfârșitul UNEI LUMI?

"Văd un cer nou și un pământ nou..."

Nu, nu este vorba despre sfârșitul lumii. Pământul va suferi o transformare, o transmutație. Această transmutație va fi identică cu cea realizată de alchimiști. Și, de fapt, simbolurile și procedeele lor specifice chiar se regăsesc pe tot parcursul scrierii lui Ioan.

Astfel, în final, Mielul va triumfa. Este același Miel care, în Vechiul Testament, mergea în tăcere către locul de sacrificiu spre a fi ucis și al cărui sânge răscumpăra oamenii.

Iată-l de acum înainte *"în picioare, lângă Tronul lui Dumnezeu, de unde îi judecă pe cei păcătoși"* (VI,1-6) și declanșează mișcările vieții și morții materiei. El este acel "Fiat Lux" ("Să fie lumină"), focul secret, generator al formelor și al transformărilor acestora. Sub acțiunea lui, elementele operei alchimice, sulful și mercurul, acvila și leul, femeia și dragonul sunt calcinați. Ei trăiesc durerile și luptele, și din unirea lor se naște azotul, care este minereul și sursa aurului pur. Ei nu sunt altceva decât *"o carte mică, ținută de un înger ce coboară din cer."*

Ioan trebuie să "înghită" cartea, să o asimileze, deoarece ea conține misterul aurului ce se va naște în creuzet: piatra filosofală (alchimică). Această piatră va deveni, după Sfântul Ioan, **Ierusalimul ceresc.**

XXI,11: "El strălucește precum o piatră prețioasă".

XXI,18: "Orașul nu are nevoie nici de Soare, nici de Lună pentru a fi luminat, deoarece îl luminează Gloria lui Dumnezeu".

XXI,1: "Văd un cer nou și un pământ nou".

Au fost prezise multe astfel de sfârșituri ale lumii. Multe Atlantide și Continente Mu. Istoria nu este decât un permanent sfârșit reînceput. Dar niciodată nu a existat o astfel de transformare a timpului și a materiei.

Pentru Teilhard de Chardin, un mare mistic crestin contemporan, și pentru Maestrul Yoghin Aurobindo, acestă mutație umană deja a început. Ea operează la nivelul inteligenței, printr-o viziune total nouă și diferită a Universului. **Apocalipsa după Ioan ne cheamă să reflectăm și să medităm. Și astfel să ne schimbăm profund, să ne transformăm interior. Acesta este, fără îndoială, mesajul totdeauna actual al bătrânei Scripturi. Ea pune întrebări fundamentale lumii noastre haotice.**

Pești morți în apele unui râu, datorită concentrației de cianură deversată care depășește cu mai mult de 300 % concentrația maximă admisibilă pentru protecția mediului înconjurător.

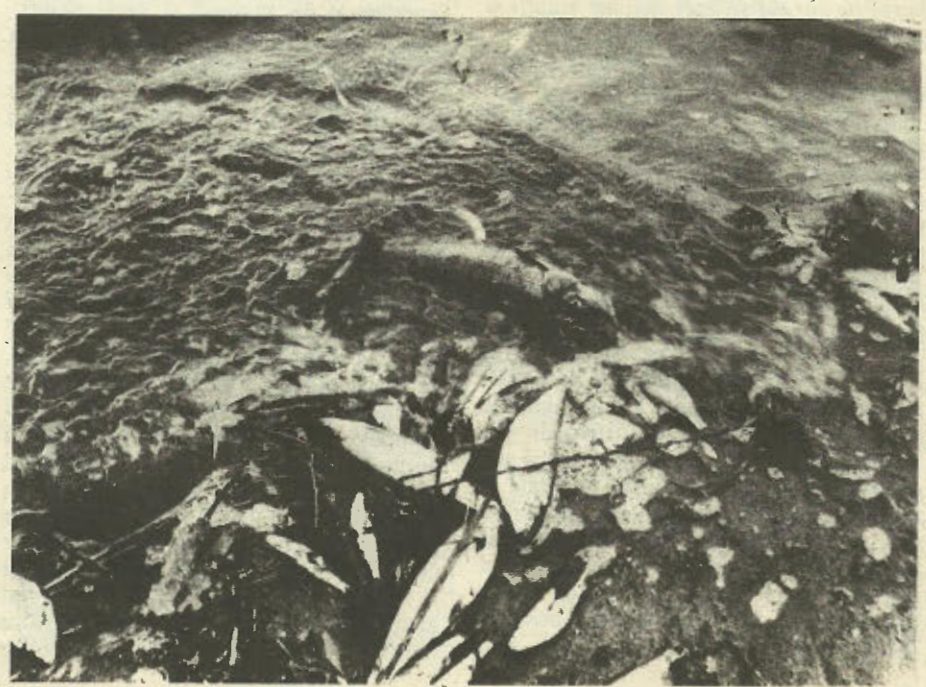

Oltea MUTULESCU

INTERVIU CU PARINTELE ARGATU

DESPRE ISPITĂ ŞI EXORCIZARE

Părintele Argatu este unul dintre cei mai renumiți exorciști ai Bisericii ortodoxe române. La Mănăstirea Cernica, nenumărați credincioși vin să asculte predicile și sfaturile sale și să-și umple sufletele cu smerenia și iubirea pe care părintele, cu harul său, le dăruiește tuturor.

L-am vizitat zilele trecute, în modesta sa chilie, rugându-l să ne vorbească despre felul în care îi readuce, prin forța sa spirituală, pe cei rătăciți, pe calea adevăratei credințe în Dumnezeu.

- Pentru unii oameni, relatările despre exorcizare par mai degrabă povești din timpurile îndepărtate. Ce știu însă, referitor la posedare, preoții ortodocși?

-Demonii sunt foarte receptivi și nu cunosc odihnă. Căci în aceste vremuri, au planul lor foarte bine stabilit.

-Cine este în pericol să cadă sub puterea demonilor?

-Dumnezeu n-a făcut oameni buni și oameni răi. Dumnezeu a făcut numai oameni buni și le-a dăruit libertatea. Dar unii se lasă influențați de puterea vrăjmașului, și diavolul câștigă. Ne uităm la Mântuitorul nostru Isus Cristos, fiul lui Dumnezeu. N-a scăpat nici El de ispitire. Când se afla în post, satana l-a ademenit cu pâine. Prima ispită cu care se poate prinde omul, este, care va să zică, mâncarea. Și omul nu se mulțumește doar cu mâncarea lui, vrea să aibă și mai multă. Și dacă Tatăl nostru Ceresc a făcut de ajuns pentru toți, unii sunt lacomi, și uită că Mântuitorul a spus: *"Nu numai cu pâine va trăi omul, ci și cu cuvântul lui Dumnezeu."*

A doua ispită este aurul și argintul. Oamenii vor să fie bogați, și uită de suflet. Lucrul bun ar fi ca ei să împartă averea lor în mod egal, ca să aibă cu toții cum trăi, iar cât e în plus să pună de-o parte și să dea cui o trebui. Dar cine nu respectă legea Dumnezeiască, înseamnă că lesne ajunge să cadă sub stăpânirea dracului. Altă ispită este de a ajunge om mare. Eu să fiu așa, Eu să fiu așa, Eu, Eu, Eu. Dar de ce nu zice omul: "El"? Foarte multe crime se fac pentru aur și pentru dorința de mărire. Mântuitorul nu s-a lăsat ispitit. *"Dacă ești Fiul lui Dumnezeu, sări de-aici de pe munte, jos, și îngerii te vor lua pe brațe și te vor duce ușor"*, i-a spus satana. Mântuitorul nu avea de ce să demonstreze astfel lui satana cine este El.

Așa că toate acestea: mâncarea, aurul și mărirea nu-s de la Dumnezeu, satana a venit cu ele la Mântuitorul nostru Isus Hristos, și Mântuitorul le-a respins pe toate. Și noi trebuie să le îndepărtăm pe toate, dacă vrem să fim oameni curați.

-Dar cum se poate păzi omul de ispită?

-Dumnezeu a pus și pavăză pentru noi, cele patru posturi de peste an: al Paștelui, al Crăciunului, al Sfintei Marii, și al Sfântului Petru. Să te înfrânezi în acele zile. Așa se cere. Așa e legea. Și să te spovedești și să te împărtășești în post. Căci Isus a spus: *" Cine nu mănâncă trupul meu, și nu bea sângele meu, n-are parte de Mine."*

Deci tu al cui ești ? Dacă tu tot amâni și zici: N-am timp acum, lasă la amiază, n-am timp acum, lasă altă dată. E, acest "altă dată", e înșelăciunea diavolului, pentru că tu nu știi ziua de mâine dacă o ai. Știi ziua de mâine că o ai ? Cartea sfântă spune: *"Într-aceea te voi judeca."*

În mânia asta, în dușmănia asta, în răutatea asta, în furtul ăsta. Și-așa te judecă!

-Părinte, ce pot face slujitorii Domnului pentru acei oameni posedați pe care medicina actuală îi consideră bolnavi incurabili?

-Sunt două feluri de boli. Există o boală trupească și mai este o alta, numită boală sufletească. Dar știința doctorului nu trebuie nesocotită, căci tot de la Dumnezeu este. Așa că e bine să fie întrebat și el, iar dacă sfaturile lui n-au adus vindecarea, omul să vină la preot, să-și cerceteze sufletul. În Biblie stă scris: *"Pe fermecători, pe vrăjitori, pe ghicitori, pe cei care vorbesc cu morții, scoateți-i afară din sat, și ucideți-i cu pietre."* Aceasta înseamnă că toți cei care practică magia neagră, și până la moarte nu se întorc pe calea cea bună, sunt de partea satanei. Pe lângă aceștia, demonii își încearcă puterea asupra multor oameni, și felurite sunt mijloacele de scoatere a dracilor. Dar în biblie nu sunt scrise decât părți din învățătura Mântuitorului, că Isus a făcut multe lucruri care nu trebuie cunoscute de mase. Pentru exorcizări, noi citim Moliftele Sfântului Vasile cel Mare, care, ca și Sfântul Ioan Gură de Aur, a fost un mare postitor. De aceea cuvintele lui au o forță grozavă în alungarea dracilor.

-Există o ierarhie a acestor entități negative ?

-După cum spune Isus Hristos, demonii sunt de trei categorii: *" Vă dau eu putere vouă să călcați peste șerpi, peste scorpii, și alte cele."* Cei numiți șerpi, dau târcoale copiilor mici. Atunci când pruncul doarme, matale te duci acolo și scapi, să zicem, o tigaie. Zbang! Iar copilul, dacă mama nu-i prin preajmă să-l aline, se sperie tare și capătă epilepsie. Ori când părinții se grăbesc, ca imediat ce termină slujba, preotul să facă botezul, să fie fală mare, să vină lume multă. Și dacă preotul care face legătura cu Dumnezeu, e prea obosit, și fie nu spune dezlegările, fie vorbește gura fără dânsul, atunci iarăși poate copilul să capete epilepsie. E știut apoi că pruncii fără botez cad ușor sub stăpânirea dracilor și a blestemelor.

-În asemenea situații, ce se poate face?

-La copii epilepsia se vindecă prin rugăciuni care se fac lunea, miercurea și vinerea. Dar pentru aceasta, trebuie să țină post negru și mama și tata. Dacă se întâmplă cumva să fie mai mare de un an sau doi, copilul se însănătoșește cu rugăciuni în șapte luni, miercuri și vineri. Când copilul este mai mare de șapte ani, și dracul are mai multă putere, trebuie să ridici rugăciunile în nouă săptămâni. Iar dacă nici în nouă săptămâni nu s-a vindecat, atunci dracul a avut mai multă putere și credința oamenilor a fost mai mică. Totuși, sunt unii șerpi care ies la treisprezece săptămâni, alții la șaptesprezece iar alții la patruzeci. Uneori, ei ies cu

vâlvătaie, cu gălăgie mare, sperie și pe mama și pe tata: gata, de acum copilul nostru moare, alteori nici nu știi când pleacă. Categoria a doua este a scorpionului sau a scorpiei; aceasta este mai puternică decât prima. Și dacă au trecut 40 de săptămâni, iar omul nu s-a întremat, înseamnă că este sub puterea lor.

-Cum sunt alungați asemenea diavoli?

-În prima săptămână de post nu mănânci nimic luni, marți, miercuri și vineri. Ții șapte săptămâni dintr-acestea, iar dacă nici așa nu a pierit boala, este semn că s-a trecut la categoria a treia, a lui Scaraotchi. Acesta are și subalterni, și fiind atât de puternic, poate face mult rău. Așa că și truda este mai mare când vrei să-l alungi: omul trebuie să țină post negru 16 zile la rând și să bea numai aghiazmă, dimineața ori seara. Dacă nu reușește, ține 30 de zile de post neîntrerupt, iar dacă n-a izbutit nici astfel, va urma un post negru de 40 de zile.

-Reușita unei slujbe de exorcizare depinde și de harul preotului?

-Preotul trebuie să țină și el post când realizează exorcizările și dacă vine vremea să mănânce ceva în acele zile, nu se lasă, și mai bine își trage el singur o palmă. Harul înseamnă puterea credinței. Dar nu este de ajuns truda preotului, dacă omul nu vrea să scape de vrăjmaș, dacă nu se întărește în iubirea pentru Dumnezeu și nu respectă canonul.

-Părinte, în timpul unei exorcizări care se realizează în biserică, Sfinția Voastră simțiți când anume ies demonii?

-Și când moare omul știu, căci sunt semne care arată limpede cum pleacă sufletul și la fel sunt semne care dezvăluie când ies dracii din om.

ŞTIINŢA RĂSPUNDE:

POSESIUNEA DEMONIACĂ - EPILEPSIE SAU ISTERIE?

Marea majoritate a medicilor afirmă că posesiunile demoniace nu ar fi decât superstiții, ce își au originea în starea de ignoranță. Din punctul lor de vedere, simptomele acestei stări se confundă în mare măsură cu simptomele isteriei și epilepsiei.

Astfel, în timpul unui acces de epilepsie, bolnavul se confruntă cu o stare de rigiditate musculară extremă; figura îi este crispată, maxilarele încleștate și poate scoate anumite sunete guturale produse de contracțiile spasmodice ale musculaturii gâtului. În perioada care precede accesul, pacientul poate avea halucinații auditive și vizuale, precum și o percepție distorsionată a realității fizice. Majoritatea crizelor de acest fel nu durează mai mult de cinci minute.

Manifestări asemănătoare apar și la persoanele considerate de Biserică și de ocultiști drept "posedate". În astfel de cazuri s-au stabilit însă și o serie de caracteristici specifice, distinctive, și anume: o criză de posedare demoniacă poate dura mai multe ore; subiectul nu se confruntă cu o rigiditate musculară ci cu un dinamism extrem de accentuat; apare ușurința de a comunica într-un limbaj straniu, sau pe o tonalitate total diferită de cea a vocii obișnuite, capacitatea de a anticipa evenimentele viitoare și manifestarea unei puteri fizice care depășește cu mult vârsta și înzestrarile naturale ale individului respectiv.

Multe simptome ale stării de posesiune se confundă cu cele descrise de medici în cazul isteriei. Iată cum prezintă profesorul Paul Richter, doctor la un celebru spital parizian de boli psihice - Salpetriere - cazul unei femei isterice:

"Dintr-o dată am auzit plânsete și țipete puternice. Corpul ei era tot o zbatere, chinuit de convulsii sălbatice, picioarele și mâinile i se împreunau și apoi se despărțeau brusc, încheieturile nu-i mai susțineau corpul. Unele degete i se întindeau crispate, altele rămâneau îndoite. Corpul ei era când chircit, când întins la maxim. Își mișca înainte și înapoi capul, sau îl lăsa cu vehemență pe spate; gâtul părea că-i este umflat. Fața avea un aspect oribil, cu pete vinete, iar chipul ei exprima supărare și uneori furie."

Semnificativ în această descriere este detaliul corpului chircit, deoarece este cunoscut faptul că asemenea arcuiri sunt frecvent întâlnite în cazurile de posesiune, împreună cu apariția unor semne livide pe piele, semănând a mușcături, sugerând litere sau simboluri grafice.

Având în vedere aceste puncte comune, cum face totuși Biserica distincție între posesiune, epilepsie și isterie?

Factorul determinant este contextul în care se declanșează simptomele. Dacă bolnavii ajung să respingă cu vehemență obiecte de cult religios, dacă au puterea de a descoperi asemenea obiecte, dacă posedă capacitatea de a comunica în limbaje necunoscute, de a deplasa obiecte în spațiu, de a levita, Biserica consideră toate acestea drept manifestări ale diavolului.

La fel de misterios este fenomenul dedublării personalității, în care pacientul manifestă una, două, trei sau chiar mai multe personalități, fiecare cu preferințe și repulsii specifice, țeluri diferite, profiluri intelectuale diferite. Fiecare personalitate este total independentă.

Aceste criterii de judecare a bolii după atitudinea față de obiectele de cult și lucrurile sfinte, sunt respinse de medici și considerate halucinații ale pacienților. Le este însă mai greu să explice existența fenomenelor paranormale care apar în asemenea cazuri. Evident, divergența de opinii provine din punctele diferite de vedere pe care se plasează: cel științific și cel mistic. Să analizăm însă puțin aceste explicații. Prima - așa-zis științifică, privește doar simptomele unei boli psihice, căutând eventual să ofere o explicație fizico-psihologică. Metodele de vindecare practic nu există, ele limitându-se cel mai adesea la neuroleptice. Refuzul de a admite existența unor entități subtile care să influențeze bolnavul, provine de fapt din filosofia pe care se bazează această medicină: MATERIALISMUL.

A doua explicație admite existența așaziselor spirite. Chiar dacă aceste spirite

nu au fost încă obiectivate într-o manieră riguros științifică, există la ora actuală în lume o cazuistică impresionantă, pe care studiind-o, putem transforma această posibilitate în certitudine. Metodele de vindecare - postul, rugăciunea și exorcizarea - au adesea efecte miraculoase, aducând foarte repede vindecarea completă. Poate că în fața unei asemenea analize vom rămâne neutri. Dar, paradoxal, chiar și cei mai înverșunați apărători ai teoriei medicale, atunci când sunt confruntați în familia lor cu un astfel de caz, apelează la metoda exorcizării.

Orice știință veritabilă acceptă și integrează în teoriile sale experimentul. De ce totuși acest fenomen, în ciuda răspândirii sale, este ignorat? Răspunsul ne vine simplu și firesc. Civilizația noastră a dezvoltat prea mult o concepție materialistă asupra lumii și omului. Trist este că acum suferă limitările și consecințele acestei filosofii. Goethe spunea: *"Nu, nu este moartă lumea zeilor și a spiritelor, sunt moarte inimile noastre."*

Am devenit sclavii concepțiilor noastre învechite asupra lumii. Este timpul să rupem acest cerc vicios, și nu numai prin încercări individuale, ci la nivelul întregii umanități. Realitatea este mult mai complexă decât credeam - o spun atât inițiații, cât și eminenții oameni de știință. Atunci de ce să ne mulțumim doar cu o iluzie a realității?

Bogdan RADU

CULORILE AUREI

Înainte de a dobândi clarviziunea, putem afla care sunt culorile din aura unei persoane, cunoscând relațiile dintre trăsăturile personalității și culori, și de asemenea cunoscând preferințele ființei în materie de nuanțe cromatice.

Astfel o persoană la care predomină în aură culoarea ROȘU este curajoasă, cu un puternic instinct de vânător, activă, plină de inițiativă, vigoare, temeritate dar și impulsivitate, înzestrată cu voința de a obține victoria cu orice preț. De asemenea, cei care preferă culoarea roșie sunt înzestrați cu o mare energie vitală, cu mult dinamism, forță, sete de viață sub toate aspectele sale.

Culoarea ROȘU în aură mai apare și în cazul senzațiilor de excitare senzorială puternică, dorință, sentiment de combativitate, sau în cazul tulburărilor cum sunt isteria, mânia, furia, sau violența.

Ființele la care predomină în aură culoarea PORTOCALIU, au următoarele trăsături dominante ale personalității: un anumit farmec al vitalității fizice, o înclinație către trăirile amoroase plenare, senzualitate, dorința de confort, libidou mărit, nevoie de senzualitate, de regenerare și conservare fizică, nevoia de fericire și liniște, fascinația intimității fizice, urmărirea bunăstării. De asemenea, o armonie portocalie în aură indică o ființă capabilă să-și stăpânească energiile sexuale cu ajutorul minții.

Prezența culorii PORTOCALIU în aură mai arată și o stare generală de optimism, bună dispoziție, lipsă de stress, sociabilitate, sănătate radioasă, toleranță, superficialitate.

Culoarea GALBEN predominantă în aură, poate fi recunoscută după existența unui permanent autocontrol mental, noblețe în gesturi și în profunzimile interiorului, cutezanța în gândire, entuziasm mental, vivacitate a ideilor, umor rafinat, inteligență și expansivitate elevată.

Persoana la care predomină în aură culoarea GALBEN, este caracterizată de dorința sublimă de fericire durabilă, având tendințe de autorealizare ideală, autodepășire constantă și inspirație genială.

Culoarea VERDE prezentă în aură, indică o ființă cu mult rafinament, liniștită, mulțumită, ușor egocentrică, cu tendințe către egoism și individualizare puternică. VERDE semnifică flexibilitate lăuntrică, adaptabilitate, dorința de a impresiona și de a obține recunoaștere. O astfel de ființă are o mare putere de concentrare, introspecție, manifestă îndrăzneală, siguranță, posesivitate, multă liniște și calm în orice împrejurare, chiar dificilă a vieții.

Trăsăturile de caracter ale ființei la care există în aură o frumoasă nuanță de ALBASTRU, sunt rafinate și elevate: calm, echilibru, afectivitate mult mărită, fidelitate, aspirație către ideal și libertate, speranță. O astfel de ființă este lipsită de egoism, manifestă abnegație, capacitate de autosacrificiu, dăruire către un ideal nobil și drept, armonie interioară, natură iertătoare și conciliantă.

Predominanța în aură a culorii INDIGO, indică o ființă cu adevărat elevată spiritual, având o mare intuiție superioară, foarte pură, sobră, elevată și nobilă în toate acțiunile, genială. O astfel de persoană este capabilă să se dedice unei căutări asidue a ADEVĂRULUI ULTIM, fiind capabilă de mari realizări spirituale.

A întâlni o aură în care predomină culoarea VIOLET, înseamnă a întâlni o ființă cu adevărat superioară din toate punctele de vedere, ființă la care putem admira o inteligență extraordinară, un mental puternic și focalizat, integrare armonioasă în Marele TOT, sinceritate deplină, detașare exemplară, transfigurare spontană, puritate, clarviziune, candoare, intuiție. Această persoană este însuflețită de cele mai frumoase idealuri ale binelui și elevării umanității, ea sublimează spontan energiile lăuntrice cu care vine în contact, iar existența ei este centrată în jurul ideii de REALIZARE a miracolului fuziunii cu DIVINITATEA.

Adina Secară

Existența corpului eteric este o evidență confirmată științific. De acum înainte ea încetează să mai fie o noțiune rezervată numai misticilor și ocultiștilor.

AURA

CORPUL ENERGETIC AL FIINTELOR

"Și Dumezeu a făcut pe om din țărână și i-a suflat în nări o suflare de viață și omul a devenit ființă vie."

Adina Secară

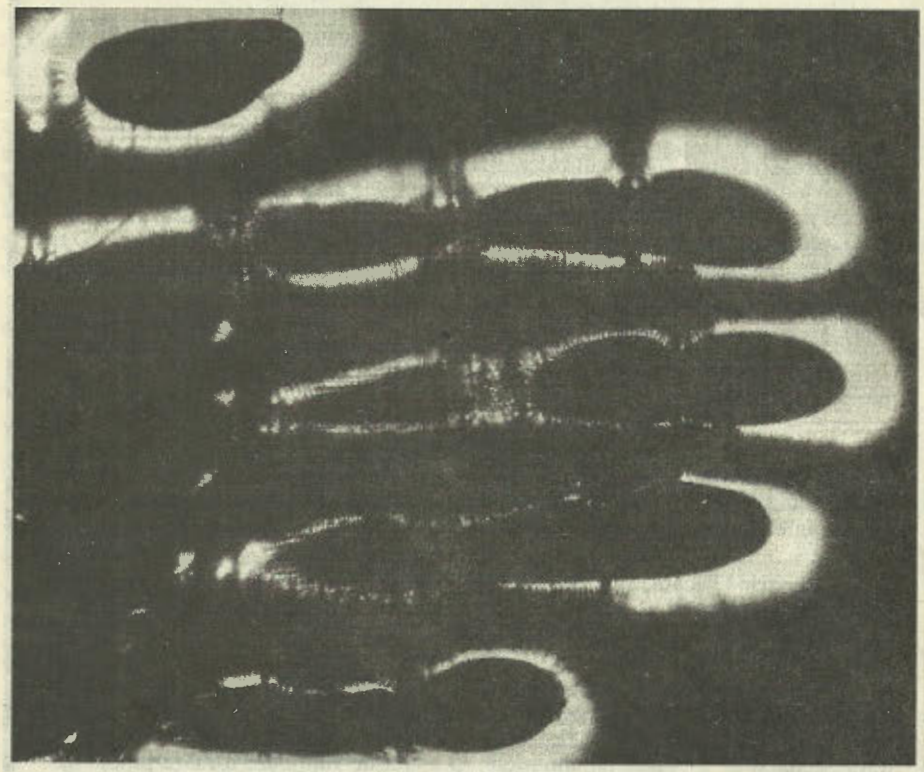

Fotografie, realizată prin procedeul Kirlian, a palmei unui adult sănătos.

Existența corpului eteric este în prezent o evidență confirmată științific. De acum înainte ea încetează să mai fie o noțiune rezervată numai misticilor și ocultiștilor.

Noțiunea de aură este anterioară civilizației creștine. Cu mult înainte ca pictorii miniaturiști ai Evului Mediu să înconjoare capul îngerilor și al sfinților cu un halou luminos, numeroși filosofi, profeți și mistici, de la Zarathustra la Pitagora, de la Heraclit la Sfântul Pavel au evocat acest "fluid subtil" sau "veșmânt luminos" care înconjoară corpul material. Astăzi, grație descoperirilor făcute de Simion și Valentina Kirlian, știința caută, la rândul său, să elucideze misteriosul fenomen.

1939. Suntem în Krasmodar, un mare oraș industrial din sudul Rusiei, fondat acum două secole de țarina Caterina cea Mare. Unul dintre cei mai buni electrotehnicieni ai orașului, Simion Kirlian, este chemat de urgență să repare un aparat de înaltă frecvență utilizat în electroterapie.

În timp ce repara aparatul, Simion Kirlian a fost uluit să vadă între pielea unui pacient și electrodul pe care-l conectase la mașină, o strălucire luminoasă instantanee, fără nici o sursă exterioară. El s-a hotărît imediat să fotografieze acele sclipiri albăstrui. Pornind de la acest fenomen misterios, în urma unei munci asidue, s-a născut aparatul care îi poartă numele și care îi va face celebri, atât pe el, cât și pe soția sa: aparatul și tehnica Kirlian.

Pentru Simion și Valentina a fost începutul celei mai exaltante aventuri: extraordinarele fotografii cu frunze și mâini înconjurate de eflorescențe luminoase.

Acestea sunt aureole superbe având toate culorile curcubeului. Simion și Valentina, uimiți și încântați, și-au multiplicat experințele, fără a ști prea bine, la început, ce-ar putea fi acele halouri strălucitoare care apăreau pe plăcile lor fotografice.

Știința s-a interesat și ea de acest fenomen inedit. Cu timpul Simion și Valentina au început să prezinte conferințe, convocând numeroase personalități științifice. Totodată, au început să lanseze ipoteze care să explice natura acestui fenomen.

Apoi, într-o zi, la Alma-Ata, capitala Kazakhstanului, un savant renumit, profesorul Vladimir Inushin, a afirmat cu voce tare ceea ce numeroși colegi ai săi gândeau deja, dar nu îndrăzneau să spună: ***"Efectul Kirlian ne dă o imagine a acelui corp eteric despre care vorbesc toate cărțile de magie și toate tratatele oculte."*** În felul acesta, marea enigmă a corpului eteric era elucidată.

Oare soții Kirlian descoperiseră chiar misterul pe care oamenii de știință urmăreau să-l descifreze de secole întregi?

Pentru sceptici, nici chiar astăzi, după jumătate de veac, discuția nu este definitiv încheiată.

"Și Dumnezeu a făcut pe om din țărână și i-a suflat în nări o suflare de viață, și omul a devenit ființă vie." **(Geneza 2,7)** Ce este oare acest suflu despre care vorbește Vechiul Testament? Ocultiștii și mediumii pot confirma faptul că este vorba despre acea energie subtilă vitală numită PRANA de către orientali, care poate fi percepută de clarvăzători sub forma unei aure, a unui halou luminos. Chiar în limba latină, cuvântul suflu se traduce prin "aură".

ZEII ȘI SFINȚII

Totuși ce este aura? Specialiștii ne vor răspunde că este vorba despre emanația (radiația) unui câmp de energie care ne animă, numit de asemenea și corp subtil sau dublu eteric.

Noțiunea de aură era cunoscută încă din antichitate. Chiar de atunci anumite divinități egiptene erau

reprezentate înconjurate de un halou luminos. Dintotdeauna pictorii creștini au pictat capetele sfinților înconjurate cu aureole strălucitoare ce reprezintă din punct de vedere religios, exact această emanație luminoasă. Regăsim aura, de asemenea, și în filosofia yoghină, precum și în reprezentările unor mistici ce aparțin altor religii.

De-a lungul timpului au fost date diferite definiții pentru această aură, pe care numeroși mediumi și clarvăzători afirmă că o văd. Parapsihologul englez Garrett vorbește despre ea ca despre o "strălucire luminoasă și colorată" care își schimbă nuanțele după starea fizică, psihică și mentală a subiectului.

Vindecătorul Edgar Cayce, care era înzestrat cu această deosebită capacitate de clarvedere, gândea cu naivitate că toți oamenii sunt capabili, la fel ca el, să-și vadă propriile aure cât și pe cele ale ființelor din jur. El și-a dat seama că aceasta este totuși o capacitate paranormală, abia într-o zi când unul dintre prietenii săi a fost foarte mirat, auzind că el consideră "oribile" culorile unui trecător. Cayce spunea: "Credeam că lumina aceea era vizibilă pentru toți oamenii, așa cum este culoarea veșmintelor sau a părului."

APARATUL LUI KILNER

La sfârșitul secolului trecut, ca urmare a cercetărilor efectuate în acest domeniu, s-a constatat faptul că pentru anumiți mediumi acele străluciri sunt vizibile nu numai în jurul capului subiecților, ci și în jurul degetelor acestora. În acea epocă, chimistul austriac Von Reichenbach și-a dat seama că unii dintre mediumi pot detecta anumite străluciri, asemănătoare unor scântei, chiar în jurul celor doi poli ai unui magnet. În Franța aceste observații au fost confirmate de colonelul de Rochas, dar a fost imposibil de obținut cu mijloacele avute la dispoziție atunci o fotografie a acestor efluvii luminoase. În Anglia, un alt savant, doctorul Kilner, a perfecționat în 1912 un ecran pe care era depusă o emulsie de dicianină, destinat să activeze facultatea retinei de a percepe radiația ultravioletă și energiile subtile. Acest aparat permitea tuturor celor ce doreau, să vadă aura, și transorma în ceva firesc un fapt ce fusese accesibil numai clarvăzătorilor. Astfel, orice om putea să vadă un efluviu luminos constituit din trei benzi succesive de culori diferite, dintre care prima, cea mai cenușie urmărea fidel contururile corpului uman. El afirma că aceste culori erau diferite în funcție de capacitățile intelectuale ale individului, de forța și calitatea gândurilor sale. Dar eforturile doctorului Kilner au fost foarte repede contestate de ceilalți oameni de știință.

Printre experiențele tulburătoare și riguros controlate științific, sunt demne de remarcat cercetările profesorului Ochorowicz, efectuate cu ajutorul unor persoane senzitive. Astfel el a constatat că aceștia pot foarte ușor să impresioneze, prin intermediul radiațiilor emise de mâinile lor, plăci sensibile plasate peste anumite ecrane metalice. În acest fel se pot pune în evidență foarte clar bule de forme concentrice care par a se roti și care au la centru un fel de nucleu de o culoare mai palidă, estompată.

În urma acestor constatări s-a evidențiat în mod deosebit fenomenul Uri Geller, om cu capacități paranormale remarcabile, asupra căruia nu vom insista aici, dar care confirmă, prin experiențele realizate, ideea de forță invizibilă emisă de corpul uman.

Descoperirea soților Kirlian, în 1939, a reprezentat o etapă esențială în cercetarea aurei. Au trebuit totuși 30 de ani pentru ca ecoul descoperirilor lor să se răspândească în întreaga lume.

CORPUL ENERGETIC

Scepticismul anumitor membrii cu funcții de răspundere ai Academiei Ruse poate fi atribuit războiului. Și mai probabil, repulsia și tăcerea pot fi atribuite secretului care înconjura toate descoperirile efectuate dincolo de ceea ce numeam "cortina de fier".

În Rusia, totuși, experiențele soților Kirlian au suscitat foarte mult interesul oamenilor de știință. Un exemplu este acela al profesorului Inushin, precum și al altor savanți care și-au exprimat convingerea că există un "corp energetic" format din "bioplasmă" (ei numeau bioplasma sau plasma biologica acel "fluid" al magnetizorilor, adică acea energie necunoscută care emană din ființele vii). În acest sens stă mărturie raportul unui academician rus ce descrie jocurile de culori ce țâșnesc din "bioplasma" unei mâini văzute în vizorul unui aparat Kirlian, raport care pentru un necunoscător ar putea trece drept un rezultat al imaginației dezlănțuite a unui vizionar sau a unui poet. Iată o parte a lui:

"Un foc de artifici strălucea pe un fond de azur și de aur, jerbe multicolore, scânteietoare, țâșneau în mii de flacări și străluceau orbitor. Anumite lumini aveau strălucirea uniformă și pâlpâitoare ca a unei lumânări, altele străluceau însă brusc, orbitor, pentru a se întuneca apoi lent. Câteva treceau cu viteză dintr-un loc într-altul, precum niște meteoriți fulgerători. În diverse locuri se vedeau luminozități plutind ca niște vapori de ceață. Flăcări zburdalnice, fermecătoare, brăzdau labirinturi scânteietoare, precum o navă spațială în căutare de noi galaxii."

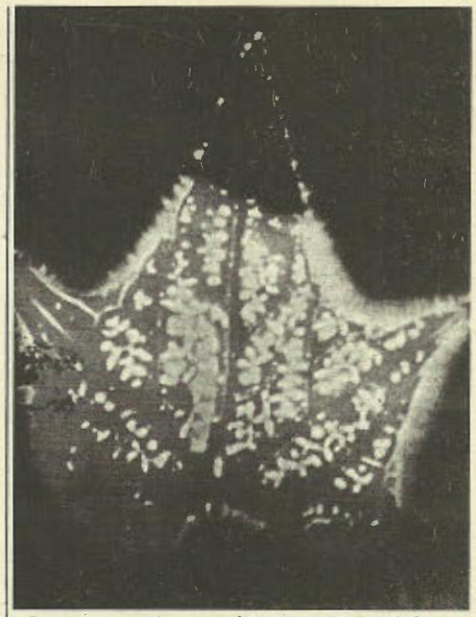

Deși, în realitate, o bucată a frunzei fusese tăiată, aura continuă să reproducă forma întreagă.

SE POATE MĂSURA ENERGIA VIEȚII

Munca soților Kirlian a condus la trei descoperiri capitale. **Prima dintre ele se referă la faptul că haloul, nimbul fotografiat are o dimensiune variabilă, în funcție de rezervele energetice vitale ale ființei vii (om, animal, plantă) care este subiectul experienței.** Altfel spus, aparatul Kirlian se comportă ca un detector al energiei vieții. Un corp plin de viață degajă în jurul lui o activitate bioluminescentă intensă. Intensitatea aurei diminuează atunci când corpul este

Fotografia unei urechi prin tehnica Kirlian.

pe cale să se ofilească sau să îmbătrânească. De exemplu: două frunze aparent identice, din care una aparține unui arbore bolnav, prezintă aure complet diferite.

A doua mare descoperire dovedește existența în cazul oricărei ființe vii a unei energii compuse din bioplasmă, care este strâns legată de corpul fizic. S-a realizat următoarea experiență revelatoare: s-a plasat o frunză în aparatul Kirlian și i s-a fotografiat aura. Apoi frunza a fost tăiată îndepărtându-i-se vârful, și s-a fotografiat numai partea care mai rămăsese. Paradoxal aura continua să reproducă imaginea frunzei întregi, partea eliminată prin tăiere fiind doar cu puțin mai întunecată. Aceasta confirmă indubitabil ipoteza existenței dublului eteric, a corpului energetic.

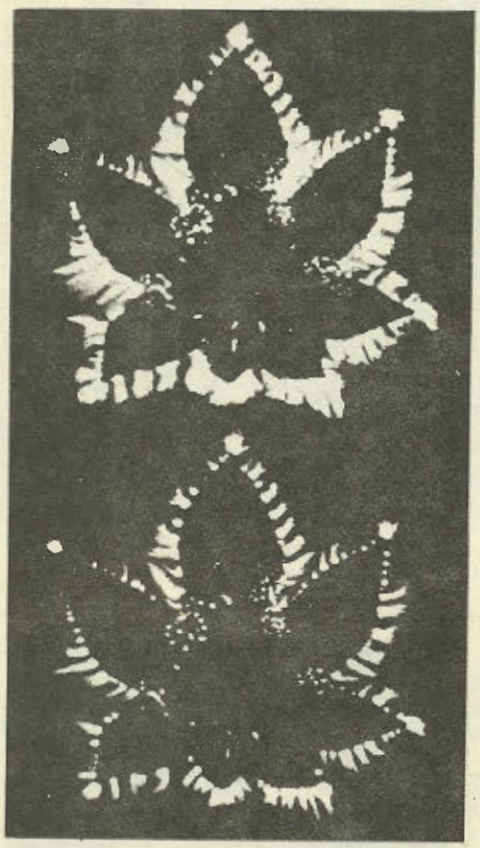

În sfârșit, a treia descoperire este aceea că aparatul poate funcționa ca un veritabil indicator al sănătății, atât pentru oameni, cât și pentru animale și plante.

Examinând două frunze asemănătoare, culese în același timp, Kirlian nota că una dintre ele degaja niște scântei mici de un anumit fel, nemaiîntâlnit până atunci în alte experimente. Cele două frunze aparțineau aceleiași specii, dar una dintre ele provenea de la o plantă căreia tocmai i se inoculase o maladie vegetală gravă. Deși această boală nu începuse încă să se manifeste vizibil, ea apăruse în aura plantei. Ne putem întreba în acest caz dacă nu cumva "viziunea anticipativă" a tulburărilor organice percepute de anumiți clarvăzători este în legătură tocmai cu aceste mici flăcări ce emană din potențialul pacient, provocate de transformările bioplasmei acestuia.

TOBISCOPUL DIN MONTREAL

În 1960, când existența aparatului lui Kirlian era încă puțin cunoscută în Occident, universitățile sovietice incluseseră deja acest aparat în programele lor de cercetare a bioluminescenței.

La Alma-Ata, profesorul Vladimir Inushin, unul dintre primii oameni de știință interesați de descoperirile soților Kirlian, a deschis un centru de studii care își continuă și astăzi cercetările. Un chirurg din Leningrad, Mihail Gaikine, a făcut o descoperire care s-a dovedit a fi capitală. Dând curs unei intuiții fericite, el s-a gândit să caute o corespondență a celor 700 de puncte din acupunctură, în fotografiile obținute cu aparatul Kirlian. El a putut astfel constata că faimoșii "sori" ce apar în fotografiile Kirlian corespund exact punctelor focar clasice în care medicii introduc acele pentru acupunctură. Aceasta a fost prima dată când acupunctura a găsit o "confirmare" științifică. Astfel, această veritabilă știință orientală datorează foarte mult aparatului Kirlian, în ceea ce privește acceptarea sa științifică. Mihail Gaikine, ajutat de un inginer din Leningrad, Mikalevsky, au pus la punct un aparat numit "tobiscop" capabil să detecteze cu o precizie de o zecime de milimetru punctele de acupunctură. În 1967 acest aparat a fost prezentat pentru prima dată la Montreal - cu ocazia expoziției internaționale - în pavilionul URSS-ului. În ziua de astăzi asemenea aparate sunt disponibile chiar și la noi, ele fiind fabricate de întreprinderea Electronica din București.

ȘI AURELE SE IUBESC

Dacă aparatul Kirlian este cunoscut astăzi în Occident, aceasta se datorează unor cercetători americani: Doctorul Thelma Moss, profesor de neuropsihiatrie la Universitatea din Los Angeles, Kendall Johnson, un fost om de afaceri ale cărui previziuni economice l-au îndreptat către parapsihologie și Montague Ullman, un psihiatru din New York.

Thelma Moss a adus cu sine planurile aparatului, după ce s-a întors dintr-o călătorie în URSS. După câteva tatonări, Thelma Moss și Johnson au reușit să obțină rezultate comparabile cu cele ale cercetătorilor sovietici. (De notat că ei nu au reușit să refacă niciodată experiența cu frunza tăiată.)

Acesta este momentul când NASA și CIA au devenit interesate de munca lor!

Thelma Moss și Kendall Johnson au direcționat cercetările lor mai mult decât soții Kirlian către domeniul paranormalului. Unul din câmpurile lor privilegiate de experiență a fost magnetismul. Ei au constatat că aura unui magnetizor este mult mai mare decât aura unui om obișnuit. Atunci când acesta își așează mâinile asupra pacientului, aura lui se diminuează, în timp ce aura bolnavului se amplifică și crește, pe întreaga durată a ședinței. Când cei doi se despart, aurele lor își recapătă energia bioplasmatică inițială, putându-se evidenția o remarcabilă ameliorare la nivelul aurei pacientului.

În 1972, la un congres consacrat efectului Kirlian, aceste constatări au fost confirmate de o călugăriță - Sora Justa Smith - care este, de asemenea, și specialist în biochimie. Atunci când mâinile magnetizorilor operează, sunt înconjurate de un halou foarte intens", spunea ea. "După acest tratament, aura lor aproape dispare, ca și cum și-ar fi epuizat toată forța vitală. Însă aura mâinilor pacientului se mărește. Aceasta este proba experimentală a faptului că energia biomagnetică este transmisibilă."

Alte constatări ale lui Moss și Johnson arată **efectele de fuziune** ca urmare a contactului dintre două aure. Atunci când sărutăm pe cineva sau când îi atingem mâna, se produce automat o interacțiune, un veritabil transfer de energie. Parapsihologul Christian Godefroy identifică această energie cu aceea despre care vorbesc adesea kinesiterapeuții referindu-se la răul îndepărtat de ei de pe corpul pacienților cu ajutorul masajului, energie despre care spun că o resimt câtva timp după aceea.

S-a mai constatat, de asemenea, că aura ființei umane depinde de activitatea acesteia atât pe plan psihologic, cât și pe plan fizic. O ființă instabilă, nervoasă, dezechilibrată poate avea totuși o aură mare, dar întotdeauna neregulată. Starea emoțională este indicată însă prin culoarea acesteia: roșul brun - culoare a violenței - trădează o natură tulburată. De asemenea, un subiect furios are o aură de culoare roșu-pământie. Acest fapt este confirmat de altfel și de experiența noastră comună atunci când spunem: "Am văzut roșu în fața ochilor de furie." Aceeași culoare poate indica, de asemenea, că anumite organe nu funcționează corect.

Dimpotrivă, albastrul indică pacea interioară, seninătatea, relaxarea. Dacă după o perioadă agitată se instalează brusc o stare de calm, în aură

se vor observa pete roșii care se amestecă cu albastrul.

În lume, la ora actuală, multe spitale sunt dotate cu aparate Kirlian. Astfel, medicii speră să depisteze din timp, grație culorilor aurei, anumite maladii grave, cum ar fi cancerul sau bolile mentale.

PICIORUL FANTOMĂ

Cercetările continuă. La un moment dat, într-un laborator din Kabarosk, în URSS se fotografiază prin procedeul Kirlian un individ care avea un picior amputat. Pe fotografia obținută apare clar forma aurei piciorului care nu există. Astfel, faimoasa experiență cu frunza tăiată a fost confirmată și în cazul unei ființe umane.

ȘI OUĂLE COMUNICĂ TELEPATIC

Parapsihologul englez Brian Snellgrove relata într-o revistă de specialitate ("Psychic Eye") o serie de experiențe deosebite, efectuate cu un aparat asemănător celui Kirlian, numit Verograf, după numele inventatorului său olandez Van de Veer. Partea cea mai interesantă a acestor experiențe este legată de comunicarea dintre ouă. La început sunt vizualizate câteva ouă care prezintă o aură asemănătoare. După ce unul dintre ele a fost spart, experimentatorul a sesizat că aura ouălor nesparte se micșorase. "Ca și cum acestea așteptau cu teroare să sufere soarta tovarășului lor", a remarcat el.

METODE DE AMPLIFICARE A VITALITĂȚII

Pentru un bolnav, refacerea progresivă a aurei poate fi realizată prin diferite metode:

- În primul rând prin **YOGA** - deoarece s-a constatat că tehnicile posturale HATHA YOGA pot regenera cel mai repede ființa umană. În plus ele oferă avantajul unei totale autonomii.

- În al doilea rând prin **magnetism**. Magnetizorul ca un veritabil acupunctor, va ceda o parte din energia sa, pentru refacerea și reechilibrarea aurei aproape lipsită de energie în zona organului sau a țesutului bolnav. Gravitatea bolii poate fi determinată și în funcție de culoarea și intensitatea luminoasă a aurei. După așezarea mâinilor pe pacient și realizarea transferului de energie din partea magnetizorului, se observă o schimbare a culorilor în aura pacientului.

- Prin **acupunctură**. Aceasta va tonifia sau va dispersa energia din punctul înțepat pentru a reechilibra circulația biomagnetismului în ființă.

- În final, prin **biochimie**. Eforturile unor medici entuziaști care au lucrat comparativ, figurând efectele bioenergetice ale unor medicamente asupra corpului uman pe planșe anatomice, au confirmat faptul că medicamentele homeopatice pot acționa asupra aurei corpului prin dinamizarea energetică a moleculelor biochimice, restabilind astfel deficitul energetic al aurei.

Alimentele naturale bogate în energie vitală (polen, gin-seng, pătrunjel, ceapă, usturoi, plantele aromate) au aceleași proprietăți.

Anumite manifestări paranormale, cum ar fi formarea ectoplasmei (acele "substanțe" gazoase sau vaporoase care se materializează uneori în ședințele de spiritism și care capătă forme de mâini, chipuri sau chiar corpuri umane), sunt o altă confirmare a existenței aurei.

Într-o zi, vorbind despre ectoplasmă, profesorul Robert Tocquet declara: "Pentru mine, aceasta este chiar o emanație a mediumului reprezentând viziunile sale interioare". Ceea ce duce la concluzia foarte importantă că aura este modificată nu numai de starea noastră psihică, ci și de gândurile noastre.

În concluzie, putem spune că aparatul Kirlian a deschis oricui accesul spre lumile subtile, spre un nou univers misterios. Până acum am trăit ignorând pur și simplu această dimensiune subtilă a noastră. Ea oferă un veritabil suport pentru medicina viitorului. În plus, vizualizarea sistematică a aurei noastre ne va permite să sesizăm:

Fotografia unei guri prin tehnica Kirlian.

- care este starea noastră globală de vitalitate (scăderea nivelului energetic sub o anumită limită va fi un semnal efectiv de alarmă ce ne va indica, cu mult înaintea apariției unei boli, că trebuie să ne schimbăm ritmul și stilul de viață);

- cînd un organ anume este predispus îmbolnăvirii și ce metode (alimentație, practici YOGA, magnetism, acupunctură, homeopatie) sunt mai eficiente în cazul nostru;

- cum depind culorile aurei de starea noastră psihică, înțelegând concret necesitatea de a căuta liniștea, echilibrul și bucuriile spirituale.

Mâinile magnetizorului prezintă o aură mult mai clară și mai mare decât a pacientului.

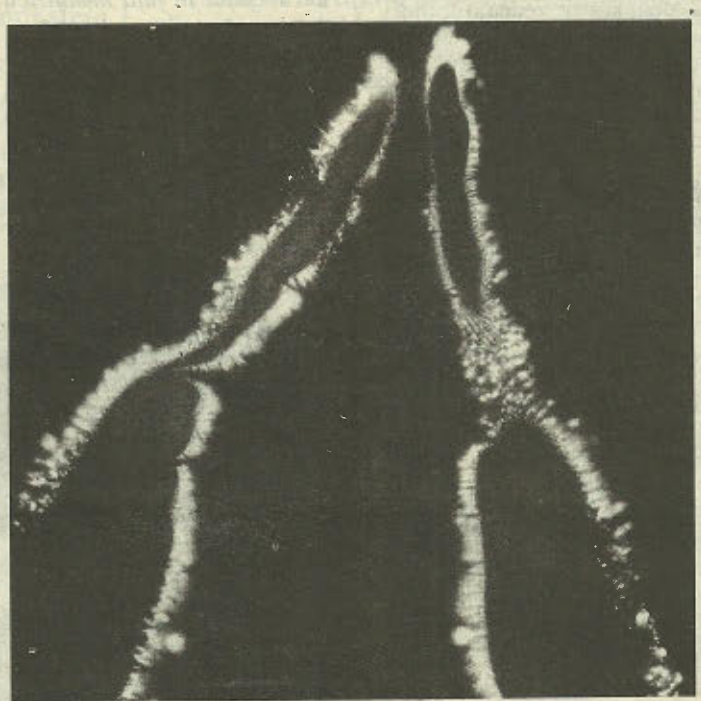

METODE PRACTICE DE DEZVOLTARE A CLARVIZIUNII

Până când aparatul Kirlian va putea fi accesibil oricui dorește să-și obiectiveze aura, vă propunem o metodă foarte simplă și eficientă, preluată din domeniul ocultismului, ce are drept scop amplificarea capacității de a vedea corpul bioenergetic.

* Cel mai ușor mod de a amplifica capacitatea vederii eterice, cu care nu sunt înzestrați în mod natural toți oamenii, este acela de a urmări să percepem aurele. Pentru început, acest lucru poate fi făcut cel mai bine ieșind în natură și încercând să percepem aurele copacilor, deși exercițiul ar putea fi făcut și în casă, cu plantele care cresc în glastră. Cu cât creșterea lor este mai rapidă, cu atât mai bine; un strat de firișoare de grâu în creștere, va fi mai bun decât un cactus bătrân care crește lent.

Tehnica este foarte simplă. Privind către un obiect, dar nu exact la el, ca și cum ne-am uita cu coada ochiului, gradat se defocalizează privirea, iar după un timp se va observa o aură colorată în jurul acelui lucru viu. Practicați acest exercițiu cu diferite lucruri, în strădania de a discerne culorile variate ale aurelor.

* Dacă acest exercițiu nu aduce rezultate prea ușor, poate fi practicat un exercițiu ajutător, de vizualizare a culorilor complementare. Pentru a realiza aceasta, luați o bucățică de hârtie viu colorată, priviți-o fix, cu atenție, și după aproximativ un minut, priviți fix o suprafață albă, și veți vedea o formă de culoare complementară celei folosite mai înainte. Exercițiul nu trebuie prelungit până la apariția oboselii ochilor. Se va observa că el este folositor atunci când este practicat cu moderație, chiar înainte de a experimenta prima metoda expusă de vizualizare a aurelor. Acest exercițiu este de fapt un procedeu prin care se dinamizează percepția fosfenelor. (Fosfenele sunt în legătură cu remanența imaginii pe retină, care, situându-se la limita sensibilității ochiului, fac trecerea între simțul vederii fizice și cel al vederii eterice.)

* Un alt mod de a observa etericul, este de a ne așeza mâinile într-un spațiu întunecos, să spunem într-un sertar sau dulăpior. Mișcând mâinile ușor se vor vedea curenți de o luminozitate eterică, curgând de la un deget la altul. Mișcați mâinile și degetele pentru a vedea cum se modifică fluxul eteric.

SUCCES!

EFECTUL KIRLIAN VIZUALIZAREA AUREI

Aparatul Kirlian funcționează pe baza unui câmp intens de înaltă frecvență, la care este supus corpul examinat. Frecvența variază de obicei între 150 și 250 kHz, în descărcări scurte, care fac vizibil haloul energetic.

După cum spun experții, efectul permite constatarea următoarelor aspecte:

1) Intensitatea, ca și dimensiunile halourilor bioplasmatice ale ființelor umane prezintă variații frapante, în funcție de subiect - dacă este "senzitiv" (paranormal) sau o persoană obișnuită. Haloul primilor este mare și intens, cel al persoanelor obișnute este redus ca dimensiuni și neregulat.

2) Starea psihică a persoanei examinate poate fi verificată direct prin efluviile bioplasmatice. O persoană sănătoasă (fizic și psihic) emite efluvii largi, clare, luminoase, în culori benefice. O persoană bolnavă sau cu probleme psihice prezintă caracteristici contrare.

3) Frica, stările traumatice, sau alienarea mentală, reprezintă, de asemenea, factori de diminuare a bioplasmei.

4) Durerea se poate citi pe halo, manifestându-se printr-o reducere a dimensiunilor acestuia și a clarității acestuia.

5) Efluviile degetului mare de la mâna stângă sunt, în general, mai reduse decât cele ale degetului mare de la mâna dreaptă.

6) Halourile femeilor au în general dimensiuni mai mici decât cele ale bărbaților.

7) Dacă o parte a corpului - de exemplu un deget - este plasată într-o poziție care provoacă un aflux mai puternic cu sânge, haloul bioplasmatic se mărește, ceea ce pare să demonstreze că sângele este unul dintre elementele care conține cea mai mare cantitate de energie vitală.

8) Centrii nervoși amintiți în acupunctură, fotografiați cu un aparat Kirlian, apar foarte luminoși și prezintă concentrații bioplasmatice înalte. Putem trage deci două concluzii: a) acești "centri nervoși" posedă mai multă energie vitală decât restul corpului, și b) un procentaj semnificativ al tulburărilor psihice și al bolilor are drept cauză conflicte psihosomatice.

Un aparat Kirlian capabil să evidențieze aura bioenergetică a ființelor vii. Savanții s-au înclinat în fața metafizicii, care dintotdeauna a susținut existența mai multor corpuri subtile

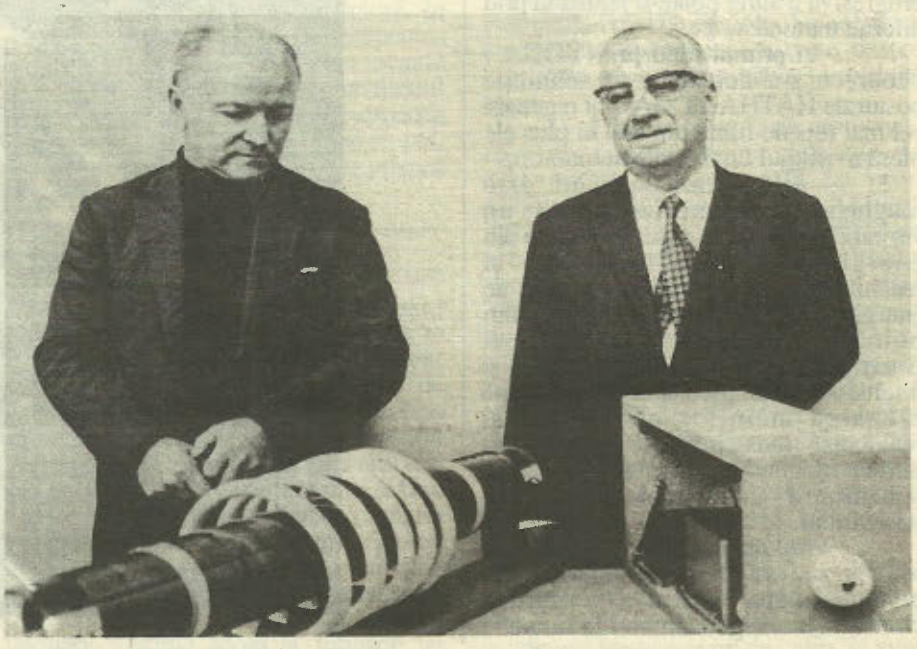

Adina SECARĂ

MAGIE ŞI TRADIŢIE PENTRU ÎNGRIJIREA PIELII

"În ţinutul Begander din Abisinia, când se întâmplă să se declanşeze vreo epidemie de variolă, tot satul se strânge în casa unuia dintre bolnavi, cu mâncare şi băutură, cântând şi dansând. Apoi, în cursul zilelor următoare, bolnavul este vegheat şi pus să povestească, ori de câte ori se trezeşte, visele avute. Se crede că spiritul bolii îşi face cunoscute dorinţele prin visul bolnavului, acestea trebuind neapărat îndeplinite.

În plus, se trece la un fel de "vaccinare" a tuturor copiilor satului - punându-li-se pe braţ, într-o zgârietură superficială, puroi variolic."

Acest citat este extras din cartea lui Marcel Griaule: "Cartea reţetelor unui Dabtara (*vraci*) abisinian". Aici se arată că medicina primitivă este strâns legată de magie, privită însă într-un sens pozitiv, plin de bun simţ şi de înţelepciune.

Reţete tămăduitoare se găsesc, de asemenea, şi în poveştile noastre. Aceste leacuri - fie că aparţin tradiţiei populare româneşti sau altor meleaguri, se clasifică în următoarele trei mari ramuri: **remedii medicale oficiale, leacuri naturale ale medicinii tradiţionale, şi reţete oculte.**

TREI CĂI DE VINDECARE: OFICIALĂ, TRADIŢIONALĂ, MAGICĂ

Calea medicală oficială este însoţită de toate privilegiile şi limitările civilizaţiei occidentale. Nimeni nu o poate practica fără o diplomă prin care să certifice că a absolvit învăţământul medical şi a depus jurământul lui Hipocrate.

Din punct de vedere juridic, această diplomă reprezintă singura modalitate prin care practicantul este "acoperit", deci nu este sancţionat în cazul în care efectele terapiei indicate de el sunt nefaste. Această cale a dus fără îndoială la mari reuşite şi vindecări miraculoase, dar, ca orice metodă, îşi are fisurile şi slăbiciunile ei. De asemenea, i se pot reproşa limitările şi exclusivismul.

Cea de-a doua metodă, **calea naturistă**, are deja o mulţime din ce în ce mai mare de adepţi. Ea se bazează pe principiul că ***Natura sau Creatorul ne-a pus la dispoziţie toate cele necesare pentru a avea o viaţă sănătoasă şi fericită, deci şi medicamente pentru eventualele boli.*** În farmacopea bunicilor se găsesc leacuri simple, mai vechi sau mai noi, reţete care se aplică repede şi cu încredere de către oricine. Ajungem să cunoaştem asemenea reţete de la mama, care le-a învăţat de la mama ei, care şi ea le-a învăţat de la mama sau bunica ei... şi suntem astfel siguri că tratamentul a fost experimentat cu succes, de nenumărate ori, înaintea noastră.

Ce-a de-a treia metodă se bazează pe **magie albă**. Ea recurge la puterea minţii şi la noţiunea de efort personal, de gest voluntar şi ritualic. Ea face apel la forţele oculte care, corect invocate şi implorate, pot determina vindecări miraculoase. Chiar în prima parte a textului s-a citat o terapie bazată pe combinaţia dintre o metodă naturistă de vaccinare şi folosirea mesajelor onirice (din timpul somnului).

Tradiţia populară oferă o bogăţie de astfel de remedii, leacuri şi descântece. Vom prezenta în continuare câteva sfaturi utile, transmise de înţelepciunea străveche din generaţie în generaţie, până în zilele noastre.

REŢETE PENTRU ÎNGRIJIREA PIELII

A) Medicină naturistă: Să începem cu boala atât de răspândită şi dezagreabilă, numită **acnee.** Ea este o erupţie de bubiţe mici şi purulente, numite coşuri, care se multiplică într-un ritm descurajant. Medicina oficială are reţetele ei, dar cea naturistă îi face o concurenţă puternică. Pentru **acnee** se recomandă aplicaţii locale cu foi de varză albă. Se aşează foile între două hârtii curate şi se calcă cu un fier călduţ, pentru a le îndrepta, apoi se aplică pe piele ca o mască. De asemenea, se şterg coşurile cu suc de varză, obţinut cu storcătorul centrifugal.

Împotriva **mâncărimilor** insuportabile ale pielii să folosesc aplicaţii locale cu frunze de salvie verde.

Împotriva **pecinginii** - boală penibilă şi inestetică ce se manifestă prin erupţii pe piele: se beau infuzii de nalbă sau hamei şi se fac aplicaţii cu frunze de mur sălbatic. Puteţi aplica şi comprese cu decoct de muguri de mesteacăn, de stejar sau de nuc. Se pot face şi cataplasme cu frunze de salbă-moale fierte în oţet.

Împotriva **abceselor şi furunculelor** se fac comprese îmbibate într-un decoct de rădăcini şi frunze de nalbă mare. Aceleaşi efecte se obţin folosind cataplasme cu făină de in. Se mai folosesc comprese cu morcovi cruzi, daţi pe răzătoare.

Pentru dispariţia **băşicilor şi bătăturilor** de la picioare se aplică comprese cu decoct din frunze de stejar.

B) Medicină magică: Medicina magică foloseşte rugăciuni, evocări, descântece, şi de asemenea câteva reţete mai ciudate pentru omul civilizat care trăieşte în marile oraşe, rupt de ritmurile intime ale naturii. Tot pentru bolile de piele, iată câteva astfel de "leacuri magice":

Împotriva **arsurilor**, se poate spune următoarea rugăciune - poveste:

"Domnul Iisus Cristos, plimbându-se odată însoţit de Sfântul Petru, a întâlnit un om care suferea cumplit din cauza unei arsuri. Sfântul Petru i-a spus atunci: «Doamne, cum putem ajuta fiinţa aceasta care suferă atât de tare?» şi Iisus i-a răspuns: «Chiar tu poţi să-l vindeci. Mergi şi suflă deasupra arsurii, în formă de cruce, de trei ori, şi ea se va vindeca»."

După aceasta, se suflă de trei ori, în formă de cruce, deasupra arsurii şi se spune:

"În numele Tatălui, al Fiului și-al Sfântului Duh, Amin."

Altă "rețetă":

"Când Dumnezeu (se face cu mâna gestul crucii) / Se plimba pe pământ, (se face din nou cruce) / A întâlnit (cruce)/ Un copil plângând. (cruce) / Doamne, ce are copilul? (cruce) / A căzut pe jăraticul fierbinte. (cruce) / Ia untură de porc (cruce) / Și freacă-l cu ea pe corp (cruce) / Și focul va ieși afară (cruce)."

După această incantație se unge efectiv corpul celui ars cu untură de porc.

Alte remedii ale experienței populare în care se îmbină observația atentă a naturii și ritualul magic, sunt următoarele:

Pentru **arsuri**: se pun pe arsură cartofi pisați mărunt, sau ciuperca "Bășina calului" (Globaria gigantea). Pe **arsurile de soare** se pune gălbenuș de ou și se lasă să se usuce. Se spală după 20 de minute cu apă și săpun. Sau, se pune pe arsură o pânză în care au fost amestecate un gălbenuș de ou și o cantitate egală de unt. Sau se ia puțin lut de la un cuib de rândunică, se înmoaie în apă și se pune pe rană.

Pentru diferite **eczeme**, se recomandă "uleiul din gălbenuș de ou", care se prepară astfel: câteva gălbenușuri de ou fierte tari se înțeapă cu o sârmuliță și se țin deasupra flăcării unei lumânări. La suprafața gălbenușului vor apărea niște picături. Acestea vor fi culese cu grijă și folosite pentru ungerea locurilor afectate, seara înainte de culcare.

Pentru **mâncărimea pielii** fără motiv, trebuie să se frece respectiva parte a corpului, cu zeamă de ștevie fiartă, sau apă în care a fiert orez.

Împotriva **herpesului**, dacă înainte ca acesta să erupă, când există doar senzatia de mâncărime, se trece un fir de păr de om, bine întins, peste zona respectivă, herpesul nu mai apare.

Împotriva **negilor** sau a **semnelor din naștere** se folosesc câteva paie de cereale sau fire de iarbă, care mai întâi se taie de la jumătate, apoi se rup din rădăcină. Cu partea tăioasă a ierbii se crestează negul de câteva ori. Imediat după aceasta se îngroapă în pământ iarba smulsă, cu rădăcina în sus. Negii vor dispare imediat ce firele de iarbă (sau paiele) vor putrezi în pământ.

Tot împotriva **negilor**, se taie un cartof crud în două jumătăți. Se aruncă o jumătate peste cap în spate, apoi se freacă negul cu cealaltă jumătate și se îngroapă în pământ uscat astfel încât acesta să nu încolțească. Imediat ce jumătatea de cartof va putrezi în pământ, negul va dispare.

Se face un nod cu o ață moale în jurul negului astfel încât ața abia îl atinge. Apoi se îngroapă ața, de preferat într-o grămadă de bălegar sau într-un alt loc umed. Negul va dispare de îndată ce ața a putrezit în pământ. Acest "remediu" este eficient și în cazul unei "familii de negi", care vor trebui să fie legați, după care îi vom privi câteva clipe. Metoda este folositoare și pentru alunițe sau semne din naștere.

Alt leac este să se frece negii cu zeamă de ceapă pisată la care se adaugă multă sare.

Pentru **bătături**, se scot de la ceapă pielițele subțiri dintre foi, iar partea cărnoasă se coace la foc, se înmoaie în oțet și se pune pe bătătură.

Bubele de pe față se vindecă cu sucul care apare pe un băț de alun lăsat să ardă încet pe foc.

Pentru **furuncule și coșuri**, se ia o foaie de hârtie sau un carton și se îndoaie în forma unui cornet. Partea ascuțită se așează în sus. Dăm foc apoi la hârtia care va arde lent. În final, în vasul în care aceasta a ars, va rămâne o substanță gălbuie, foarte amară. O vom lua când este încă fierbinte și o așezăm pe zona bolnavă.

Vă prezentăm și din domeniul **medicinii magice**, câteva descântece pentru diferite boli ale pielii:

"Buboi, buboi,/mare cât un mușuroi, /din mare ce ești,/să te treci,/să te petreci, /să te faci mic, pitic, /cât un fir de mac,/cât un vârf de ac, /ba și mai mic..."

Împotriva **brâncii** (**erizipel**), se descântă în apă, cu un cuțit. Se face apoi cruce în apă, după care aceasta este băută de bolnav. Descântătoarea zice un cântec-poveste: *"A plecat furca cu brânca la judecată; furca veni, brânca nu, din trupul lui .... (numele bolnavului) ieși și rămase ... (numele bolnavului) curat, luminat, ca Maica Precista ce l-a lăsat".*

Descântec împotriva **durerilor de cap** sau de **măsele**: Descântătorul ține în mână pâine sau aluat, un ban de argint și cărbuni de tei, le rotește în jurul capului bolnavului și spune:

"Buba ce coace /buba ce sparge, /buba de 99 de feluri, /buba de 99 de neamuri, /merge la omul sănătos; /în creierii capului, /în fața obrazului, /în auzul urechilor, /în lumina ochilor, /prin foile nasului, /se bagă sub piele, /prin carne, /și prin os, /prin trup în jos. /Îl împunge /și-l străpunge, /până mai la moarte îl duce. /De-acolo se duce la Dumnezeu, la prânz. /Dumnezeu prânzea; /buba în casă venea; /Bun prânzul, Doamne? /Prânzu-i bun bubă, /dar tu nu ești bună. /Dar de ce, Doamne? /Duci omul la moarte. /Ba nu, Doamne. /Cine o pomeni, /aste cuvinte /cu pită, /cu sare, /și cu cărbune de tei, /și cu un ban de argint, /io m-oi întorna, /cu pita, /cu sarea /și cu cărbunele. /Pe la cap m-oi înconjura /și-n pământ m-or îngropa."

Ajungând în acest moment, descântătorul înconjoară încă o dată capul bolnavului cu pâinea, cărbunele, banul, și apoi, ca și când i-ar lua durerea cu mâna, își coboară încet mâna pe umărul și de acolo pe mâna dreaptă a bolnavului până la degete. Fuge apoi la ușă, și făcând o mică groapă cu cuțitul lângă prag, după ușă, îngroapă obiectele cu care a descântat, după care continuă:

"Argintul l-oi hăznui. /Io acolo oi veni /m-oi întoarce, /ca oaia la miel, /ca vaca la vițel, /ca mama la copil."

Alt descântec pentru felurite **boli ale pielii**:

*"Bășică albă, /bășică neagră, /bășică ghivizie, /bășică naranghie. /Bășică cu obrintit, /bășică cu obrăslit, /bășică cu pocitură, /bășică cu săgetătură. /Bășică prin deochi, /Bășică de 99 feluri, /bășică de 99 neamuri, /să piei, /să răspiei, /ca roua de soare, /ca spuma de mare. /... (numele bolnavului) să rămâie curat, /și luminat, /cum Dumnezeu l-a dat. /**Descântecul de la mine, /leacul de la Dumnezeu.**"*

MAGIA ȘI FRUMUSEȚEA

De fapt, tradiția populară (atât naturistă cât și magică) nu este folosită numai în scopul vindecărilor unei boli ci și în scopul înfrumusețării obrazului sau a corpului. Există așadar, o veritabilă cosmetologie populară cu rețete naturiste și magice. Iată câteva dintre ele:

1. SECRETE ALE NATURII.

Doamnelor și domnișoarelor, pentru a avea toată viața un **ten din cel mai fin și mai curat**, este bine să realizați acest medicament miraculos: tocați mărunt morcovi cât să umpleți două cești de ceai, spanac cât să umpleți o ceașcă, și cam tot atâta țelină. Fierbeți acest amestec în doi litri de apă 20 de minute, treceți totul printr-un tifon sau pânză mai rară și beți-l într-un interval de 48 de ore. Urmați tratamentul o dată la două zile, timp de cinci sau șase luni. Rezultatul apare încă din prima săptămână și rămâne definitiv după șase luni de tratament.

Problema **pistruilor** are mai multe soluții: De exemplu, ștergeți-i cu pastă de migdale amare: zdrobiți migdalele și amestecați-le cu puțin ulei. Altă rețetă: ștergeți pistruii cu puțin lapte crud în care s-au macerat felii de castravete.

Pentru a menține **strălucirea și sănătatea feței** și, de asemenea, **împotriva ridurilor**, natura vă propune aplicarea unei măști cu felii de castravete. Altă soluție întrebuințează argila diluată într-un amestec de apă și suc de lămâie în părți egale, mască pe care o păstrați pe față până la uscare și pe care o veți îndepărta cu apă rece.

2. REȚETE MAGICE.

Aveți nevoie de **Apa Lunii**. Este vorba de apă de izvor luată în prima noapte a primului pătrar de Lună, exact când aceasta răsare deasupra orizontului. Se spune că **Apa Lunii** este încărcată cu toată puterea telurică pe care Luna o manifestă în acea conjunctură asupra Pământului, putere care devine foarte benefică pentru piele. (Acest principiu al folosirii momentului în care Luna se află în primul pătrar se aplică și culegerii altor produse naturale). Cu această apă se spală fața și se privește într-o oglindă proaspăt spălată și frecată de jur împrejur cu usturoi, pentru a îndepărta blestemele din gelozie.

În prima noapte a primului pătrar de Lună din luna mai, tinerele fete trebuie să întindă pe iarbă o pânză de in țesută de mâinile lor. Pe pânză se va depune roua. Această apă miraculoasă poate fi folosită la **toate rețetele pentru frumusețe**.

Pentru a-și curăța fața de petele negre și a avea un **obraz neted și moale**, fetele mari își fac zeamă de flori. Adună felurite flori și le pun într-un vas spart. Deasupra acestuia, pe o tablă de fier, se face foc sau se pune jăratic. Florile înfierbântate lasă un fel de zeamă, care se scurge într-un alt vas, prin respectiva spărtură a vasului în care au fost puse florile. Cu această zeamă se spală fetele când se duc la nuntă, la biserică sau la vreo sărbătoare populară. De asemenea, ele se pot spăla pe față și cu pelin fiert, înnăbușit.

Pentru **petele de pe obraz, piept și mâini**, se pune un sfert de kilogram de hrean, tăiat în bucățele, într-o sticlă, se toarnă peste el un sfert de kilogram de oțet bun și se lasă cinci, șase zile. Apoi se înmoaie o cârpă de in în acest oțet și se șterg petele cu ea în fiecare seară.

CUM SE REALIZEAZĂ UN RITUAL MAGIC

În general, în orice astfel de act ritualic, magic, există două elemente care trebuie respectate pentru ca leacul să-și atingă eficacitatea: mai întâi este necesar efortul personal: leacurile primite de la diferite persoane nu au același efect cu cele preparate chiar de ființa în cauză; și atitudinea interioară, însoțită de atenția permanent concentrată asupra gesturilor; în timpul procedeului, ca și gândul, trebuie să fie mereu concentrate, asupra respectului pentru ritualul magic săvârșit și de asemenea asupra dorinței de reușită. Evident, este absolut necesară credința în eficacitatea ritualului. Aceste trei elemente: **efortul personal, puterea minții și credința** sunt bazele oricărui ritual magic, care este de fapt un act dramatic. Și în sfârșit, în al patrulea rând, trebuiesc respectate cu exactitate toate etapele ritualului magic, nu trebuie să se sară nici un pas, nici un gest. Fiecare atitudine integrată în ritual își are importanța sa ce nu trebuie neglijată; așa cum un aparat de radio nu va funcționa dacă scoatem sau inversăm între ele două piese electronice, tot astfel, armonia magică se strică atunci când sunt ignorate unele elemente. Astfel, ori de câte ori doriți să înțelegeți magia sau supranaturalul în viața dumneavoastră, făceți-o cu multă seriozitate și meticulozitate: începeți prin a cunoaște perfect ritualul, apoi adunați toate elementele de care aveți nevoie, exact în condițiile impuse, și realizați operația magică cu multă încredere în reușită. De asemenea, adăugați la toate acestea o discreție totală, până la reușita "vrajei", deoarece secretul poartă în el însuși o forță deloc neglijabilă.

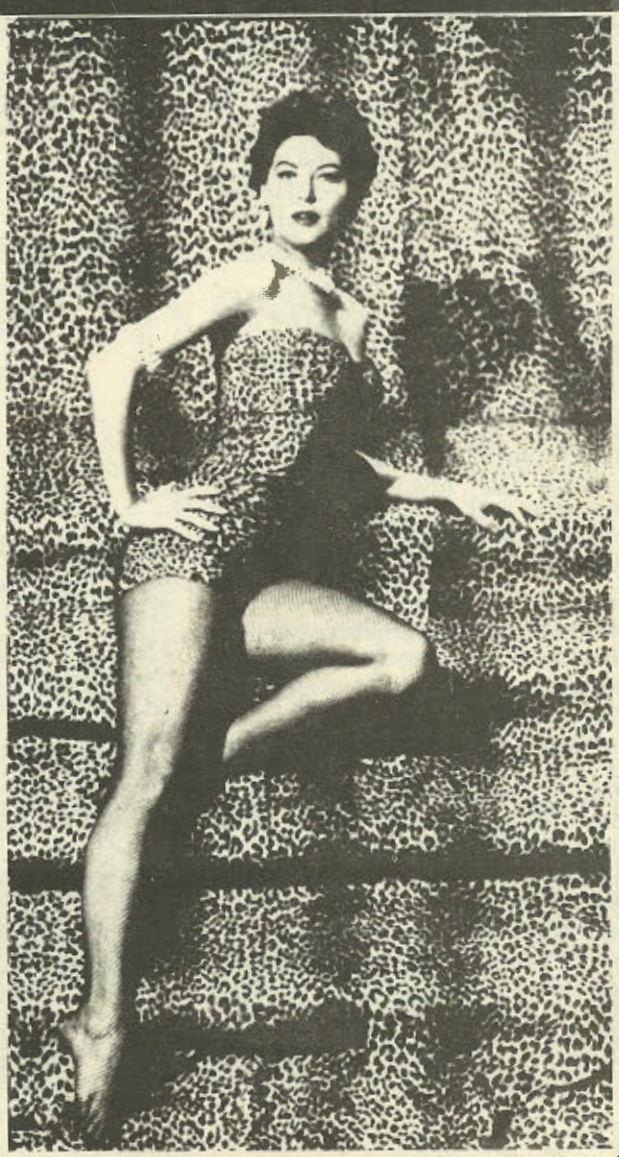

Oamenii, afectați direct de curgerea ireversibilă a timpului, s-au simțit dintotdeauna în ipostaza de "trecători", crezând că existența lor este perisabilă, vremelnică. Marile căi spirituale ale omenirii, religiile și filozofiile autentice, au căutat să înțeleagă, să integreze și să transceandă această realitate, pentru ca, în final, cel trezit spiritual să se transforme dintr-o victimă a unui timp devorator și omnipotent, într-un unic actor și creator al său.

Primul pas spre înțelegerea timpului a fost măsurarea curgerii lui. Astrele cerești, cu succesiunea și cu repetabilitatea exactă a mișcării lor, păreau a se roti deasupra Pământului anume spre a marca timpul. Pe baza observațiilor, au putut fi elaborate calendare. Acestea jalonează timpul în unități cărora le-au fost atribuite semnificații distincte.

Despre civilizația dacică, știința modernă cunoaște foarte puține lucruri. Izvoarele scrise și relicvele sunt extrem de rare. Dintre acestea, ansamblul monumental de la Sarmizegetusa poate fi considerat drept o expresie a înțelepciunii dacilor, fiind unul dintre cele mai precise sisteme de măsurare a timpului realizate vreodată de om!

Pentru a putea înțelege acest calendar, să analizăm mai întâi cele două sanctuare circulare care alcătuiesc ansamblul.

Micul Sanctuar circular este compus din 114 piese dintre care 13 sunt lespezi ce separă 13 grupe cu un număr variabil de stâlpi. Mai precis, 8 grupe de câte 8 stâlpi, apoi o grupă de 7 stâlpi, după care 3 grupe de 8 stâlpi și, în final, o grupă de 6 stâlpi.

Marele sanctuar circular este compus la rândul său dintr-un ansamblu de trei cercuri concentrice și o construcție absidală (în formă de potcoavă). Cercul exterior (A) este compus din 104 blocuri de andezit lipite unul de altul. Al doilea cerc (B) este compus din 30 de grupe de câte 6 stâlpi, grupe separate fiecare de către o lespede (în total 180 stâlpi și 30 lespezi). Al treilea cerc (C) este format din 4 grupe de lespezi ce separă 4 grupe de stâlpi după următorul aranjament: 17 stâlpi, 4 lespezi, 18 stâlpi, 3 lespezi, 16 stâlpi, 4 lespezi, 17 stâlpi, 3 lespezi; în total 68 stâlpi și 14 lespezi. Absida centrală este alcătuită și ea din două grupe de lespezi ce separă două grupe a câte 13 și 21 stâlpi.

BAZA CALENDARULUI DACIC - CICLUL DE 13 ANI

Dintotdeauna, Soarele a servit drept reper al trecerii timpului; elementele ciclului legat de traiectoria sa aparentă a marcat viața întregii umanități. Cea mai mică unitate a ciclului solar, ziua, apare în orice calendar, deci și în acest calendar dacic. Pornind de la această idee, putem echivala fiecare stâlp al Micului Sanctuar cu o zi. Astfel, circumferința sa devine echivalentă cu 101 zile. Căutând multipli lui 101 apropiați de 365 (lungimea medie a anului astronomic), observăm imediat că valorile obținute sunt mult prea îndepărtate de aceasta.

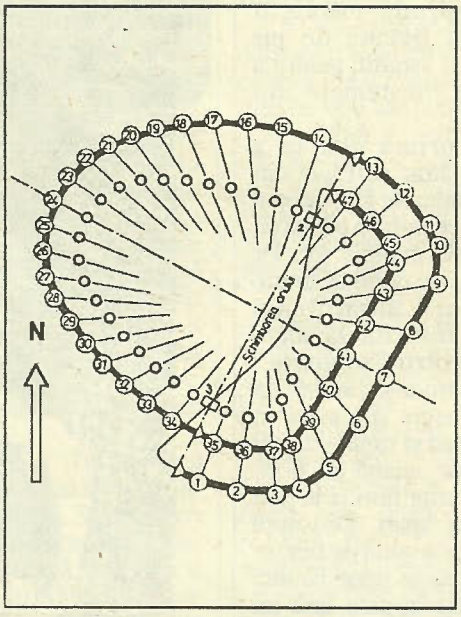

Deci trebuie căutat un număr de parcurgeri ale circumferinței care se apropie cel mai bine de durata unui număr întreg de ani. În urma unor calcule elementare găsim că 47 astfel de parcurgeri se apropie foarte mult ca număr de zile de o perioadă de 13 ani, exact numărul lespezilor ce separă grupurile de stâlpi ai sanctuarului. Acestă coincidență neputând fi întâmplătoare, tragem o primă concluzie: **calendarul dacic se baza pe un ciclu de 13 ani, fiecare an având 47 de săptămâni.** Căutând diferența dintre durata acestui ciclu de 13 ani și durata reală a 13 ani tropici, găsim că o corecție de o zi la sfârșitul fiecărui ciclu este suficientă pentru micșorarea erorii la numai 0,1486 zile.

Presupunând ca fiind corecte aceste considerații, putem scoate în evidență unele proprietăți remarcabile și unice ale calendarului dacic. În primul rând, anii dacici începeau în prima zi a unei săptămâni, deci se terminau în ultima zi a celei anterioare. Dispunerea circulară a stâlpilor Micului Sanctuar ne duce la ideea echivalenței dintre scurgerea imuabilă a timpului și rotirea continuă, într-un singur sens, care asigură o durată precis definită a fiecărei săptămâni (8 săptămâni de 8 zile, una de 7 zile, 3 de 8 zile și una de 6 zile). Această ciclicitate era întreruptă doar o dată la 13 ani, când preoții introduceau ziua de corectură, marcată cu siguranță printr-o sărbătoare. Datorită rotirii continue și a faptului că cele 47 de "săptămâni" aveau un număr variabil de zile, "anii dacici" aveau la rândul lor o lungime variabilă (366, 365, 364, 367, 364, 366, 365, 364, 366, 365, 366, 365 și 366 de zile). Este uimitor cum, cu o precizie deosebită, dacii au reușit să transpună în mărimi întregi, zilele, o mărime neîntreagă, durata unui an!

Existența celor 47 de "săptămâni" ale anului dacic poate fi găsită pe absida centrală a Marelui Sanctuar, numărând cele două grupe de stâlpi în succesiunea 13 - 21 - 13. Această împărțire a anului în trei perioade (de altfel caracteristică și altor calendare antice) este în concordanță cu ciclul vegetativ. Astfel, cele 21 de săptămâni (aproximativ 170 zile) pot fi asimilate cu "perioada vegetativă", o durată distinctă ce corespunde probabil cu perioada martie - octombrie, cu o importanță deosebită în special pentru păstori și agricultori. Din acest motiv, putem spune că acest calendar, al cărui suport fizic este Micul Sanctuar, reprezintă un "calendar civil" distinct, dar paralel cu cel religios.

Modul de utilizare al acestui calendar era simplu. Pentru fiecare zi se număra un stâlp, aceasta putându-se face fie prin marcarea acestuia, fie prin mutarea unui obiect de pe un stâlp pe altul. După însemnarea completă a stâlpilor corespunzători unei săptămâni, consumarea săptămânii era marcată pe unul din stâlpii absidei Marelui Sanctuar. După ce se numărau stâlpii absidei în ordinea 13-21-13, fiind parcurse toate cele 47 de "săptămâni" ale anului, pe circumferința Micului Sanctuar circular se marca lespedea care se află între ultimul stâlp al săptămânii terminate și primul stâlp al săptămânii următoare, corespunzător deci primei zile a noului an. Acesta urma să aibă un număr distinct de zile ce depindea de acest moment al începutului său. Astfel, cele 13 lespezi ale sanctuarului căpătau destinația de lespezi de numărare a anilor și, implicit, a

STRĂMOȘILOR: DE LA SARMIZEGETUSA

Mircea IONIȚĂ

întregului ciclu. La împlinirea celui de-al treisprezecelea an se marca ultima dintre cele 13 lespezi rămasă neînsemnată, iar pentru reînceperea numărătorii pe Micul Sanctuar se avea în vedere ziua de corectură.

MISTERUL SĂRBĂTORILOR RELIGIOASE

Să analizăm acum Marele Sanctuar circular. Cercul B este compus din 180 de stâlpi și 30 de lespezi. Menținând aceeași echivalență a unei zile cu un stâlp, observăm că, parcurgând de două ori circumferința acestui cerc, însumăm 360 zile. În 13 ani de 360 de zile avem în total 4680 zile. Față de cele 4748 zile ale ciclului de 13 ani (4747 zile plus ziua de corecție), apare o diferență de 68 de zile. Dar această cifră corespunde exact numărului stâlpilor ce compun cercul C. Deci, cercul B și cercul C formează un calendar care cuprinde același număr de zile într-un ciclu de 13 ani ca și calendarul înscris pe circumferința Micului Sanctuar.

Am vorbit anterior despre un calendar civil și despre unul religios. Știind că multe din tradițiile antichității păstrau un an simbolic de 360 de zile și că astfel aveau, în mod firesc, mai multe zile de sărbătoare (în care se introduceau și zilele de corectură), zile considerate în afara măsurării profane a timpului, este pe deplin justificat să considerăm cercul B drept un calendar religios. Tocmai această menținere a unui an simbolic de 360 de zile făcea ca în decursul unui ciclu de 13 ani să fie necesare adăugarea a 68 de zile de corectură, deci probabil tot atâtea zile de sărbătoare. În calendarul civil, în aceeași perioadă se inserează doar o singură zi de corectură.

O ENIGMATICĂ PRECIZIE

Efectuând câteva calcule simple, găsim că diferența dintre durata "anului dacic" și durata reală a anului este de cca 16'27". Această diferență însumată pe o perioadă de 13 ani ajunge la 0,148 zile. Ne punem problema care este numărul de ani care trebuie să treacă pentru ca această diferență să ajungă la o zi. Soluția unică și imediată este 87,49 ani; totuși, este foarte puțin probabil ca strămoșii noștri să fi făcut câte o corecție la fiecare 87,49 ani. De aceea, căutăm un multiplu de 13 care să se apropie cu destulă precizie de condițiile reale. Astfel, găsim una dintre soluții: 8 cicluri de câte 13 ani, deci în total 104 ani, cifră materializată atât de cercul A al Marelui Sanctuar cât și de Sanctuarul Dreptunghiular compus din 4 rânduri a câte 13 tamburi (parcurgând de două ori toți acești stâlpi obținem tocmai perioada de 104 ani). După fiecare astfel de "secol" de 104 ani era introdusă o nouă zi de corectură, "seculară", probabil o altă zi de sărbătoare, mult mai specială. După această nouă corecție, diferența dintre anul tropic și "anul" dacic ajunge la 0,1885 zile. În mod analog, ne punem întrebarea: după câte secole această eroare cumulată ajunge să se apropie de lungimea unei zile. Găsim soluția: 520 de ani, deci 5 "secole" dacice. Dovada faptului că aceste calcule nu reprezintă doar niște simple speculații

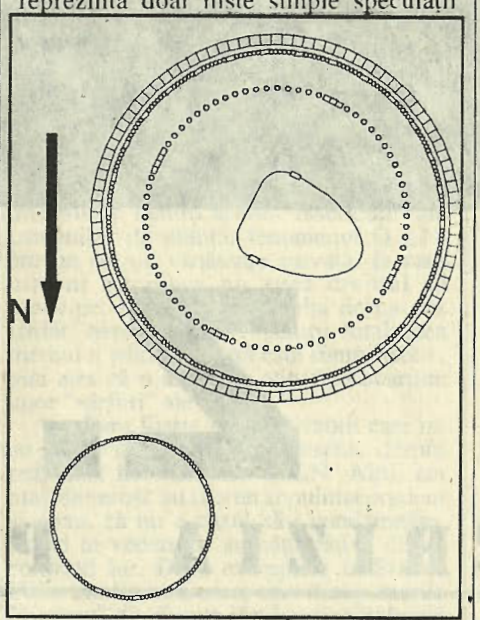

matematice, o constituie Sanctuarul Mare Dreptunghiular, cel mai mare și mai impresionant dintre toate vestigiile Sarmizegetusei. Acesta este format din 4 aliniamente de câte 10 tambururi de andezit, având dimensiuni gigantice, diametrul lor fiind cuprins între 2,14 și 2,24 metri. Atribuind fiecărui tambur o perioadă de 13 ani, perioadă pe care am putea-o numi "sacră" pentru daci (acest lucru fiind confirmat atât de calendarul civil cât și de cel religios), la epuizarea tuturor celor 40 coloane se încheia un mare ciclu de 520 de ani. Înainte de a se începe noul ciclu, se introducea în calendar ziua de corecție "multiseculară", considerată probabil o zi de sărbătoare de o importanță deosebită.

Cu această corectură, calendarul dacic înregistrează un avans de o zi la fiecare 8840 ani.

Când am calculat numărul de ani ai secolului dacic, am vorbit de mai multe soluții ale problemei. În mod intenționat am neglijat prima soluție, și anume 7 cicluri de câte 13 ani, în total 91 de ani. Acestui "secol" de 91 de ani îi corespunde o eroare de 1,040 zile. Dacă după această perioadă se aducea calendarului o nouă corecție de o zi, eroarea ajungea la numai 0,040018 zile. Dorind să aflăm după câte "secole" de 91 de ani întârzierea cumulată ajungea să fie egală cu o zi, obținem valoarea aproximativă 25; continuând calculele pe baza acestei valori, ajungem la concluzia că la 2275 ani, după corecția multiseculară, calendarul dacic rămânea în urmă față de cel astronomic cu numai 38,87 secunde. **Această eroare este atât de mică încât, teoretic vorbind, ziua de corecție ar fi fost necesară o dată la 5.055.555 ani!**

Și aceste considerații ar putea fi privite drept simple speculații dacă nu ar fi confirmate de sanctuarul dreptunghiular despre care am vorbit la momentul studiului "secolului" de 104 ani. Am omis atunci abordarea semnificației celor 7 tamburi așezați pe axa longitudinală a sanctuarului. Atribuind fiecărui tambur o durată de 13 ani, obținem exact 91 ani, deci perioada unui "secol" dacic "corectat".

Având în vedere că veridicitatea existenței celor două tipuri de "secole" este puternic confirmată material, nu putem decât să tragem concluzia că, la un anumit moment, în calendarul dacilor a intervenit o reformă în sensul creșterii preciziei de măsurare a timpului. Este semnificativ cum, fără a modifica principiul de măsurare a timpului, ci numai schimbând lungimea "secolului", corecția calendarului a putut fi realizată cu un asemenea succes.

Ne punem totuși întebarea, cum, prin intermediul căror mijloace de observare și pe baza căror modele astronomice au ajuns dacii la o asemenea precizie în măsurarea timpului. Și la ce folosea o asemenea rigoare în acele vremuri? Pentru ce o eroare de o zi la 8840 de ani a trebuit să fie corectată, ajungându-se la precizia de o zi la 5.055.555 ani? Rămâne o enigmă.

În fața acestor revelații uimitoare, nu putem decât să admirăm înțelepciunea strămoșilor noștri care, cu toate că nu au lăsat prea multe urme materiale, atinseseră, cu certitudine, cele mai înalte trepte ale spiritualității și ale veritabilei civilizații.

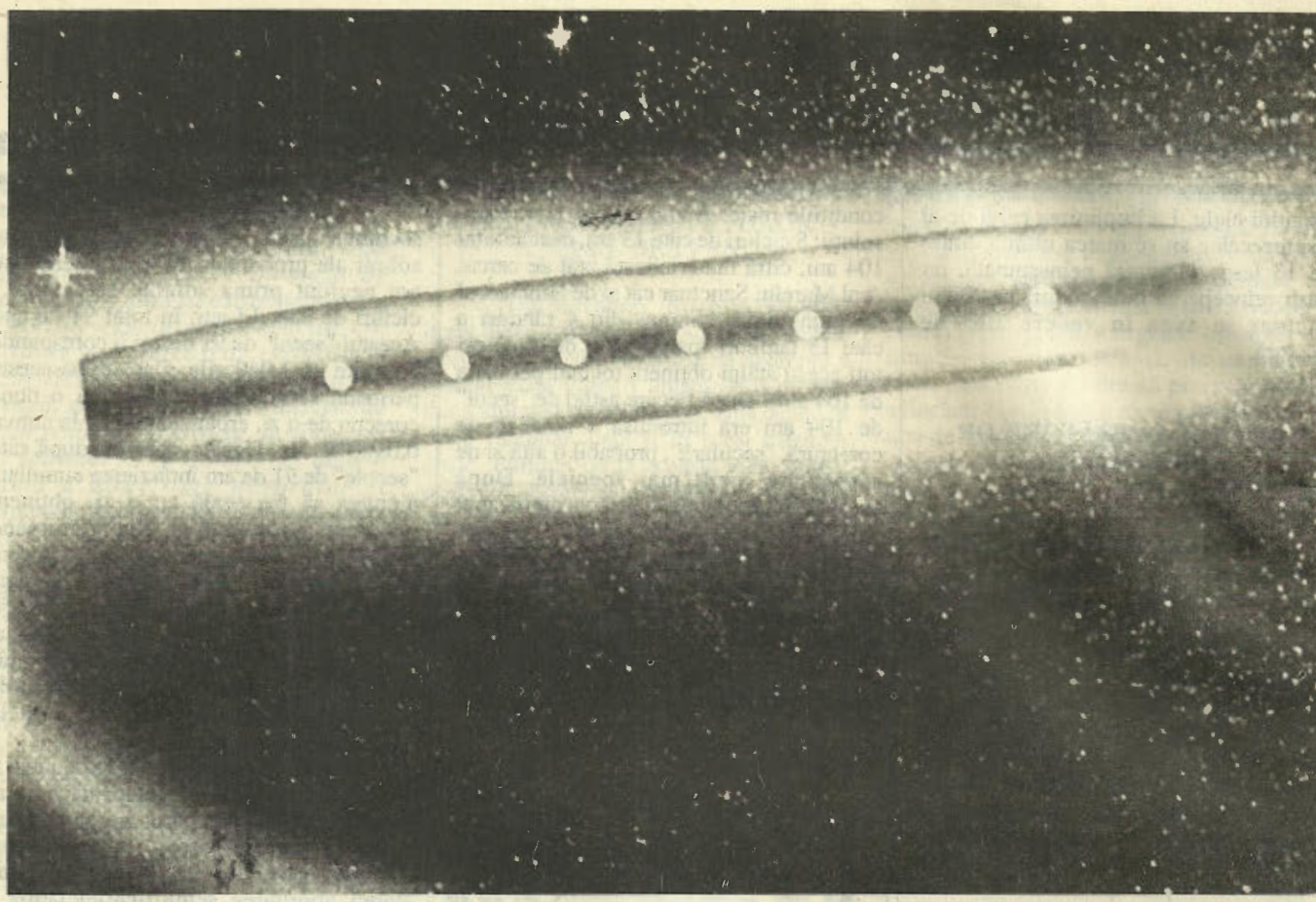

O. Z. N.

IPOCRIZIA PUTERII

TRĂIM O EPOCĂ ÎN CARE OMUL, DUPĂ CE A PĂȘIT PE LUNĂ, SE GÂNDEȘTE L
CUCERIREA PLANETELOR. ASTRONOMII RECUNOSC ASTĂZI CĂ POATE EXIST
VIAȚĂ INTELIGENTĂ ÎN MULTE ALTE ZONE ALE UNIVERSULUI. ȘI TOTUȘI, EXISTENȚ
OBIECTELOR ZBURĂTOARE NEIDENTIFICATE CONTINUĂ SĂ FIE IGNORATĂ OFICIAL
CEI CARE SE INTERESEAZĂ DE ACEST FENOMEN SUNT CONSIDERAȚI VISĂTORI. S
FIE OARE TEAMA CĂ DEZVĂLUIREA ADEVĂRULUI AR DECLANȘA O PANIC
GENERALIZATĂ ÎN RÂNDUL POPULAȚIEI? OARE ACESTA SĂ FIE MOTIVU
SUSPECTEI TĂCERI A OFICIALITĂȚILOR ?

"Obiectele Zburătoare Neidentificate constituie cea mai mare problemă științifică și internațională a zilelor noastre." Dr. James E. McDonald

Această declarație a fost formulată în ziua de 5 iunie 1967. Dr. James E. McDonald (astăzi dispărut dintre noi) i-o adresa domnului U. Thant, pe atunci Secretar General al O.N.U.

Pentru prima oară, un savant de renume mondial lua în mod deschis poziție, pronunțându-se fără echivoc în favoarea concentrării eforturilor internaționale pentru studiul fenomenului O.Z.N.

Anii au trecut. Omul a păsit pe Lună, și se pregătește să cucerească planetele. Însă despre fenomenul O.Z.N., marele public nu a aflat prea multe. Desigur, pretutindeni în lume au luat ființă numeroase echipe de cercetători care și-au propus să muncească pe cont propriu în această direcție. Cu surse de finanțare modeste, dar cu mult entuziasm, ei duc o activitate de cercetare mai mult sau mai puțin riguroasă. Prin publicațiile și conferințele lor, încearcă să aducă publicului un plus de informație.

Câțiva savanți (uneori foarte renumiți) din toate domeniile și-au manifestat deschis interesul pe care-l acordă fenomenului. Alții, mai numeroși, observă și studiază din umbră, departe de publicitatea stressantă. Însă și unii, și ceilalți, au în comun faptul că cercetează pe cont propriu.

La ora actuală nu există încă un organism științific oficial care să se preocupe permanent de fenomenul O.Z.N. Excepție fac Statele Unite, unde se află UFO CENTER, condus de Dr. J. Allen Hynek. Asupra acestuia vom reveni mai târziu.

Fenomenul interesează din ce în ce mai mult mass-media: radio-ul, televiziunea, ziarele. Însă pentru unii, este încă la modă procedeul de a adăuga unele comentarii... să le spunem ironice.

Desigur, articole asupra acestui subiect se găsesc destule la dispoziția noastră, în special în ultimii ani. Multe vădesc o lipsă de competență, în timp ce altele nu urmăresc decât succesul comercial.

Trebuie spus însă că există și excepții. Iată două dintre ele, care aduc dovada, dacă mai era nevoie, că există o "ipocrizie a puterii". Din când în când, această conspirație a tăcerii atacă vehement, declanșând o veritabilă "campanie de intoxicare".

"Ipocrizia oficialităților" se manifestă în cadrul armatei, în lumea științifică, la nivel guvernamental. Pe scurt, peste tot unde civilizația noastră este programată și dirijată. Ca exemplu, iată cum a răspuns un înalt reprezentant al bisericii catolice când a fost întrebat ce părere are despre existența sau non-existența O.Z.N.-urilor, el a răspuns: *"Nu cred că trebuie să dezvălui părerea mea asupra acestei probleme."*

Unul dintre marii fizicieni francezi a declarat și el, printr-un purtător de cuvânt, că nu dorește să se pronunțe asupra subiectului. Astfel încât interviul dat de Robert Galley în februarie 1974, pe vremea când era ministrul francez al armatei, riscă să rămână un unicat. El a declarat: ***"În această problemă a O.Z.N.-urilor, trebuie să adoptăm o atitudine extrem de deschisă. Nu trebuie să punem la îndoială buna credință a martorilor care în mod evident sunt sinceri. În cadrul acestor fenomene aeriene - fenomene vizuale reunite sub denumirea de O.Z.N. - există ceva ce nu înțelegem... care la ora actuală este relativ inexplicabil."***

ȘTIINȚA ȘI OAMENII STRUȚ

În cărțile lor, Jacques Vallée și maiorul Donald E. Keyhoe au meritul de a fi denunțat o conspirație a tăcerii care a durat prea mult timp. Într-adevăr, fie că vrem sau nu, este destul de trist să constatăm că în 1994, în timp ce americanii și rușii își continuă cuceririle spațiale, fenomenul O.Z.N. rămîne la fel de ocultat ca și până acum. Se pare că epoca "vânătorilor de vrăjitoare" este departe de a se fi încheiat. Ce motive pot justifica această atitudine? Unul dintre cele mai importante pare a fi nemăsuratul orgoliu al ființelor umane, regăsit din plin în "bisericutele" științifice.

La Congresul Internațional al Informațiilor Publice asupra O.Z.N.-urilor, organizatorii au adresat o scrisoare unui foarte cunoscut astronom francez, specialist în O.Z.N.-uri. Răspunsul a fost scurt: ***"Publicul este stupid și nu are nevoie să fie informat."*** Totul subliniat de trei ori, cu cerneală roșie. Suntem consternați. Acest astronom nega dreptul publicului de a avea acces la informație. Pentru aceste "bisericute" ale oamenilor de știință, fenomenul O.Z.N. era un fel de vânătoare privată, la care nimeni altcineva nu avea dreptul să participe. Desigur, este vorba de un caz izolat, nereprezentativ pentru totalitatea mediului științific. Însă este semnificativ, mai ales că o astfel de atitudine aparține unor "vârfuri" ale științei.

Sunt foarte puțini savanții care nu au ezitat să se pronunțe deschis despre realitatea fenomenului O.Z.N. Alții, cei mai numeroși, au ales un anonimat prudent și poate că nu e cazul să-i condamnăm, având în vedere ce au pățit câțiva dintre confrații lor. Dacă exemplele în Statele Unite sunt numeroase, una dintre marile "victime" din Franța rămâne fără îndoială Dr. Pages. În cartea sa, "Sfidarea Anti-Gravitației", Dr. Pages propunea o ipoteză inedită referitoare la propulsia O.Z.N.-urilor. Această ipoteză nu a fost niciodată studiată cu seriozitate, în ciuda promisiunilor făcute autorului, deși un astfel de studiu ar fi răsturnat "sfintele opinii" conformiste.

Fenomenul O.Z.N., prin însăși natura sa, depășește ceea ce poate admite "bunul simț". Deci, nu trebuie să ne mirăm atunci când specialiști eminenți (care pe deasupra mai sunt tradiționaliști și exagerat de raționaliști), fără să se fi aplecat vreodată asupra faptelor, dar agățându-se de unele informații lansate pe ici, colo, îl resping din capul locului. Când ești un savant renumit, admirat, acoperit de glorie și de onoruri, e greu să recunoști că există un fenomen pe care totuși nu-l înțelegi sau care te depășește. E mai simplu să închizi ochii și să faci ca struțul. De asemenea, acești savanți declară adesea că fenomenul O.Z.N. nu poate exista, iar martorii de bună credință au interpretat greșit un fenomen astronomic, au fost victime ale unei iluzii optice... Asta în caz că nu au făcut abuz de alcool. Cu liniștea interioară redobândită, ne putem întoarce deci la conformismul nostru obișnuit.

În fața acestor declarații liniștitoare, făcute de specialiști care știu despre ce este vorba, publicul se calmează. Înțelegem cu ușurință de ce până și tinerii oameni de știință preferă să păstreze o tăcere prudentă, căci acesta este cel mai bun garant al "stabilității" postului și al viitorului lor. Însă dacă sunt suficient de deschiși față de fenomen, nu vor rămâne acolo și vor intra în faimoasele "bisericute" despre care am amintit mai devreme.

Una dintre aceste grupări este cunoscută sub numele de "Colegiul Invizibil", și reunește în jur de o sută de savanți din toate specialitățile, iar Jacques Vallée, fost consilier la N.A.S.A., este unul dintre membrii cei mai marcanți. Din păcate, aceste bisericute sunt prea particulare, și dacă unele dintre ele se preocupă de viitorul omenirii, munca lor rămâne în continuare ascunsă marelui public. Iar aceasta nu face decât accentueze, indirect, "ipocrizia" diverselor guverne.

RAPORTUL CONDON - O MINCIUNĂ

Ce adevăr se ascunde în spatele acestei "tăceri" oficiale și al campaniilor de intoxicare? Așa cum se întâmplă adesea atunci când abordăm subiectul ufologiei, trebuie să ne îndreptăm atenția spre Statele Unite. Vom aminti în primul rând de faimosul "Raport Condon", de care probabil mulți ați auzit deja.

În fața unui nou val de observații în Statele Unite, negarea fenomenului devenea din ce în ce mai dificilă. Explicațiile oferite nu mai satisfăceau. Astfel, s-a creat o comisie de anchetă formată dintr-un grup de savanți de la Universitatea Colorado, sub conducerea Dr. Edward Condon. Opinia publică putea fi liniștită: savanți renumiți, conduși de unul dintre cei mai eminenți fizicieni, urmau să studieze cu cea mai mare atenție imensul dosar referitor la fenomenul O.Z.N. Pentru a-și face treaba cum trebuie, le-a fost oferită o subvenție de 300.000 dolari. Câteva luni mai târziu, subvenția a fost suplimentată cu 210.000 dolari. Dar când afli că ,de fapt, rezultatul era stabilit de la bun început, rămâi cu gura căscată... Într-adevăr, la mai puțin de douăzeci și

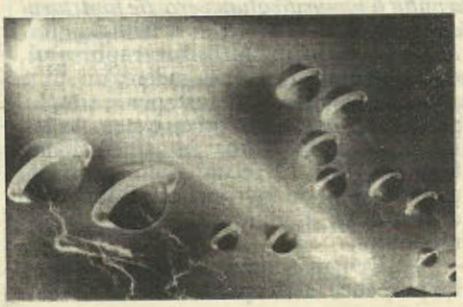

patru de ore (!) după numirea sa în fruntea echipei, Dr. Condon declara:

"Sunt foarte puține șanse ca aceste obiecte să existe. Ancheta noastră se va concentra în special asupra cauzelor care au determinat ceea ce eu numesc pure halucinații." O asemenea declarație era destul de surprinzătoare, mai ales în condițiile în care, cu câteva zile mai devreme, Dr. Condon promisese să conducă o anchetă imparțială.

Pe 9 octombrie 1966, Dr. Condon făcea o nouă declarație în "Denver Post", cotidianul cu cel mai mare tiraj din statul Colorado: *"95% din rapoartele despre O.Z.N.-uri sunt simplu de demontat. Pentru celelalte, câteva informații suplimentare ne vor permite lămurirea acestei teribile aberații a publicului."*

Ufologii erau de-a dreptul consternați. În perioada imediat următoare, temerile lor aveau să dovedească întemeiate.

Un exemplu tipic pentru rigoarea cu care a fost realizat studiul ne este oferit de comentariul unui raport al U.S.A.F.. Comentariul apartine lui Condon, și a fost făcut pe data de 31 august 1966.

Întâmplarea s-a derulat în trei etape, între 19 și 25 august, la o bază de rachete intercontinentale, situată în Migot, Dakota de Nord. Este vorba de unul dintre silozurile unde sunt depozitate motoarele cu cap termonuclear, mereu gata să se îndrepte spre eventualii agresori. Ne putem imagina sistemul de securitate al acestei baze, precauțiile de tot felul luate pentru a o menține permanent în funcțiune, și supravegherea atentă la care este supusă. Totuși, de trei ori la rând, radarele bazei au reperat câteva obiecte la 30.000 m altitudine și le-au urmărit evoluția. În două din cazuri a fost vorba de două obiecte. În al treilea a fost vorba de unul singur, care a fost urmărit până la sol, unde a răspândit panica. Rețeaua radio a bazei s-a oprit. Defecțiunea a cuprins tot sistemul, până la ultimul nivel al silozurilor, aflat sub treizeci de metri de beton. Obiectul a putut fi observat de foarte aproape, pe când făcea manevre silențioase la trei metri deasupra solului. Era circular, cu aspect metalic, și a rămas cam un minut. În direcția lui a fost lansată o patrulă, însă motorul jeep-ului s-a defectat la aproximativ o sută de metri depărtare față de obiect. Acesta a dispărut rapid, intrând într-un nor. Toate defecțiunile au dispărut imediat, ca prin minune. Martorul cel mai apropiat, un ofițer de la Informații, s-a îmbolnăvit și câteva zile nu s-a putut da jos din pat.

În acea vreme, comisia de anchetă a U.S.A.F. a clasat cazul ca nelămurit. Comisia Condon a găsit însă o soluție. *"S-a făcut o confuzie, luând steaua Capella drept O.Z.N. A doua lumină ce nu a putut fi lămurită atunci era ,de fapt, farul de poziție al unui avion."* Simplu, nu? Astfel, conform autorilor raportului, radarele, operatorii de la radare, piloții și personalul de la sol au fost, pur și simplu, păcăliți de trei ori la rând de o stea. Având în vedere că era vorba de oameni foarte bine pregătiți, să recunoaștem că faptul pare deosebit de îngrijorător...Rămâne ca cititorul să aprecieze "obiectivitatea" raportului.

De fapt, acum se știe că acest raport își propunea din capul locului să deducă inexistența fenomenului O.Z.N. Raportul rămâne și astăzi "vârful de lance" al celor ce refuză cu încăpățânare să recunoască existența fenomenului. Orice s-ar spune, este o concluzie "oficială", adusă de "savanți", în urma unei anchete "obiective". O ironie a soartei, însă: despre Dr. Condon, care a negat mereu existența O.Z.N.-urilor, și al cărui raport ce-i poartă numele este suficient de semnificativ în această privință, se spune că ar fi fost martor la apariția câtorva farfurii zburătoare. Evenimentul s-ar fi produs în 1974, cu puțin timp înaintea morții sale.

Pentru a termina cu raportul Condon, trebuie să recunoaștem că scopul său nu a fost atins. Departe de a îngropa subiectul, reacțiile violente pe care le-a generat au dus la o revigorare a cercetării ufologice. Câțiva savanți eminenți, printre care și Dr. J. Allen Hynek, au luat o poziție deschisă și clară în favoarea existenței fenomenului și în favoarea unui studiu "cinstit".

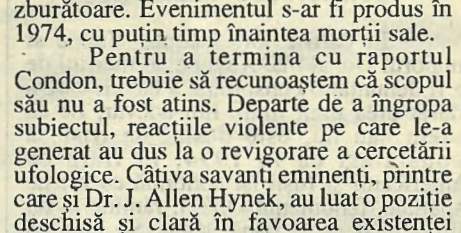

REGULAMENTUL FORȚELOR AERIENE ALE STATELOR UNITE

Am văzut ce rol au jucat savanții în formarea acestei "găuri negre" care înconjoară elementele legate de fenomenul O.Z.N.

Este cazul să ne îndreptăm acum atenția asupra rolului nu mai puțin activ al armatei, și mai ales al forțelor aeriene.

În acest moment intră în discuție "vânătoarea de vrăjitoare" menționată mai sus. Să facem acum cunoștință cu regulamentele valabile în Statele Unite.Căci pentru a înțelege cele ce urmează, cunoașterea acestora este neapărat necesară.

Pentru început este vorba de ordinul JANAP 146, care spune că O.Z.N.-urile nu trebuie explicate decât ca obiecte sau fenomene obișnuite, iar rolul de identificare și apreciere a lor revine U.S.A.F.

Instrucțiunea 102 a JANAP 146 insistă asupra necesității de a nu se utiliza rubrica CIRVIS (*Communication Instructions for Reporting Vital Intelligence Sightings from Aircraft: Instrucțiuni pentru Comunicarea Rapoartelor de Importanță Vitală asupra Observațiilor Realizate la Bordul Aeronavelor). JANAP 146 precizează că orice indiscreție sau transmitere neautorizată a rapoartelor CIRVIS este considerată activitate de spionaj, și aduce sancțiuni conform legilor respective. Nota AFR 200-2, clasificată mai târziu 80-17 precizează modul în care forțele armate aeriene trebuie să dirijeze anchetele, CINE și CUM face declarațiile publice. Nota stipulează că orice divulgar referitoare la fenomenul O.Z.N. făcută d vreun membru al bazelor aerien reprezintă infracțiune, pedepsindu-se c amendă de 10.000 de dolari și cu 10 an de închisoare. Înțelegem astfel mai bine d ce personalul U.S.A.F. păstrează o tăcer prudentă. Regulamentele joacă un ro activ în atitudinea U.S.A.F și în crizel interne constatate.*

Aventura trăită de un pilo experimentat, căpitanul Thomas Mantell este în acest sens semnificativă, ia explicația oferită ar fi făcut să râdă și p cei mai naivi, dacă întâmplarea nu s-ar f sfârșit cu decesul căpitanului. În ziua de ianuarie 1948, pe la ora 13:45, un obiec rotund, cu diametru de aproximativ 70 n este semnalat pe cer, deasupra localități Madisonville (Kentucky). Politi avertizează Fort Knox că obiectul s deplasează în acea direcție. Numeroș ofițeri ai aeroportului disting clar obiectul Câteva minute mai târziu, comandantu bazei, un colonel, ia legătura prin radio cu trei piloți de vânătoare (care zburau în ace moment pe deasupra Fortului Knox, cu avioane de tipul F 51), ordonându-le să i contact cu misteriosul aparat. Urmărire este condusă de căpitanul Thoma Mantell, aviator cu o remarcabil experiență.

* 14:45. Căpitanul Mantell anunță că "obiectul" zboară deasupra sa. *"M apropii pentru a-l observa mai bine"* spune mesajul său. *"Obiectul pare făcu din metal, și este ENORM."* Timp d douăzeci și cinci de minute, căpitanu Mantell și cele două F 51 care îl însoțea au încercat zadarnic să se apropie d obiectul misterios.

* 15:15. Căpitanul Mantell anunță că nu reușește să prindă obiectul, și dac nu se va putea apropia mai mult, l altitudinea de 6.000 metri va renunța l urmărire, întrucât nu avea mască d oxigen. Acesta a fost ultimul său mesaj.

Ceilalți doi piloți, după ce și-a pierdut șeful în stratul de nori, s-au întor la bază.

* 16:00. Turnul de control anunță vestea cea tragică: Mantell a murit. Se par că avionul său s-a dezintegrat în zbor.

Tristul eveniment a făcut multă zarvă în întreaga lume. În special cetățeni americani așteptau o explicați satisfăcătoare. Așteaptă și acum. U.S.A.F a expus mai multe cauze posibile. Haideț să vedem dacă au vreo logică:

- cele trei F 51 au urmărit, de fapt un balon-sondă care făcea cercetări asupr razelor cosmice;
- căpitanul Mantell a urcat la peste 6.000 de metri, a fost cuprins de ceea c piloții numesc "vălul negru", a muri asfixiat, și după aceea avionul s- prăbușit;
- căpitanul Mantell zărise în atmosferă un mic meteor incandescent.

În fine, și aceasta va fi versiune oficială (formulată de un astronom di aviație): *"Căpitanul Thomas Mantell decedat urmărind planeta Venus"* (nu v mirați, exact așa s-a spus). Ne puten imagina ce reacții a declanșat o astfel d explicație.

Doctorul J. Allen HYNEK, deși în acea vreme era consilier științific a Forțelor Aeriene, s-a simțit obligat s

demonstreze absurditatea explicației, declarând: *"Închipuiți-vă un vârf de ac cu puțin mai strălucitor decât bolta cerului... Cam așa arăta planeta Venus la acea oră din zi."* Moartea căpitanului Thomas Mantell și reacțiile pe care le-a suscitat au grăbit formarea unei comisii însărcinată cu studiul rapoartelor de observare a acestor O.Z.N.-uri.

Astfel, A.T.I.C. (Air Technical Intelligence Center - Centrul de Studiu al Informațiilor Forțelor Aeriene) va avea în sânul său Comisia "Farfurii Zburătoare", însărcinată cu anchetele O.Z.N. Era anul 1950, și această comisie nu dăduse nici un rezultat... În 1951 apare un bărbat al cărui nume va rămâne legat de studiul fenomenului. Este vorba de căpitanul Edward J. RUPPELT, atașat la A.T.I.C. în calitate de ofițer de Informații. Până atunci, nu se confruntase cu fenomenul O.Z.N. Totuși, imediat după sosirea sa la Dayton (sediul A.T.I.C.), situația avea să se schimbe, birourile acestei faimoase comisii fiind vecine cu ale sale.

Un nou raport, venind de la aeroportul Sioux-City (Iowa) anunța o întâmplare insolită trăită de echipajul și pasagerii unui avion DC 3, la 20 ianuarie 1951. *"Un obiect misterios, după ce a evitat în ultimul moment ciocnirea cu un avion DC 3, a zburat împreună cu acesta timp de câteva secunde, înainte de a lua din nou înălțime, și a se îndepărta cu o viteză fantastică."* Printre pasageri se afla și un colonel, care a susținut mărturia celor doi piloți. Explicația adusă de comisia "Farfurii Zburătoare" l-a descumpănit oarecum pe căpitanul RUPPELT, care credea sincer că studiul fusese făcut cu multă seriozitate... *"Obiectul zărit în acea seară nu era decât un avion B-36 în zbor..."* Noi observații au venit să pună în evidență superficialitatea membrilor comisiei "Farfurii Zburătoare", ducând în cele din urmă la o reacție violentă din partea generalului CABELL, directorul Serviciilor de Informații ale U.S.A.F.

În fruntea comisiei a fost numit căpitanul Edward J. RUPPELT. Sub conducerea sa, comisia a făcut mari progrese și a devenit un organism autonom, sub numele conspirativ de "Proiectul Cartea Albastră". Proiectul a supraviețuit până în anul 1969, fiind dizolvat la câteva luni după publicarea "Raportului Condon."

O.Z.N.-URI LA CASA ALBĂ

Anul 1952 a fost teatrul unor noi valuri de observații, pe întreg teritoriul Statelor Unite. Numeroase baze aeriene au fost copleșite de apelurile telefonice. Centrul de la Dayton nu a fost nici el scutit.

În zilele de 19 și 26 iulie mai ales, pe cerul de deasupra Washington-ului s-au produs evenimente stranii. Mai târziu, întâmplarea a primit numele de "caruselul de la Washington". Timp de câteva ore, o escadrilă de șase Obiecte Zburătoare Neidentificate a fost vizibilă în spațiul aerian al capitalei federale. Ele s-au jucat de-a v-ați ascunselea cu proiectoarele D.C.A. și cu interceptoarele lansate în urmărirea lor. Aceste nopți memorabile vor rămâne multă vreme în analele istoriei O.Z.N.-urilor. Obiectele luminoase au executat diverse manevre incredibile,

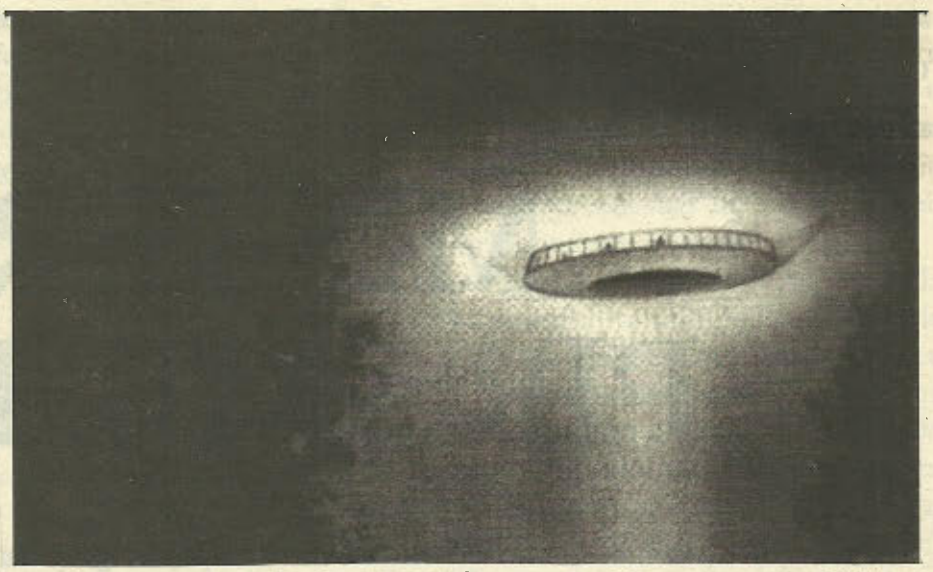

mergând de la viraje în "ac de păr" fără încetinirea vitezei, până la opriri bruște urmate de porniri fulgerătoare. Cât despre avioanele Forțelor Armate, acestea au strălucit prin... absență, ajungând la trei ore de la începerea "festivalului".

Când avioanele au ajuns deasupra Washington-ului, misterioasele lumini au dispărut. Atunci a avut loc cea mai fascinantă partidă de vânătoare văzută vreodată. Judecați și singuri.

Avioanele s-au întors la bază; imediat după aceea, obiectele luminoase au reapărut. Avioanele sunt chemate din nou, obiectele luminoase dispar iarăși. Avioanele pleacă, obiectele luminoase revin. Joaca a durat până în zori. Americanii simt cum neliniștea le pătrunde în suflet, neînțelegînd ce înseamnă această violare a spațiului aerian de deasupra capitalei. Toată lumea se întreabă cum a fost posibilă întârzierea cu care au sosit avioanele de intercepție. În cadrul Forțelor Aeriene domnește proasta dispoziție... accentuată de reluarea evenimentelor, la distanțe de aproximativ o săptămână.

Pe 12 ianuarie 1953, un fel de mare juriu se reunește la Pentagon. Juriul este format din câțiva savanți de renume, și din trei membri ai C.I.A., nu mai puțin cunoscuți. A rezultat "Raportul Robertson", o adevărată perlă în materie: *"Obiectele Zburătoare Neidentificate nu ar trebui să constituie deloc o enigmă, pentru că ele se explică prin fenomene naturale. A sosit timpul ca cetățenii americani să învețe să deosebească adevărul de minciună, chiar dacă aceasta din urmă ar zbura cu 100.000 km/h."*

Am putea discuta vreme îndelungată despre explicațiile, unele mai fanteziste decât altele, aduse de U.S.A.F. la fiecare nou val de observații. Am putea discuta, de asemenea, despre crizele determinate de aceste aberații în chiar nucleul U.S.A.F.

ORSON WELLES ȘI MARȚIENII

Ar fi bine totuși să revenim asupra unor fapte anterioare, care pot explica înverșunarea U.S.A.F. de a considera toate aceste fenomene fapte naturale, deși riscă o împotmolire iremediabilă în ridicol.

Toată lumea a auzit vorbindu-se - s-a realizat chiar și un film pe această temă - despre panica generală provocată în 1938 de o emisiune radiofonică a lui Orson Welles. Piesa, o adaptare a romanului Războiul Lumilor de H.G. Wells, a atras atenția, pe 30 octombrie 1938, a aproape 6.000.000 americani. 1.200.000 dintre ei au crezut că "Marțienii" au invadat Pământul, și că sosise sfârșitul lumii.

Familii întregi și-au părăsit casele pentru a se refugia la munte, la mare, oriunde. Traficul a înregistrat blocaje cumplite în orașe, pe șosele. Sediile ziarelor, radioului, poliției, au fost inundate de un val de apeluri disperate. S-au înregistrat numeroase sinucideri. Oamenii au scos armele pentru a se lupta cu invadatorii. America era îngrozită.

O astfel de întâmplare te pune pe gânduri. În acea vreme, o "conspirație a tăcerii" ar fi fost de înțeles. Însă în anii '50, conspirația nu-și avea rostul, pentru că situația se schimbase foarte mult.

Visul lui Jules Verne s-a realizat. Oamenii au păsit pe Lună. Lupta pentru cuceriri spațiale continuă, iar sondele americane "Viking" ne-au adus informații despre planeta Marte. Astronomii recunosc acum existența a miliarde de galaxii, fiecare având milioane de planete susceptibile a adăposti viața inteligentă, la fel ca și Pământul. Atunci, ce rost are păstrarea acestei tăceri? Deși îi lasă omului libertatea de a visa, nu face decât să accentueze misterul care, pe termen lung, riscă să devină periculos.

Oare nu ne putem da seama că dacă publicul ar fi fost informat despre această problemă - așa cum astăzi este informat despre poluare - panica ar fi fost evitată? Omul se teme cel mai mult de ceea ce nu cunoaște. Frica vine din ignoranță. O bună informare ar fi deci cea mai eficace armă împotriva acestui tip de spaimă.

În plus, omul ar da dovadă de înțelepciune admițând realitatea. Un pic de modestie ne-ar face mult bine. Prea multă vreme ne-am considerat centrul Universului.

Emil BAZAC

Claudiu TRANDAFIR

MISTERUL PIRAMIDELOR

Secretele piramidelor din antichitate nu au încetat niciodată să provoace polemici și discuții. Care era destinația acestor edificii enorme de piatră? Cum au fost ele asamblate și înălțate? Ce este adevărat și ce nu în poveștile despre "blestemul faraonilor"?

La toate aceste întrebări s-au dat adesea răspunsuri diferite, mai mult sau mai puțin veridice. Un fapt este totuși cert: în interiorul piramidelor există energii puternice, de o natură încă necunoscută pentru știință, dar care au efecte profunde, atât asupra obiectelor, cât și asupra ființelor vii.

"Efectul de piramidă" grupează de fapt însușirile misterioase pe care le au unele corpuri geometrice de a conferi spațiului din interior și din imediata lor vecinătate, proprietăți pe care acesta nu le are în mod obișnuit. Asemenea însușiri au fost observate atât la piramidă, cât și la unele forme întâlnite în natură, mai ales din regnul animal: cochiliile de melci, de scoici, etc., a căror construcție realizată prin selecție naturală în decursul milioanelor de ani, sunt considerate de știința actuală ca adaptări ale speciei la efectul amintit. Piramidele egiptene nu au fost nici ele construite la întâmplare. Legendarul arhitect Imhotep - ne spun documentele antichității - ar fi proiectat piramidele, orientându-le precis cu una din laturi spre Nord. De asemenea, el a avut în vedere că pătratul imaginar având ca latură înălțimea monumentului, să aibă suprafața egală cu suprafața pe care o are fiecare din triunghiurile ce reprezintă fețele piramidei.

Cu douăzeci și cinci de secole înaintea nașterii lui Iisus Christos, Kheops, cel de-al doilea faraon al celei de a IV-a dinastii egiptene, construia pe platoul Gizeh gigantica piramidă ce-i va purta numele.

După aproape cinci mii de ani, Marea Piramidă continuă să simbolizeze cunoașterea profundă a unui popor, guvernat de preoți inițiați, care a știut să folosească energia formei.

Deci, nu este nimic uimitor în faptul că, într-o epocă în care oamenii au ajuns să se îndoiască de eficiența propriei lor științe și să aducă din nou în discuție însăși filosofia și metafizica ce structurează întregul mod de cunoaștere contemporan, savanții noștri caută, mai mult ca niciodată, să pătrundă secretele și misterele unei civilizații străvechi pe care, din orgoliu sau din neglijență, au ignorat-o atât de mult timp.

Astfel, anumite studii realizate asupra volumului și orientării în spațiu a Piramidei au permis să se constate că într-un anumit punct din interiorul construcției (care se găsește în faimoasa "cameră a regelui", exact în locul în care este depus sarcofagul) sunt concentrate forțe subtile specifice capabile să producă anumite fenomene ce sfidează legile obișnuite ale științei actuale.

De exemplu, s-a constatat că animalele mici, înhumate în piramidele egiptene, nu au intrat în putrefacție, ci doar s-au deshidratat.

Unele experiențe efectuate în Franța au demonstrat că produse biologice foarte perisabile, cum sunt ficatul sau creierul crud, fiind plasate sub piramide de mici proporții, nu se descompun, ci se usucă, spre deosebire de probele-martor, care cunosc o degradare rapidă.

În diverse laboratoare, piramide de dimensiuni mici (latura bazei de 20-30 cm), au fost utilizate cu succes în tratamentul nevralgiei, prin așezarea deasupra capului, timp de 5-10 minute.

Sunt citați fermieri americani care își construiesc silozurile în formă de piramidă, deoarece au constatat că în asemenea piramide, cerealele sunt ferite de atacul rozătoarelor.

Au fost efectuate experimente care au avut în vedere testarea influenței pe care efectul de piramidă o demonstrează în cazul conservării alimentelor, în procesele de fermentație, asupra încolțirii și dezvoltării plantelor alimentare, la păstrarea cerealelor și semințelor, la îndepărtarea insectelor dăunătoare.

Cercetările au vizat, de asemenea, și modificările pe care efectul amintit le poate produce asupra gustului alimentelor.

În America s-au construit deja, pe scară largă, locuințe ce respectă perfect proporțiile Piramidei lui Kheops. Locuitorii lor afirmă, fără să poată da vreo explicație, că "se simt foarte bine acolo" și nu-și mai doresc să se mute în altă parte. De asemenea, tot în Statele Unite, se fabrică paturi așezate pe suporți piramidali care, de asemenea, induc un somn profund celor ce suferă de insomnii rebele.

Chiar în timpul celui de-al doilea război mondial, unii oameni, din dorința de a face economii, găsiseră o metodă deosebit de eficientă să-și ascută lamele de ras - foarte rare în acele vremuri - punându-le sub o piramidă construită din lemn sau ipsos. Descoperitorul fenomenului, un ceh pe nume IAN DRBAL, a ajuns în anul 1959 chiar să-și breveteze aceasta originală metodă de ascuțire a lamelor de ras. După ce stăteau trei zile acolo, fără ca nimeni să le atingă, lamele parcă se regenerau devenind din nou foarte ascuțite.

Vom vedea în cele ce urmează că evantaiul posibilităților de folosire a piramidei este nelimitat.

Puteți și dumneavoastră să testați aceste proprietăți deosebite ale piramidei, cunoscând anumite amănunte totuși foarte importante. Dacă vom construi un model redus la scară, păstrând deci proporțiile Piramidei lui Kheops, rezultatele experimentelor ne vor încânta atât de mult, încât cu siguranță nu le vom putea uita.

CUM SĂ CONSTRUIM O PIRAMIDĂ

În primul rând trebuie să alegem materialul. Cel mai potrivit pentru construcția piramidei este cartonul tare, dar la fel de bine putem să folosim: placaj, lemn, etc. Anumiți cercetători consideră că structurile piramidale din metal nu au un efect atât de puternic. S-a constatat, însă, că se pot obține rezultate remarcabile și dacă delimităm un spațiu de forma unei piramide construindu-i doar muchiile. Pentru început, să studiem cu atenție desenele.

În **figura** 1 este desenat un profil al Piramidei lui Kheops și sunt notate dimensiunile acesteia în metri. Cunoscând aceste dimensiuni, putem construi și noi o piramidă în miniatură, respectând însă cu rigurozitate proporțiile. În **figura 2** dimensiunile sunt date în centimetri, desenul reprezentând un model posibil accesibil mijloacelor noastre obișnuite.

Figura 3 ne dă o ideea mai precisă referitoare la realizarea finală a piramidei noastre, la modalitățile de asamblare și la poziția "măsuței de mumificare" (ce corespunde ca loc camerei regelui din Marea Piramidă). Masa va fi așezată la o înălțime de 28/100 din înălțimea totală a piramidei, așa cum indică **figura 2**, și este ușor de mutat și manevrat. Unii afirmă, mai simplist, că ea se plasează la 1/3 de bază și 2/3 de vârf. Ca principiu în alegerea dimensiunilor, ne putem baza pe legea care spune că latura bazei/înălțime=π/2.

APLICAȚII PRACTICE

Prima proprietate a construcției noastre este aceea că ne va permite să uscăm, să conservăm sau să mumificăm diferite alimente: fructe, brânză, etc. Într-un interval de timp destul de scurt, aceste produse se vor transforma, fără să putrezească, și vor căpăta o consistență aparte. Pentru a facilita această mumificare trebuie să se respecte orientarea Nord-Sud (vezi **figura 3**) a ansamblului. Una din laturi va fi deci orientată perpendicular pe direcția Nord. Vom avea grijă, de asemenea, ca piramida să nu fie expusă nici la un soare prea violent, nici la frig. Este suficientă poziționarea sa într-o cameră. În sfârșit, este recomandabil să nu se plaseze obiectul pe un frigider sau în apropierea unui aparat electric mare. Vibrațiile acestuia riscă să afecteze experiențele pe care dorim să le realizăm.

În plus, ea exercită asupra anumitor materii o adevărată putere revitalizantă și, de exemplu, redă prospețimea florilor care se ofilesc foarte repede.

MUMIFICĂRI, CONSERVĂRI ȘI REVITALIZĂRI ÎN PIRAMIDĂ

Dacă dorim ca fiecare experiență să se desfășoare în cele mai bune condiții posibile, trebuie respectate un anumit număr de reguli. Totuși, nici una dintre aceste indicații nu este absolută. Trebuie să mai ținem cont de locul experienței, de arhitectura construcției și de poziția camerei în care ea se desfășoară.

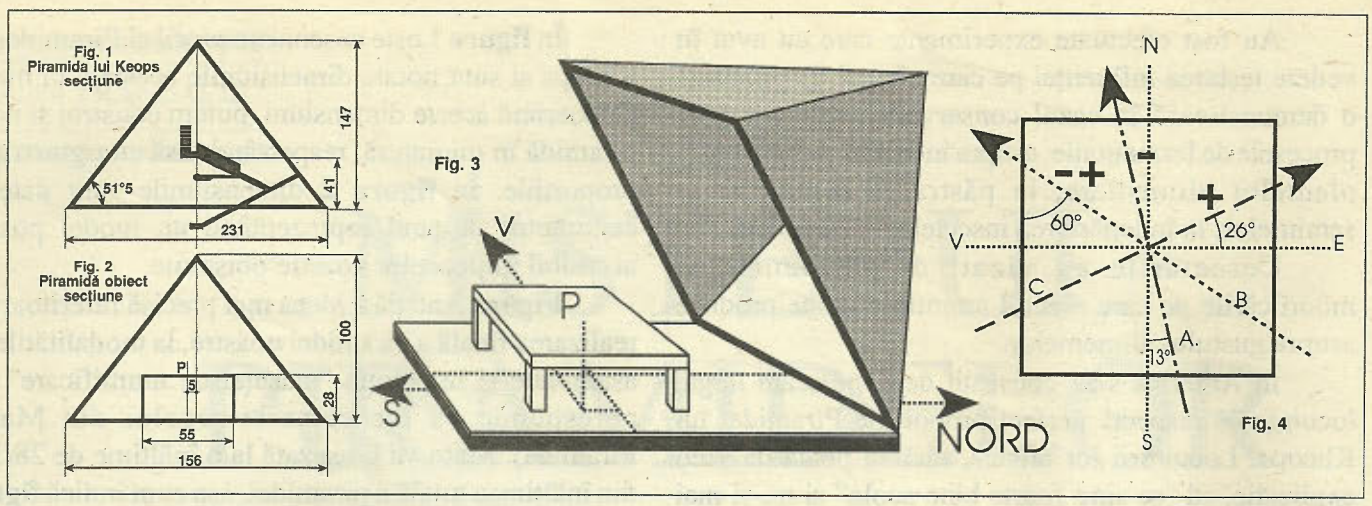

Fig. 4

a) **Dacă dorim să mumificăm carne sau pește:**

Este suficient să respectăm indicațiile de până acum, orientând produsul respectiv după linia A din **figura 4**, care este rotită cu 13° față de axa Sud-Nord. Produsul ce urmează să fie mumificat va fi așezat pe o măsuță de lemn sau pe o folie de aluminiu. Cea mai mare dimensiune a sa, deci lungimea, se va orienta pe axa A.

b) **Dacă dorim să "conservăm" brânză, fructe sau orice altceva:**

Linia directoare va fi axa B din **figura 4** care formează un unghi de 30° față de axa Est-Vest.

c) **Dacă dorim să revitalizăm o floare sau chiar un animal:**

Respectăm linia C din **figura 4** care face un unghi de 26° cu axa Vest-Est.

Atunci când am terminat construcția piramidei și am trasat pe baza ei cele trei orientări și reperul Nord, nu ne mai rămâne decât să-i testăm eficacitatea.

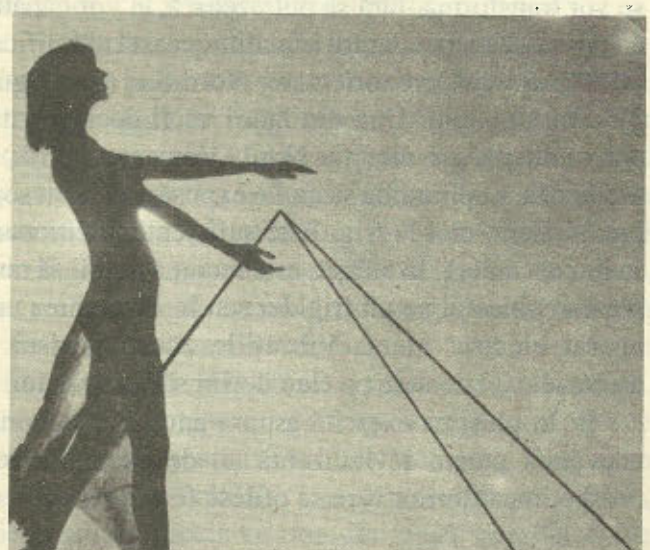

Claudiu TRANDAFIR:

O EXPERIENȚĂ TRĂITĂ ÎN PIRAMIDĂ

Există și în România, încă de mulți ani, câteva construcții în formă de piramidă. Unele au fost și sunt în continuare folosite în experiențe secrete conduse de armată. Ele se află în unitatea militară nr. 02210, în apropiere de București.

Cea mai mare piramidă de la noi, respectând în totalitate proporțiile piramidei lui Kheops și fiind 1/10 din aceasta, se găsește însă la Pitești și este utilizată în special pentru purificarea biologică a apei din acest oraș.

Prin bunăvoința doamnei doctor biolog Marioara Godeanu, care conduce acest inedit centru de cercetări, am fost de mai multe ori în piramidă, împreună cu un entuziast cercetător al fenomenelor paranormale, domnul Dan Bozaru, pentru a vedea ce modificări speciale apar în timpul meditațiilor și practicilor Yoga.

În continuare voi rezuma concluziile acestor experiențe.

1) În piramidă există într-adevăr un câmp de energie vitală (PRANA) mult mai intens decât de obicei.

2) Natura acestui câmp este profund regenerantă pentru corpul fizic și bioenergetic al oricărei ființe. Nu putem spune însă că el are în sine o componentă psihică, mentală sau spirituală. Este adevărat, în interiorul acestei structuri piramidale putem amplifica foarte ușor disponibilitățile cu care suntem deja înzestrați. Aceasta înseamnă că într-o piramidă nu simțim sfințenia dintr-o biserică și nici nu devenim neapărat mai inteligenți. Puritatea energiilor vitale de aici conferă însă omului disponibilitatea de a-și modifica mult mai ușor în bine, stările psihice și mentale, prin **angrenare conștientă și volitivă.** Într-o

piramidă ne este deci mult mai ușor să ne concentrăm sau să evocăm o stare sufletească înălțătoare.

3) Câmpul energetic din piramidă poate fi transformat foarte ușor de gândurile și sentimentele celor ce sunt în interiorul ei. Zicala "Omul sfințește locul" este mai adevărată aici ca oriunde.

4) În interiorul piramidei energia se structurează în benzi, ca un spectru de diferite culori, care tinde să se concentreze în zona corespunzătoare Camerei Regelui, zonă ce este precum o inimă de lumină a acestei structuri.

5) Se pare că proporțiile piramidei lui Kheops sunt ideale, deoarece conferă structurii posibilitate de a acumula în mod armonios și echilibrat atât energii telurice cât și cosmice. O piramidă prea ascuțită nu lasă să se manifeste suficient energiile telurice. O piramidă prea turtită nu permite acumularea armonioasă a energiilor cosmice.

EFECTE

1) Energizarea face ca după două-trei zile să dispară practic nevoia de somn și mâncare.

2) Survine o stare de calm și liniște mentală.

3) Se amplifică foarte mult capacitățile telepatice. Suntem mult mai apți atât să simțim empatic alte ființe cât și să emitem gânduri de pace și iubire către ceilalți. Deci piramida este un veritabil focar de transmitere a câmpurilor subtile dinamizate în interiorul ei.

4) Eficiența în realizarea oricărei acțiuni crește aici foarte mult.

5) Ni se mărește câmpul bioenergetic, dobândind capacități magnetice curative.

6) Putem obține aceste efecte chiar dacă nu suntem într-o piramidă, imaginându-ne și vizualizând în jurul nostru un halou de lumină de forma unei piramide.

INIȚIERILE DIN PIRAMIDA LUI KHEOPS
VERDELE NEGATIV

Ce rol aveau piramidele? S-au emis diferite ipoteze. Una dintre cele mai veridice și mai inedite, este dată de un fizician, Christopher Hills, care a studiat zeci de ani efectul de piramidă. În continuare vom sintetiza câteva din concluziile sale.

În civilizația egipteană, cunoașterea supremă a forțelor naturii era considerată ca fiind cea mai înaltă stare de conștiință. În picturile ce reprezintă faraoni sau preoți, aceștia folosesc diferite "unelte" și instrumente spirituale. Aceste instrumente generau o dinamizare a aspectelor psihice și mentale, favorizând contactarea spirituală, telepatică a divinităților. Zeii nu erau, pentru ei, altceva decât personificări ale energiilor naturale, subtile, și permiteau dobândirea controlului asupra "forței vieții" pe planeta Pământ.

Inițiații utilizau diferite obiecte, asemănătoare cu ansele din radiestezie și studiau profund anumite forme geometrice de pe Pământ, cum ar fi piramida sau sfera. Cercetând modul în care a fost construită Camera Regelui din piramida lui Kheops, deducem că ei descoperiseră că toate formele sferice, jumătățile de sferă și piramidele, emit o forță necunoscută nouă, care ar putea permite controlul asupra tuturor energiilor vieții. Această forță a fost studiată și în zilele noastre de o echipă de cercetători francezi, care au folosit instrumente similare cu cele ale preoților egipteni și care au denumit această energie cosmică descendent curgătoare "verdele negativ".

Camera Regelui este situată un pic oblic față de linia verticală care trece prin vârful piramidei. Ce reprezintă această înclinare? Ea corespunde din punct de vedere radiestezic unei dezintegrări totale - deci unei transcenderi. Proiectând pe un plan culorile spectrului ce au fost figurate pe o semisferă, se va observa o deviere a culorilor, fiecare din ele într-o măsură mai mare sau mai mică. Unghiul sub care este deviat verdele - care fiind a patra culoare fundamentală, se află în vârful semisferei - este de 6 grade și 15 minute, exact unghiul de deviație a Camerei Regelui față de axa verticală. Această undă de energie deviată poartă numele de "raza verdelui negativ". Măsurătorile radiestezice au arătat că această undă a verdelui negativ - reflexia razei verzi - se regăsește nu numai într-o semisferă, ci și într-o piramidă și are aplicații practice deosebite.

Prima aplicație practică la care s-au gândit preoții egipteni, a fost realizarea unei legături între sufletul inițiatului care a murit și lumea celor vii, prin intermediul trupului său. Ei știau că trupul este trecător și că în mod inevitabil se va dezintegra, mai devreme sau mai târziu. Au descoperit însă că această forță necunoscută a vieții și a morții, care se manifestă foarte intens în piramidă, favorizează procesul de mumificare. Energia verdelui negativ determină o stopare a vieții celulei, activând ceea ce se numește procesul de mumificare. Dacă trupul mort este îmbibat cu rășini și bandajat pentru a opri evaporarea apei, atunci deshidratarea este stopată, iar energia piramidei nu mai permite degradarea de natură bacteriană.

Există peste 400 de piramide în Egipt, toate conținând morminte de faraoni. În conformitate cu filozofia egipteană, sufletul nu numai că se reîncarnează după o perioadă mai scurtă sau mai lungă de timp, dar chiar menține contactul cu energiile creației și cu lumea pământeană, până la următoarea reîncarnare. Îmbălsămarea și introducerea trupului în piramidă și în sarcofag, care acționa și el precum un veritabi condensator bioenergetic, aveau menirea de a întări legătura dintre sufletul celui mort și corpul său. Păstrând mai aproape de planul fizic asemenea suflete elevate, de faraoni și preoți (se știe că numai inițiații erau îmbălsămați), egiptenii au urmărit să mențină cât mai mult timp posibil o civilizație spirituală în locurile în care trăiau. Astfel, aceste suflete îi inspirau mult mai ușor. De altfel, trebuie să recunoaștem că dintre civilizațiile cunoscute de noi, cea egipteană a durat cel mai mult. Oare a fost același motivul pentru care rușii au vrut ca Lenin - spiritul cel mai puternic al ideologiei comuniste - să fie îmbălsămat?

Piramida era o reprezentare a formei primordiale de viață, care a apărut din apă în momentul creației și de aici vine și semnificația hieroglifelor PR-MS, care înseamnă "a merge către renaștere". Toate aceste piramide, ca și acelea din America de Sud, sunt construite cu destinația principală de a servi drept camere funerare, cu excepția piramidei lui Kheops, de la Gizeh. Se pare că ceremoniile rituale desfășurate în această piramidă, reprezentau inițierea ultimă în misterele preoților egipteni. Acesta era momentul în care neofitul devenea un adept, fiind așezat în sarcofagul din Camera Regelui, loc în care era supus radiației razei "verde negativ", care conferea starea de transcendență. După mulți ani de încercări și verificări spirituale, raza vieții și a morții era folosită pentru testarea detașării inițiaților de vibrațiile lumești. Aceste energii nu pot fi suportate foarte mult timp. Perioada în care un inițiat putea sta în Camera Regelui, era un indiciu al purității sale.

Simbolul religios al acestei ceremonii este cântărirea inimii pe talerul unei balanțe care avea pe celălalt taler o pană. Pana era simbolul lui "Maat", cel care reprezintă "Adevărul Universal" sau "Ordinea Cosmică".

În concluzie, piramidele nu erau doar simple morminte, ci reprezentau locuri de inițiere, lăcașuri sacre, în care se derula întreaga viață spirituală a egiptenilor.

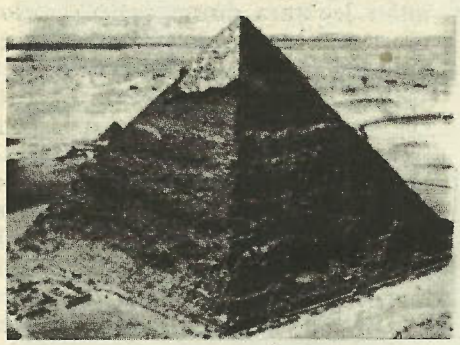

Piramida lui Kheops

REMEDII ÎMPOTRIVA SCEPTICISMULUI

Einstein a spus: "Mai repede dezintegrezi un atom, decât o prejudecată!" Noi vă oferim totuși câteva soluții.

Citind aceste întâmplări stranii, ar trebui, în primul rând, să ne dăm seama de limitele cunoștințelor noastre și să nu fim prea mândri de ceea ce credem că știm. Chiar știința actuală ne spune că multe din convingerile noastre sunt discutabile; de aceea ar fi bine să devenim mai receptivi la ideea "eretică" a infailibilității noastre.

O ÎNTREBARE SFERICĂ

La sfârșitul zilei lor de lucru, în 1974, muncitorii de la Dowling Constructions Company din Indianapolis au lăsat o bilă de oțel de 5 tone suspendată la o înălțime de 60 de metri. Când au revenit a doua zi dimineața, bila nu mai era. Poliția a făcut invetigații, dar bila nu a mai fost găsită.

VÂNTUL, AGENT POȘTAL

Camille Flammarion, celebrul astronom francez al secolului XIX, a fost preocupat, de asemenea, de ocultism, și în special de modul în care apariția fantomelor poate da explicații asupra vieții de după moarte. În cartea sa, "Necunoscutul", publicată în 1900, el relatează cum, în timp ce scria capitolul despre vânt din lucrarea "L'atmosphere", o rafală de vânt a deschis deodată fereastra, a ridicat foile scrise, și a ieșit cu ele. Câteva zile mai târziu, a rămas stupefiat primind de la editorul său corectura la capitolul despre vânt, care dispăruse atât de misterios. Vântul dusese foile pe o stradă, într-un moment în care pe acolo trecea portarul editorului. Portarul respectiv îi făcuse de multe ori servicii lui Flammarion, ducându-i manuscrisele la editură; el a ridicat de jos foile împrăștiate și le-a dus, ca de obicei, editorului.

PISTOLUL INSISTENT

Următoarea istorioară este povestită de Sir Harold Nicolson, în eseul său "Coincidențe":

În mai 1866, de prințul Bismark s-a apropiat un student pe nume Cohen Blind, care a scos un revolver, și a tras patru gloanțe fără să ochească. Două dintre gloanțe și-au ratat ținta, unul a intrat în umăr, celălalt în plămân. O asemenea bagatelă nu-l putea tulbura pe Cancelarul de Fier. După șase zile putea fi văzut din nou, drept și impunător. Între timp, domnul Blind fusese arestat. Pistolul i-a fost confiscat și oferit lui Bismark ca suvenir.

În 1886, tatăl prietenului meu Leopold se afla împreună cu Bismark. Între ei exista o legătură de rudenie. În casă se aflau câteva doamne și, după prânz, Prințesa Bismark le-a invitat să facă o plimbare prin diferitele încăperi, prezentându-le obiectele istorice. Bismark și bărbații au rămas în fumoar, trăgând din țigările de Hamburg. Se auzeau vocile doamnelor, care în acel moment vizitau camera de lucru a lui Bismark. "Iar acesta," a spus o voce, "este pistolul folosit de Blind în 1866." S-au auzit câteva murmure curioase, apoi un zgomot asurzitor. Bismark a țâșnit din scaun și s-a repezit în camera alăturată: doamnele rămăseseră țintuite locului, privindu-se uluite; aerul era impregnat cu un miros de praf de pușcă. Pistolul, încă fumegând, zăcea pe podea. Cancelarul a dat frâu liber unuia dintre rarele sale accese de furie. "Cum este posibil", a tunat el, "ca cineva să fie atât de nesăbuit încât să se atingă de revolver? A fost o adevărată minune că nimeni nu a murit. Nimeni nu are voie să se mai atingă de arma aceea."

În 1906, prietenul meu Leopold se afla împreună cu prietenii săi, tot la

Friedrichsruh. Era o după-amiază ploioasă; câțiva tineri veniseră în vizită, după orele prânzului. Leopold le-a prezentat camera de lucru a lui Bismark. A ridicat pistolul de pe birou. "Acesta," a spus el, "este pistolul cu care Blind a tras în Bismark, în 1866. Douăzeci de ani mai târziu, pe când tatăl meu se afla aici, câteva doamne vizitau casa, una dintre ele a pus mâna pe pistol, fără să-și dea seama a apăsat pe trăgaci... uite-așa..." S-a văzut un fulger, s-a auzit un zgomot puternic. Au sărit cu toții într-o parte, privindu-se uluiți, cu fețele albe din cauza sperieturii. Una dintre fete fusese rănită superficial la mână; lui Leopold îi sângera un deget, iar mâna îi era arsă și neagră din cauza prafului de pușcă. Ultimul glonț al lui Blind, al șaselea, îi pătrunsese în biceps.

GLONTELE CARE ȘI-A GĂSIT DESTINATARUL

În 1883, Henry Ziegland, din Honey Grove, Texas, și-a înșelat iubita. Aceasta s-a sinucis. Fratele ei a încercat să o răzbune trăgând asupra lui cu un pistol. Însă glontele nu l-a omorât pe Ziegland, ci doar i-a zgâriat fața, înfigându-se într-un copac. Fratele, crezând însă că l-a omorât pe Ziegland, și-a luat și el viața.

În 1913, Ziegland a vrut să doboare copacul în care intrase glontele. Copacul era destul de solid, și de aceea s-a decis să folosească dinamită. Explozia a propulsat glontele în capul lui Ziegland, omorându-l.

SCARABEUL DE AUR

Carl Gustav Jung, unul dintre fondatorii psihologiei secolului XX, a relatat următoarea poveste în tratatul său "Sincronicitate: Un Principiu Acauzal de Conexiune", scris în 1960:

"O tânără pe care o tratam a avut, într-un moment critic, un vis în care i se oferise un scarabeu de aur. Ea îmi povestea acest vis, iar eu mă rezemasem de fereastra închisă. Deodată, am auzit un zgomot în spate, de parcă cineva ciocănea ușor în geam. M-am întors și am zărit o insectă zburătoare lovindu-se de geamul din exterior. Am deschis fereastra și, atunci când creatura a dat să intre în cameră, am prins-o. La latitudinea noastră, era cea mai apropiată rudă a scarabeului, un "Cetonia aurata". Contrar obiceiurilor, acest gândac simțise nevoia să intre într-o cameră întunecoasă, tocmai în acel moment... Cazul... pare să aibă aici un fundament arhetipal. Era un caz deosebit de dificil, și până în momentul visului, progresele au fost insignifiante. Trebuie să spun că motivul principal îl constituiau gândurile pacientei, care se agățase atât de puternic de ideea ei despre realitate, încât trei doctori - eu eram al treilea - nu reușiseră să-i scoată din cap această ciudățenie. Evident, era nevoie să se producă ceva irațional, ceva ce eu nu puteam face. Visul a fost suficient pentru a clătina - destul de ușor, e adevărat - atitudinea raționalistă a pacientei mele. Dar când "scarabeul" a intrat pe fereastră zburând, esența naturală din sufletul ei a reușit să spargă armura în care o sufocau gândurile, și a ieșit la suprafață. Ceva a început în sfârșit să se pună în mișcare. Orice schimbare importantă în atitudine înseamnă o reînnoire psihică, însoțită de apariția în visele și imaginația pacientului a simbolurilor renașterii. Scarabeul este de mult cunoscut drept un simbol al renașterii. "

UIMITOARELE SIMILITUDINI DINTRE LINCOLN ȘI KENNEDY

Două din cele mai tragice morți din istoria Americii, asasinarea Președinților Abraham Lincoln și J.F.Kennedy stau sub semnul unor uimitoare coincidențe.

1. Lincoln a fost ales președinte în anul 1860. Exact după 100 de ani, în 1960, a fost ales președinte J.F.Kennedy.

2. Ambii au fost implicați în mișcările pentru drepturile civile ale negrilor.

3. Ambii președinți au fost asasinați într-o zi de vineri, în prezența soțiilor lor.

4. Fiecare dintre soții au pierdut câte un fiu în timpul șederii la Casa Alba.

5. Ambii președinți au fost împușcați în cap de un glonte tras din spate.

6. Lincoln a fost omorât în timp ce se găsea la teatrul Ford.

Kennedy și-a gasit moartea în limuzina Lincoln decapotabilă, fabricată de firma Ford.

7. Ambii au fost succedați la conducere de vicepreședinți cu numele de Johnson, care erau membri ai Partidului Democrat, proveneau din Sud și fuseseră senatori.

8. Andrew Johnson s-a născut în 1808. Lindon Johnson s-a nascut în 1908, exact după 100 de ani.

9. Numele de botez al secretarului personal al lui Lincoln era John; Numele de familie al secretarului personal al lui Kennedy era Lincoln.

10. John Wilkes Booth (asasinul lui Lincoln) s-a născut în 1839. Lee Harvey Oswald (asasinul lui Kennedy) s-a născut în anul 1939.

11. Ambii asasini proveneau din Sud, unde erau cunoscuți pentru vederile lor extremiste.

12. Ambii asasini au fost la rândul lor uciși înainte de a fi judecați.

13. Booth l-a impușcat pe Lincoln într-un teatru și apoi s-a ascuns într-o șură. Oswald l-a împușcat pe Kennedy dintr-un depozit și apoi s-a ascuns într-un teatru.

14. Numele LINCOLN și KENNEDY au fiecare câte 7 litere.

15. Numele ANDREW JOHNSON și LYNDON JOHNSON au fiecare câte 13 litere.

16. Numele JOHN WILKES BOOTH și LEE HARVEY OSWALD au fiecare câte 15 litere.

În plus, primul anunț oficial al candidaturii lui Lincoln la președenție a conținut și propunerea de vicepreședinte în persoana unui anume John Kennedy (John P. Kennedy, fost secretar în Marină).

CHIMONOUL UCIGAȘ

Un chimono a aparținut succesiv la 3 adolescente japoneze. Fiecare a murit înainte de a apuca să-l poarte. Chimonoul care a purtat ghinion a fost ars de un preot japonez, în februarie 1657. În timp ce ardea, a început o furtună violentă care a împrăștiat flăcările, transformând focul într-un incendiu devastator. Au fost distruse 3 cartiere ale orașului Tokio unde se aflau 300 de temple, 500 de palate, 900 de magazine, 61 de poduri, și au murit 100.000 de oameni. (Din Noel Nouet - Istoria orașului Tokio p.98)

"Dogmaticul este precum sălbaticul care susține cu o totală convingere că un pian cu coadă este un trunchi de palmier în care un rechin și-a lăsat dinții."

Charles Fort

SIMBOLISMUL NUMERELOR

Fie că știm, fie că nu știm, misterul ne înconjoară adesea, chiar și în situațiile pe care noi le considerăm a fi obișnuite. La ce servesc numerele? La o astfel de întrebare răspundem pe nerăsuflate: bineînțeles, pentru a număra! Ceea ce probabil nu știm, este faptul că fiecare dintre ele este și un simbol. Pitagora vedea în legile întregului univers un joc al magiei și simbolisticii numerelor. Fiecare număr are o misterioasă putere autonomă, o atmosferă individuală. Adesea, folosind sau preferând un număr, nu facem decât să-i purtăm și să ne lăsăm modelați de propria sa semnificație. Cunoașterea ocultă a acestor semnificații se numește SIMBOLISMUL NUMERELOR.

Numărul unu exprimă ambiția, acțiunea, creativitatea, individualitatea și elementele pozitive ale caracterului. Planeta ce sugerează caracteristicile majore ale lui 1 este Soarele.

În viața de toate zilele, cifra unu reprezintă unicitatea, singularitatea, suveranitatea. Este cel care se află în frunte, fiind înotdeauna vârful de lance. Poate desemna la fel de bine atât omul de stat, cât și inamicul public. Este întregul, unicul, care nu poate fi divizat sau împărțit. Cifra unu este în același timp un tot și o unitate. Silesius spunea: ***"Dumnezeu este pretutindeni, așa cum unu este în toate numerele."*** Cu ajutorul acestui număr se pot obține toate celelalte. El este piesa unică, creatorul dar și capodopera. Este ființa. Din punct de vedere esoteric, este Absolutul, este infimul și imensitatea. Unu, fiind sumă a tuturor ritmurilor create și necreate, este simbolul lui DUMNEZEU. El este Totul: este atât centrul imaginar al cercului, cât și cercul în unitatea lui. Este punctul, molecula, atomul, în sensul de unitate ultimă a lumii. Simbolizează totodată corpul, globul pământesc, Universul, dar și axul acestei lumi. El este Viața Lumilor, fiind o sumă a tot ce poate genera viață, o sumă a tuturor forțelor ce o compun. Este în același timp materie, spirit și lumină.

Imaginația, receptivitatea, calitățile artistice, echilibrul și armonia sunt elementele definitorii ale acestui număr. El este format din două unități asemănătoare, două similitudini, două părți ale unui întreg, două lucruri, sau două ființe identice, două forțe opuse. Cifra doi naște lumea contrariilor: negativul și pozitivul, bărbatul și femeia, acțiunea și reacțiunea, dualitatea eu și tu, cuplul, perechea. El poate reprezenta doi aliați sau doi inamici; cele două animale care trag atelajul sau cei doi luptători din arenă. Reprezintă totodată capetele opuse, al diametrului ce împarte cercul în jumătate, originea și finalitatea, punctul de plecare și cel de sosire. Din punct de vedere esoteric, doi este binarul care face ca elementele dualității să fie inseparabile: Materia și Spiritul, simbolizate prin cele două coloane ale Templului sau prin cele două culori: alb și negru. Este, de asemenea, binele și răul, dilema vieții, ezitarea, indecizia, dar și fertilitatea și echilibrul. Duble sunt organele corpului care pot și trebuie să asigure o funcție stabilizatoare, armonizată prin compensație reciprocă. Duble sunt și cadranele solare pe care constructorii le-au conceput pentru observarea poziției Soarelui în momentul solstițiilor de vară și de iarnă. Tot duble sunt obeliscurile fiecărei piramide, turnurile unei catedrale, precum și direcțiile dreapta și stânga, nordul și sudul, estul și vestul, babordul și tribordul. Dacă Soarele e simbolizat de cifra unu, Luna, cel de-al doilea astru, cu raze argintii, feminine, care îi reflectă lumina, este simbolizată de cifra doi. Unu este pozitiv, masculin, fertilizator, doi este negativ, feminin, procreator.

Trei exprimă autoritatea, starea de conștiență, dorința în sensul său elevat. Jupiter sugerează cel mai bine caracteristicile acestui număr. Trei este primul număr ce reprezintă o reîntoarcere la unitate, la un întreg, la o idee completă, totalizatoare și statică. Nu mai există opoziție, ci identitate a unor elemente egale. Astfel sunt cuplul și copilul; Soarele, Luna și Pământul; lumina, întunericul și penumbra; cele trei poziții ale Soarelui în timpul unei zile: răsăritul, miezul zilei și apusul. Trei este, de asemenea, și prima figură geometrică înscrisă în cerc - triunghiul. Trei este viața, rezultantă a celor trei caracteristici ale forței generatoare: energie, vibrație, lumină, care se află la originea universului. Ele sunt inseparabile. Trei exprimă ideea Trinității sacre: Sfânta Treime - Tatăl, Fiul, Sfântul Duh - dar și trinitatea Spirit, minte și materie. În hinduism cele trei zeități primordiale sunt Brahma - Creatorul, Vishnu - Păstrătorul și Shiva - Distrugătorul. Tot trei sunt tendințele lumii: Tamas (inerție), Rajas (dinamism, agitație), Sattva (echilibru).

În ezoterism se vorbește despre trei lumi și corespunzător trei structuri ale naturii umane: corpul fizic, corpul astral și corpul cauzal. Magii au fost și ei tot trei...

Și în mitologia egipteană divinitățile principale sunt tot trei, corespunzând ficare manifestării celor trei stări ale luminii transcendente: Osiris, Isis și Horus.

Patru exprimă opoziția, reformele și revoluțiile. Trăsăturile sale sunt însoțite de o stare de idealism și dificultate de integrare în mediul social. Planeta sa corespondentă este Uranus. Număr par, el rezultă din unirea lui unu cu trei, dar și din înmulțirea lui doi cu el însuși. Este numărul concretizării logice și numărul laturilor și unghiurilor unui pătrat, fiind un simbol al creației. Multe lucruri au patru fețe; este numărul celor patru puncte de orientare în plan orizontal: nord, sud, est, vest, numite din acest motiv puncte cardinale, numărul celor patru elemente: pământ, apă, foc și aer și

numărul celor patru schimbări sezoniere pe care le suferă Pământul într-o mișcare de revoluție în jurul Soarelui: primăvară, vară, toamnă, iarnă. Dacă primele trei poziții esențiale ale Soarelui sunt observabile: dimineața, la prânz și seara, a patra, cea de la miezul nopții, este inobservabilă. Patru este deci și ideea esențială a ocultismului, patru din care nu se văd decât trei, al patrulea fiind punctul invizibil dar indispensabil, legea subtilă. Acest fapt poate fi observat pe cer, unde dintre cele patru constelații care indică anotimpurile - Taurul, Leul, Scorpionul și Vărsătorul (constelațiile fixe) nu se văd decât trei. Patru este și numărul fețelor unui tetraedru, primul din cele cinci corpuri volumice perfecte.

Atracția către acest număr exprimă un caracter iritabil, foarte tensionat, ce caută în permanență noi aventuri. Mercur descrie foarte bine trăsăturile sale. Număr rezultând din însumarea lui doi cu trei, corespunzând celor cinci degete de la mână, primul "număr perfect", el este numărul vârfurilor unei stele, dar și numărul celor cinci simțuri: mirosul, gustul, vederea, simțul tactil și auzul.

Steaua cu cinci colțuri, formată prin unirea extremităților unui om: picioarele, mâinile și capul, exprimă individualitatea umană. El este deci numărul microcosmosului, al micului univers reprezentat de om și numărul celei de-a treia figuri geometrice înscrisă în cerc: pentagonul. Prin cifra cinci ne sunt deschise cele trei porți: Sacrul, Magia și Misterul.

Număr al seducției, magnetismului și dragostei pentru frumos, șase indică ușurința de a lega prietenii. Rezultând din diverse combinații ale primelor cinci cifre, șase este înainte de toate macrocosmosul și ideea pe care noi ne-o facem despre acesta. De aceea el exprimă imperfecțiunea, manifestarea lipsită de aspectul transcendent. Șase este un număr al planetei Venus, al Soarelui și al ciclului Lunar. El este principiul creator al Stelei lui Solomon, treimea completată de reflexia sa într-o altă dimensiune, fuziunea forțelor cerului și pământului.

Șapte este numărul perfecțiunii. În plan uman el simbolizează puterile psihice. Este, de asemenea, un număr magic, având drept corespondență planeta Neptun. Cu șapte se abordează relații numerice și geometrice mult mai complexe, deoarece șapte este suma lui patru și trei, a pătratului cu triunghiul, a creației și vitalității cosmice reunite. Este numărul ideologiei, al spiritualității, al păcatelor capitale, al virtuților, dar și al minunilor lumii pe care ni le-au lăsat anticii, precum și numărul zilelor săptămânii.

În mistica creștină se vorbește despre șapte ceruri aflate dincolo de condiția umană, despre șapte trepte pe scara lui Iacob și despre viziunea lui Dante Aligheri a celor șapte ceruri. În YOGA se vorbește despre cele șapte planuri de conștiință ale ființei umane și ale oricărei existențe din Univers, planuri aflate în corespondență cu cei șapte centri de forță, CHAKRAS.

Opt, cifra planetei Saturn, exprimă intensitatea, solitudinea și extremismul. În plan social, el aduce adesea succesul care este însă umbrit de o viață particulară deficitară. De două ori patru, el este numărul dublei concretizări și al dublei creații. El este germenele stelei cu opt vârfuri sau Roza Vânturilor. Este sursa unui mijloc de a prezice, bazat pe studiul și știința elementelor pământului.

Opt este un număr esoteric prin excelență, număr pe care s-a construit un întreg ocultism. Opt este considerat a fi numărul lui Isus.

Voința, agresivitatea, curajul, impulsivitatea, își exprimă forța pe deplin în numărul nouă, număr al planetei Marte. Triplă treime, el cheamă la contemplarea Divinului, exprimată adesea prin visare și poezie. Nouă este, de asemenea, legat de structura nucleară și de vibrațiile sonore.

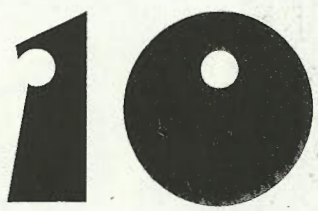

Număr perfect, număr al degetelor de la mâini, zece exprimă încrederea în sine. El marchează sfârșitul unui ciclu numeric și esoteric de vreme ce este alcătuit prin alăturarea cifrei 1 și a cifrei 0, a axei primordiale, sau a Absolutului (1) și a cercului (0). Reprezintă perfecțiunea în plan uman. Zece este numărul poruncilor lui Moise. Pe un alt plan, considerând 1 și 0 atât simboluri cosmice cât și microcosmice, imagine plenară a vieți, 1 este masculin, falusul, iar 0 este receptacolul feminin. Zece este rezultatul cuplului arhetipal regăsit, 1 și 0, cuplu idealizat de știința numerelor și aritmetică.

Aniela UNGUREȘANU

SIMBOLISMUL NUMERELOR